

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

En Samling af smukke Danske Vers og
Miscellanea, Sproget til Nytte og Ziir.

2. Oplag /

Bd. 1-3

Kjøbenhavn : Hans kongel. Majestets
privilegerede Bogtrykkerie, 1742

10 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bartholinus

vid. Extraordinaire Relat.
Nov 1741

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, written in a cursive script.

B.H.H.

Første Bind
Eil en
Samling

Uf smukke
Danske Vers
Og
MISCELLANEA:
Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i *Suhm*
R J O B E N S U B N,
Bed det andet Dplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Januario
Ao: 1742.

Imprimatur,
J. P. ANCHERSEN, Dr.

ARS POËTICA.

Bed Justitz-Raad og Lands-Dommer
T. Reenberg.

Hor. Omne tulit Punctum, qui miscuit utile dulci.
Ov. Dum vigilo, scripsisse pudet, quia plurima cerno,
Me quoq; qui feci, judice, digna lini.

Et Huus, hvor Vorten er for æng,
Og Vinduer, for viide,
Indsættes her og der i Flæng,
Foruden Snor og Kriide,
For snæver Gaard, for viide Tag,
En Skorsteen ilde lavet,
For lavt til Loft, for høyt til Tag,
Og Tommeret forsavet,
Det viiser os, at Mesteren
En Fuster er, og ikke
Forstaaer sig paa, hvor Bygningen
Sig danne bør, og skikke.
Et Vers, som uden Sammenhæng,
Er ilde sammen sliffet,
Hvor Bladet er med Ord i Flæng,
For Niimets skyld, bekliffet.

Nu, ligesom med Orne-Pen,
 Sig i det Høye svinger,
 Stray falder, tumler ned igien,
 Og prøver Spurre-Binger;
 Begynde stort, og ende slet,
 Nu her, nu der, indklynke
 Et Ord, som smager af Poët,
 Et andet af en Sinker:
 Som fattig Kiærlings pialted Søn,
 Der tvungen paa sig binder
 En Lap af guult, en anden grøn:
 Som Hollands Wåyse-Kinder.
 Om saadant Vers hvad meen du vel
 En Aristarchus dømmes?
 Hand sige vil, og det med Skæl:
 Poëten er en Drømmer.
 Vor Stil maae være jevn og slet,
 Og stedse bør at blive
 Sig liig, men rettet efter det,
 Hvorom vi Verlet skrive.
 En ziirlig Skit, med Fynd og Klem,
 Hvor alle Parter falde
 Udi sin Orden angenem,
 Proportion vi kalde.
 Naturen best udviiser det:
 Hvor vi os heeden vende,
 Vi Skaberens Fuldkommenhed
 I Creaturet kiende.
 Naar for Apelles viises frem
 Af Dverrig eller Kiæmpe
 Den blotte Fod, hand hvert et Lem
 Derefter veed at lempe.

Og lykkelig hand siges bør,
 Der Maade veed at ramme :
For lidet, og for meget, gjør
Det Beste tit til Skamme.
 Med denne Stjerne findes faae ;
 En Feil vi ville hindre,
 En anden derimod begaae,
 Der synes ikke mindre.
 Hiin skriver kort, ey veed derhos
 Sig vel at tage vare,
 Mand søge skal en Oedipus,
 Hans Meening at forklare ;
 En anden klart og tydelig ;
 Men naar hand os fortæller
 Hvert Ord, hand er kiødsommelig,
 Og vores Andagt qvæler.
 Hiin, med en høytøneret Fart
 Og stolte Titler brumler,
 Er intet uden Lyd, og snart
 Som tomme Bogue rumler ;
 En anden gaaer sin stille Gang,
 Fra Jorden tør ey komme,
 Men Verfet er foruden Klang,
 Hans Stemme, som en Dumme.

Men er den Kunst saa vanskelig,
 Ustraffelig at skrive,
 Hvad holder, at saa mange sig,
 For Skialdre tør udgibe ?
 En Kiime-Geist, der plager os,
 Vil os i Luften føre,

Vi ville tiene Tak og Ros,
 Og os berømte gjøre:
 Og jeg i Cluvieners Tull
 Før nu for Lyset komme,
 Mig daarlig undergive skal
 Saa mange Lærdes Domme;
 Jeg vist, til Straf for Syndens Skyld,
 Beladt med disse Grillen
 Er plaget med en Niime-Byld,
 Der stedse floer og kriller;
 Jeg ellers kunde magelig,
 Udi min Bonde-Hytte,
 I Koelighed henliste mig,
 Min egen Syffel skiotte;
 Men Niime-Giæffen vil herud
 Empedocles sig styrter:
 Og jeg, Erods Phæbus, Niime-Gud,
 Til Bertet mig opfyrtter.

Hvo Lysten hâr, og stor Behag
 Sin Tiid i Vers at drive,
 Hand med Poëter Nat og Dag
 I Selskab sig begibe:
 Til Helicon de viise Dey,
 Og Hippocrenes Strømme;
 Foruden dem vil Phæbus ey
 Dig Krandsføværdig dømme.
 Din Pen, i deres Følge, naaer,
 Tre gange Nestors Alder,
 Og den, naar Livet Ende faaer,
 Udødelig sig kalder.

Den Lov og Pris mand ikke veed
 Med egen Magt at vinde
 Med lidet Hovedbrød og Sved
 De viise dig at finde:
 Naar Hiernen tæres ud, og den
 Behøver anden Spiise,
 Er det et Magazin, hvorhen
 Apollo vil dig vise;
 Thi naar hun ikke Føde faar,
 Sig Geisten snarlig giber,
 Naar Vandet stemmes Dønnen staar
 Og Hiulet stadig bliver:
 Thi gik til dem, de vise dig
 Guinea, hvor at finde
 Det Guld, hvor med du visselig
 En Ere-Krands maa vinde.

Homerus af en liden Gnift
 En Ildbrand optænder,
 Der slukkes efter ti Mars Frist,
 Naar faste Troja brænder,
 Hand er af Eventyret fuld,
 Der saa for Døen sættes,
 At hvad hand rører bliver Guld,
 Og Læseren ey trættes,
 Hand kort og Majestetisk veed
 At føre Jovis Tale,
 Er Mars forbit tred, Juno breed,
 Hand dennem veed at male,
 Naar Kæmpe Skaren grattes skal,
 See! Jupiter dem kryster,

Alt heele Verden staar paa Fald
 Og Firmamentet ryster.
 Vel Alexander sige maa,
 Det hand langt heller vilde
 Therfites hos Homerum staa,
 End Cherili Achilles.
 Virgilius udi sit Sprog,
 Men med Homeri Tunge
 Har bundet Priisen, kaldes og
 Poeters Gud og Konge,
 Vi see, der hand sig foretog
 Roms Fødsel at udgive,
 Fra Troja finder hand sin Bog,
 Begynder ey at skrive,
 End Juno først maa være breed,
 Carthago maa det volde,
 Æneas sin Landsflygtighed,
 Syv Vintere skal holde,
 Sa føres til Avernum hen,
 For Læseren det hører
 Augustus til Regieringen
 Æneas Stamme fører,
 Som Ilias sin Ende faar,
 Achilles dra ber Hector,
 Saa Æneis med Turnus, naar
 Hand med Ænea fegter,
 Saa konstig Verket føres frem,
 Saa prægtig er hans Tale,
 Er Ild og Liv, har Synd og Klem,
 I hvad hand vil afmale,
 Hipponæ Biskop græde maa,
 Naar Dido Af skeed tager,

Octavia besvimed staa,
 Naar hand Marcellum klager:
 Jeg undrer ey hans lærde Pen
 Augusti Hierte mætter,
 Men leer at Cajus hannem hen
 Blant Idioter sætter.

Dig, Venusine, bør og Lof,
 Dig Mula Haanden ragte,
 Med dig til Mæcenatis Hof
 Fra Thebis Harpen bragte,
 Lucilius dig viiste Bey
 Livagtig os at gibe
 En gierig Yugges Contrafey
 Fantaster at beskrive;
 Hav Tak for denne lærde Bog,
 Der viiste, hvor vi kunde
 Poeten kiende fra et Drog
 Samt gode Vers fra onde,
 Naturen gav den lærde Pen
 Talenter: Tal at eye,
 Der kunde hvor du sigted hen
 Din Tale konstig dreye,

Den Lampe, som af dig var tænt,
 Opvagte Juvenalis,
 Ey Skalk, ey Hore, var bekiendr,
 Der fulde jo asmales,
 Som Vie af Urter samler ind
 Sin søde Honning Kage,
 Saa hand af Verdens narste Sind
 Gjør Satyristisk Klage

Hand Riisfet slap, men med sin Pen
 Tog heele Rom i Skole,
 Saa Høye, Lave, Herre, Svend
 Hans Færle maatte taale.

Mit Lys udgik, hvis her i sær
 Om alle skulde tales,
 Hvad est du Statius ey værd?
 Hvor fløgtig Martialis,
 Hvor lykkelig Ovidius,
 Hvor Pindarus sig svinger
 Lucretius sin egen Roes
 Tilbørlig med sig bringer,
 Og listig Claudianus er,
 Lucanus vel berømmes,
 Af mange, dog af Scaliger,
 Til Helicon ey dømmes.

Forgiæves dog og giæffelig
 Mand tænke vil at vinde
 Det store Navn, de Gamle sig
 Os have ladet i Minde,
 Det er jo deres Liveri
 Vi bære, hvo det mister:
 I Badmel gaar, hvad ere vi?
 Kun deres Copiister;
 Thi Phæbus haver sagt en Dom
 Vi maa vel underskrive
 Athenen og, hin lærde Rom
 Ved Herredømmet blive,
 Thi skiont Naturen i sit Skiod
 End eyer dette Gode

Com

Som Mesteren, da hun blev fød,
 I hende vilde pøde,
 Dog nægter os Forfarenhed
 At see Homeri Mester
 Nu siden Musæ toge Sted
 Og Vaaning her i Bester;

Optugtelsen, jeg giver Magt,
 En Deel sig kand tilskrive,
 Som Fundamentet bliver lagt
 Skal Bygningen og blive,
 Vor Ungdom gives op til Priis
 For Grædsk, Latin at lære,
 Hudstrygges, pidskes, Færle, Riis
 Vor Tractement skal bære,
 Til en Pedant vi sættes hen,
 Orbilius os slipper,
 En anden tager os igien,
 Det sielden feil og glipper,
 At Geisten os Naturen gav,
 Ved Færle-Skrek bortviger,
 Det Træ, som Toppen kappes af,
 I Høyde sielden stiger,
 Leg dette til den Frygt, jeg bær,
 Min Søn skal ødsel blive,
 Hvor fattig Barus bleven er,
 Jeg hannem maa beskrive,

Men naar jeg maler Ødselhed
 I sine revne Klæder,
 En større Last sig ofte Sted
 I Barnets Sind opleder,

Det

Det er den store Penge-Torff,
 En miding Soot, der ikke
 Forlader Hiertet, naar det først
 Har ladet sig anstikke.
 Thi nu vi seer, mand alting kand
 For Penge paa sig binde,
 En prægtig Titel, Rang og Stand,
 En ædelbaaren Vinde;
 Vi Børnene fra Buggen af
 Som Ulve slægt opflække,
 Alt de med Tiden lære brav
 Sin Næstes Pung at trække,
 Naar fem pro Cento gives skal,
 Hvad Kenter mig en Daler?
 I serten Nar min Capital
 En lige Sum betaler,
 I den Traffiq' vort Liv bestaar,
 Kand nogen sig indbilde,
 Alt noget Got fra Hiernen gaar,
 Hvor Hiertet boer ilde?
 Skriv for at døe udødelig,
 Ey for at betle Penge,
 Thi Guld det tit er Skyggen lig,
 Men Navnet lever lenge.
 Saaledes staar Homerus vel,
 Naar Midas Ordet hører,
 Alt Midas døer en Penge-Træl,
 Ja døer med Veste-Drer,
 Jeg nægter ey, Poeten maa
 Sit Brød med Ære vinde,
 Dog nu omstunder ganske faa
 Den rare Skiabne finde,

Men det jeg laster, om hand er
 Strax færdig til at skrive
 Til ond og god, og til enhver,
 Som færdig er at give;
 Men nok vi viide, Siærlighed,
 I hvor den Rødder fæster,
 Forblinder Øyet, Hiernen med,
 Vil altid spille Mester,
 En Ere-Geist os derimod
 Med sin Trompet opvækker,
 Og for at blive kæk og god
 Ey Sveed ey Møye skrækker,
 Derfor du som stræber fast
 Ved Helicon at bygge,
 Foragt, kast bort den fule Last,
 Den skiden Penge-Syge,
 Parnassi Folk ey anden Gavn
 Kand vente sig at tiene
 Af Phœbus, end et Ere-Mavn
 Og blotte Lauerbær-Greene.

Men, Læser, hvisom heldst du est
 Og dig i Vers vil øve,
 I den Materie, du kand best,
 Du maa din Styrke prøve;
 Virgilius sit Bonde-Skrift
 Begynte først at give;
 For hand om store Mænds Bedrift
 Og Alba vilde skrive;
 Horatius sig ikke tør
 Aldeeles dygtig domme

Augusti Dyder, som hand bør,
 Med Harpen at berømme,
 En hver maae følge sin Talent
 Og den Naturens Gave,
 Hand finder sig at være sent
 Og siunes best at have,
 Hin fød til Skiemt og Lystighed
 En Skiemte Digt paafinder,
 En anden i Alvorlighed
 En Klage sammenbinder,
 Hin af Naturen ziired er
 Med panegyriß Stemme,
 En anden for Comoedier
 Har sit Talent og Nemme,
 En anden om sin Galathé
 Og sin Hyrdinde digter,
 Og hin sin Gave lader see
 I korte Vers og Rytter.
 En Arebo med fyndig Ord
 Kand Skabelsen udføre,
 Og Kingo med sin Siunge-Chor
 Sin Harpe veed at røre,
 Ey Cicero endnu har seet
 Blant Talende sin Lige,
 Om Cicero var fødte Poët,
 Kand Juvenalis siige,

Og vid, du intet artigt giør,
 Før Geisten dig er reede,
 Den Jagt, som nødige vil paa Dør,
 Skal ikke Dyret beede.

Skriv,

Skriv, naar du est beqvem der til,
 Det altid ey gelinger,
 Thi Pegalus og stundom vil
 Forholde sine Dinger,
 Dog er os Geisten ikke nok,
 At vi med den alleene
 Et Sæde blant Parnassi Flok
 Med rette kunde tiene,
 Ney Verfet kræver Flid og Konst,
 Om det skal artigt blive
 Og skal ansees, hvo vil omsonst
 Sin Spare-Timer drive?

Skjøtt ey om Rimet ey saa fast
 Selv Buden for dig møder,
 Et Vers, som skrevet er i Hast,
 Fornuften gierne støder,
 Den jeg dog stedse hvad jeg gjør
 For Kettesnor skal have,
 Hun Mester er, og Rimet bør
 At følge som en Slave,
 Naar disse tvende fører Krig
 Og Rimet sig ey stiller
 Hvor det sig bør, det sandelig
 Skal ligne Børne-Griller,
 Det bedre staaer at tie qvær
 End tale grovt og ilde,
 Og saadant Vers er intet værd,
 Vi kun Papiret spille,
 At skrive vel skal have Taal,
 Naar det til Trykken kommer,

Det stander ey i nogens Bold
 At være selv sin Dommer ;
 Naar Momus først paa Bladet staar
 Med Spot og Haanhed skreved
 Vi meente vel, vor Skrift er haard
 Og fri for Fauter bleved,
 En anden leer og sandru spaar,
 Hvad Skæbne det skal møde,
 At det paa Bochenhoffers Bord
 Skal Møl og Orme føde,
 Omfider soldt for ringe Bærd
 Til Kræmmer-Huus omdøbes
 Om Peber, Safran, Ingefær,
 Og andre Bahre svøbes.
 En Spot for vor Poete-Trop,
 Hvor Spinde-Kiellings Nocke
 Sig henter fra Parnassi Top
 En Camisol og Klokke.
 Næy, Tid behøves, hvo der vil
 En anden Maro blive,
 Eyt i Nars Arbeid strekker til
 Aeneidos at skrive.

Anatomer hver Punct og Ord,
 Hver Linie, hver en Glose,
 Indbild dig, Bording hos dig staar,
 Og tænk, vil hand det rose,
 See til at Ordet skrives ret,
 At Danstet er oprigtig,
 At Lignelsen sig passer net,
 At din Raison er vigtig,

Stryg ud, forandre hvad du seer
 Dig ikke kand fornøye,
 Og det saa lenge til det skeer
 At Ordet sig vil føye,
 Gjør saa, til du dit Dnske faar,
 Hvad gielder du i Morgen
 Skal finde det, som var i gaar
 Dig skylvet og som forborgen.
 Naar du dit Skrift polerer glat
 Og ofte giennem hegler,
 Da see, du faaer en anden fat,
 At hand det og skuregler;
 En anden suarest agte kand,
 Hvor Verfet ilde smager,
 Mit Dye dummes, min Forstand
 Er blind i egne Sager;
 En hver vil domme vel om sit
 Som Kragen om sin Unge;
 Den tamme Skade tør og tit
 Mod Nagtergalen siunge.

Sæt ikke tvende Stavelses
 Af samme Lyd til haabe,
 Men nok, at de, hvor Rimet er
 Et Echo kunde raabe,
 Og hvis du samler uden Val
 eenslydende Vocaler,
 Dit eget Dre sig skal
 At Verfet ilde taler,

Trochæus bør en sættes der,
 Hvor Jambus sig tilskriver,
 B

Poetens Siæl Accenten er,
 Der Liv til Verſet giber ;
 Derfor lad ey komme frem
 Det Tonen ilde ſommer,
 Den beſte Klygt har lidet Klem,
 Naar Dret andet dømmer ;
 Et Instrument , der ſtemmes galt,
 Det lyder nok , men knurrer,
 Helſt naar Tenoren for en Alt
 I Dret ilde ſkurrer.

Et Vers jeg ey fordømme kand
 Hvor ſtundum ſees en Gloſe,
 Der ey ſaa juſt fra Konnig Dan
 Af Borgerſkab kand roſe,
 Jeg maa dog med Behændighed,
 For Eſtertryk at give,
 Et Ord indsætte, naar jeg veed
 Det kand fordankſted blive,
 Dog at det ey for ofte ſkeer
 Og juſt for Riim at finde,
 Men der , hvor jeg nødvendig ſeer
 At danſket ey kand binde,
 Der findes det , ſom ingen kand
 Saa juſt i danſket yde,
 Naar dette ſkeer , hvi ſkulde mand
 Et andet Sprog forſkyde ?
 Spør Bonden ihvor taabelig
 Hand ſynes end at være,
 Hvad mangt et Ord kand ſige dig,
 Der nu for danſked ere ?

Een Commissari, Freds Tractat,
 Quartaler, exequere,
 Consumption, Matricul- Skat,
 Og vel et hundred meere ;
 Er det vel lærde Rom en Spot,
 Alt Græcher Land tilegnes
 Saa mangt et Ord, som nu for got
 I det latinste regnes ?
 Hvad under Maanen rører sig,
 I hendes Godspor træder,
 Omkiftelig, foranderlig,
 I Sproger, Skif og Sæder,
 De Sproger, Babels Bygnings Mænd
 Fra Taarnet med sig førte,
 I Luften ere fløyen hen
 Og lenge siden hørte,
 Og nu omstunder ligne sig
 Ey meere tør jeg sige
 End Kierligen sig selv er lig,
 I medens hun var Vige.
 De Cimbrers Sprog er ubekiendt,
 De Gothers ey at finde,
 Fra Sæxen er et andet hændt,
 Som staar endnu i Minde.
 Vor Maal for Tøser hundred Aar
 Er ikke nær som dette,
 Der nu i Landet er i Floor,
 Hvor efter vi os rette,
 Den Bøg, der feldte, Frosten kom
 Faar Løv igien i Sommer,
 Saaledes skiftes Sproger om,
 Et doer, et andet kommer.

En Deel jeg veed er af det Sind,
 De strængelig forbyde
 At føre Juno, Pallas ind,
 Med dennem Verfet pryde,
 Men jeg er ikke saa Bigot,
 Jeg skulde mig indbilde,
 Min Daab dermed at gjøre Spot,
 Sin Christendom at spille,
 Med lige Ret mand ikke bør
 Et Skib Neptunum kalde,
 Og den, som i sit Baaben før
 Fortunam, vil affalde,
 Sit Navn ey burde nogen Dag
 Af Thor og Othin bære,
 Var det Religionens Sag
 Og hindrede Guds Ære,
 Blant Lilier og Tuliper.
 Blaa Munke sees i Haven,
 Forlyster Dyet, skönt hun er
 Kun skadelig for Maren.

Jeg som Poët beskribe kand
 Charontis Færge: Skoyte,
 Neptuni Forck, en laadden Pan
 At leege paa sin Fløyte,
 At Mnemosine Moder er
 Til Bogens ni Gudinder,
 Saturnus Time:Glasflet bor,
 Og Chlotho Livet tvinder;
 Men er min Sang om Guld og Mand,
 Bort Jupiter og Venus!

Glds Art og Dagon ikke fand
 I et Capell foreenes,
 Da bør vor Siæl Glds Contrafei
 Sin store Skaber mindes,
 Poeters Hierne-Guder ey
 I Zion skulde findes,
 Vi bør som Christne viise Gld
 Vor Daabes Pagt og Stempel,
 Og disse Hunde drives ud
 Af Helligdommens Tempel.

I hvad Anledning du end faar
 Alt skrive lad ey slippe,
 Fra dig et fuult og tolperst Ord,
 Som lugter af en Kippe.
 Gjør ikke Phoebus til Laqven,
 Lad ey Parnassus være
 En Borger-Stue, hvor mand ey
 Skal høvske Sæder lære;
 Hvor flygtig Juvenalis er,
 Hand dog for saadant hører
 Den Dom af lærde Scaliger:
 Hand saarer høvske Drev;
 En Drossel kiendes paa sin Sang
 Og Finken af sin Hale,
 En Klokke ved sin Lyd og Klang
 En Mand af Ord og Tale.
 En skændig Aretini Pen
 Et ærbar Dre strækker,
 Ey utilbørlig kastes hen
 Blant Skroller og Charteqver.

Vilt du at Folk skal høre dig,
 Ey laste hvad du skriver,
 See til du ey kiedsommelig
 Ved en Materie bliver;
 Hvor listig end Musiquen er,
 Dog naar den samme Tone
 For ofte siunges, vil en hver
 Sit Dre gierne skaane.
 Der ere de, naar de kun faa
 En Stavelse, som lyder
 Med Texten, som de slide paa,
 De fylde store Sider,
 Og samme Klygt ey slipper før
 De Læseren maa quæle,
 Men henge ved som Skinting gjør
 Ved betle Mandens Hæle.

Vær kort, dog klar og tydelig,
 Ey Fylde-kalk indstikke,
 Som med dit Forsæt ikke sig
 Beqvemme kand og stikke;

Et Vers er gjort til Lyst og Fryd
 Og viser os at blive
 Til Mennisker, at elske Død,
 Og Orme bort at drive,
 Men skal det være priseligt,
 Og ret af Humle smage
 Det bør, skiont faa fortiene sligt,
 Hver Læser at behage.
 Mand vide skal med god Maneer
 Sin Meening frem at føre,

Alt Læseren, der straffes, leer,
 Sin Fejl med Lyst vil høre;
 Hver den, som af Naturen faar
 Saa stor Talent, skal blive
 Bekiendt saa lenge Verden staar
 Og Fingre kunde skrive,
 Paa Bierged i Triumph og Dans
 Skal Phœbus hannem sætte,
 Gudinderne den grønne Krands
 Til hannem skulde sætte.

Endeel vi finde plaged er
 Med særlige Capritzer.
 Gærdeles unge Mennsker,
 Naar Blodet dennem hiker,
 De for at vise stor Talent
 Og Stiilen høyt at bringe,
 Forkaste det, som er gemeent,
 Sig høyre vilde svinge,
 Udspise Hiernen, tvinge Ord,
 Udgrunde dybe Klygter
 Saa høyt, at ingen det forstaar,
 Ey den, som Verlet digter;
 Alt give Verlet Art og Skik
 Tre Ord de sammen knibe,
 Men gaar dem, som det Hunden gif
 Der Skyggen vilde gribe;
 Thi saadant ingensteds har Hiem,
 Alt hvad som ikke smager
 Af sund Forstand, af Fynd og Klem
 En sindig Læser vrager,

Det er at holde Sminke sal
 For rynked Hud at glatte,
 Polered Messing, Prins-Metal
 Mod Rosenobler skatte;

Og vil du for en god Poët
 Berømt i Verden blive,
 Din Tale lempes efter det,
 Du handle vil og skrive;
 Jeg med en Bonde snakker plat.
 Med den, som mig befaler,
 Jeg vrier Ord, og alt er sat
 Paa Skruer hvad jeg taler;

En gravitøst høytalend Ven,
 Mæonisch Ord og Stemme
 Er det, som kand heroisch Mænd
 Og Helden-Chat beqvemme,
 Alt hvad Veltalenhed formaaer
 Hvad Hiærnen kand udfinde
 Skal yttre sig og hvert et Ord
 Skal flemme, trykke, binde,
 Ja her du kanst behagelig
 Foruden at opskiere
 Af mindste Flue, liden Myg,
 En Elephant formeere,
 Dog at det uden Vanitet
 Sig frem for Dyet stiller,
 Opblæste Gloser merkes let
 Og ligne Daarens Griller,
 Hvad affectered kommer frem,
 Det stinker, viiser gierne

En Geist, der ingensteds har Hiem
 Og alt for flugtig Hierne.
 Os Rom og lærde Grækerland,
 Langt andre Farver yde,
 Hvor med en Mand sin Tale kand
 Staffere smukt og pryde.
 Vi kiedes ved en lunkn Pen
 Og snarlig fatte Leede,
 Naar os fortælles simpel hen,
 Det sig tildrog, det skeede,
 Men hine med optænkte Digt,
 Som Tids-Fordriv kand give;
 Med Fabler vide Mesterligt,
 Os Sandhed at beskrive;
 Ulykks viderværdig Fart,
 Folk, Skib og Gods til Grunde
 Er noget, som er ikke rart,
 Men høres mangelunde;
 Men at Neptuneus bister er
 For Polyphemi Skade,
 Forfølger Manden her og der
 Vil hannem ikke lade
 Sit Rige see, for Pallas det
 Hos Jupiter kand mage,
 Er det, som viser sin Poët
 Og Sindet kand betage;
 Det ofte skeer og lettelig,
 Naar Kiød og Blod befale,
 At stakkels Qvindfolk lade sig
 Ved Løfter overtale;
 Men her det ikke siges bør,
 Thi hendtes det med Dido,

Aeneas ey det eene gjør,
 Men Venus og Cupido,
 Paa Jorden intet findes kand
 Til deres Helte-Dyder ;
 Men skal mand see saa stor en Mand,
 De Luften giennem bryder.
 Ey Kæmpe frem til Verden kom,
 Hand jo hos dennem finder
 Sin Herkomst, naar hand søger om
 Blant Guder og Gudinder ;
 Naar hand til Charons Færge gaar
 Skal Firmamentet bære
 Hans Navn, og der hans Minde staar
 I medens Stierne ere ;
 Men var der noget skrøbeligt
 Af disse Mænd bedrevet,
 Det jævned blev, og gierne sligt
 Til deres Roes opffrevet,
 Ulysses snedig fuld af Svig ;
 Aeneas Løfte bryder ;
 Achilles uforligelig,
 Dog holdes ey for Lyder.
 At Dyden og med større Pragt
 Sin Majestet kand bære,
 Hun laaner sig en Guddoms Dragt
 Ved Ild og Offers Vere,
 Ved Godhed tegnes Jupiter :
 Mercurius forstan dig :
 Minerva flog, Apollo lærd,
 Den stolte Mars er mandig.
 Hver Element en Guddom faar,
 Os Luften Juno giver,

Vulcanus Ild, Saturnus Jord,
 Af Vand Neptunus bliver.
 Blæf Vinden op og stormer hart
 Skal Eolus det giøre,
 Der lader Nord og Vest sin Fart
 For Havet op at røre,
 Naar Børet sagter sig igien
 Det er Neptuni Rige,
 Der disse Vinde viser hen,
 Befaler at afvige.

Begynd saaledes som du veed,
 Du kandst det vel udføre,
 Hvo høyt vil klybe falder ned,
 Og Vignelsen maa høre
 Om Vierget, som mand svanger skrev
 Og ventede med Tiden
 Et stort Spectakel, men det blev
 En Muus og den var liden.
 Gaf bort og lær af den Poët,
 Der veed saa vel at skrive,
 Hand med en Tone slet og ret,
 Til Berket sig vil give;
 Sig, Musa, sig mig om den Mand
 Der efter Troja brændte
 Besaa saa mangen Stad og Land
 Og Folkets Sæder kiendte,
 Hand ey Thrasoniff træder frem,
 Med Broutten os ey qvæler,
 At Læseren med store Klem
 Kand see det hand fortæller;

Hand siden leeder os omkring
 Til alle Braaer og Kraager,
 Fortæller os de store Ting
 Om skjøge Circes Drager,
 Antiphatis blodtørstig Bord,
 Cyclopis Smedde-Kule,
 Sireners blodig Sange-Chor,
 Carybdis Svælg og Hule,
 Da dette, hand saa konstig os,
 For Dyrne veed at føre,
 Vi, lige som vi vare hos,
 Ulystem see og høre.

Hvis Levnet, Væsen og Bedrift
 Din Musa vil beskrive,
 Hand over alt i samme Skrift
 Skal uforandret blive,
 Achilles stolt end i sin Grav;
 Ulystes Klog, forsigtig,
 Vergierig Cæsar, Hector brav,
 Aneas from, gudsfrygtig.

Af Evilling egged du en bør
 Anfange Trojæ-Brynde,
 Ey heller, som Lucanus gjør,
 Pharsalica begynde,
 Du ellers for kedsommelig
 For Læseren skal blive,
 Der trættes, for hand horer dig,
 Hvad du vilt foregive;

En heller du forpligted er
 At følge Dag og Time,
 Som hin, der skriver Krøniker,
 Minutter at udtime;
 Aneas en landflygtig Mand
 Maa Didos Hierte røre,
 Før vi hans Flugt af Trojæ Land
 Med Trojæ Guder høre;
 Saaledes bør en Helte-Digt
 Saa levendes at være,
 Et Episch Vers, om ellers sligt
 Skal Priisen billig bære.

Et Elskovs Vers og Elogie,
 Begravels Vers og Klage
 Med anden Geist og Phantasi
 Vi danne bør og mage,
 I korte Vers og Linier
 Mand denne Stil udfører,
 Den korte Tale syndig er
 Og Sindet snarest rører;
 Umueligt den, som ikke veed
 Affecterne, som drive
 Forliebte Folk, kand Kierlighed
 Og Elskov ret beskrive,
 Der os Ovidius sin Bog
 Om disse Konster bragte,
 Cupido ham ved Haanden tog
 Selv hannem Pennen ragte,
 Naar Sapphus Hierte bryder ud
 I disse Passioner,

Den samme liden blinde Gud
 Med hendes Harpe Toner.
 Det hielper ey, Poeten veed,
 Et Rim at sammenbinde,
 Naar ey den rette Kierlighed
 I Blodet er at finde,
 Thi siig: Du sukker, langes hart,
 Vil døe for din Hyrdinde,
 Men tro mig Phyllis merker snart
 Om Kierlighed er inde.
 Hvis Hiertet ey med Pennen her
 Og Ord med Tanker rime,
 Vor Gliid og Konst forgiæves er,
 Vi spille Tiid og Time.

Før Floden over Jorden stod,
 Før Tunger bleve blandte
 Musik og Spil sig høre lod
 Og Jubals Konster kiendte,
 Men siden til vocal Musik
 Paafandtest visse Noder,
 Hver efter disse Viser gif,
 Der ellers kaltes Oder,
 De allerældste Vers, der i
 De skulde see og finde
 Religionen, Politie,
 De døde Kæmpers Minde;
 Det var i alle Lande Skik
 Ald Israel maa lære
 At siunge, der Egypter fik
 At see Glds Magtes Ere.

Af gamle Viser Saxo fik
 Anledning til de Skrifter,
 Som vise vore Fædres Skik
 Og Kongernes Bedrifter.
 Hvad Orpheus med Harpen drev,
 Og Navnet hand fortiente,
 Før nogen Tiid Homerus skrev
 Ald Grækerland bekiente.
 Der efter var det brugeligt.
 At en Forsamling skeede,
 Der jo Poëter og ved sligt
 Med Viser vare reede.
 Ved Pisa naar de rente Dyft,
 Med Viser, Vers og Sange
 En hver mod sin Antagonist
 I Kampen monne gange:
 Ved Regler det forgiæves er
 At ville Viser tvinge,
 Den største Konst, at Geisten her
 Sig kand i Luften svinge,
 Som Pindarus der med sin Konst
 Saa stort og høyt det bragte,
 At Flaccus holder det omsonst
 Hans Noes ar eftertragte.
 Ey Vunder, disse tvende Mænd
 Saa høyt opskrevne ere
 At deres høy berømte Pen
 For alle Priisen bære.

Hvad Satyrister sig angaar,
 Mand her vel kunde spøre:

Om det en Christen vel anstaar
 En anden fort at giøre ?
 Vi vide vel at ingen bør
 Skandere paa sin Næste,
 En Christen hvad hand seer og hør,
 Skal tolke til det beste ;
 Men om det Præsten er tilladt
 Mod Daarlighed at storme,
 Hvi er Poëter da forhadte,
 Som leer ad andres Orme ?
 Dog er det ikke sammelig
 At røre nogens Ære,
 Og den, som skyldig er i sligt
 Straffældig burde være,
 Hand selv sit Blæk, Papiir og Pen
 Til Glden skulde bære ;
 Og siden gaa til Bøddelen
 Sin Ethicam at lære ;
 Dog er der Forstæl mellem den,
 Som Daarlighed afmaler
 I Skiemte-Digt med Sandru-Pen,
 Og Momus som bagtaler ;
 Hin kun af Lystighed og Strømt
 Vil bare Sandhed skrive,
 Da Momus, som er selv fordømt,
 For Dyden halv paa lyve.
 En Spotte Mule dadler alt,
 Sin Næstes Ære skiender,
 Hvad vel er gjort, udtolkes galt,
 Hand hvidt til fort ombender.
 En Stille kaldes Socius,
 En Lystig Pickeelhøring,

En Sparsom heder Fitt' og Luns,
 Den Kloge nævnes Eraring,
 Den Mand der elsker Compagnie,
 Hos hannem er en Dranker.
 Den Kone, som er noget frie,
 Er Thais i hans Tanker;
 Men Satyristen der imod
 Med hver retsindig dømmes,
 Qvizot en Giæf, den som er god,
 Hand u-partisk berømmes;
 Hand ey saa brat en Daare seer,
 Hans Pen jo det vil sige,
 Dog er det best, hand itkun leer,
 Og skiemter med sin Lige :
 Derom Frischlinus vidne bær,
 Ey Boccalin skal nægte,
 Hvor u-besindet Pennen er,
 Der tør mod Purpur sægte.
 Den vil allene blive breed,
 Hvis Byld Poëten kniber,
 Og det for hand sig skyldig veed,
 Den Hund, der træffes piber,
 En sindig Mand vel taale maa,
 Mand griner af Phantaster,
 En Hypocrit ey dadler paa,
 Mand Libertiner laster;
 Den Artighed, der følge bær
 En Satyrisk, er dette,
 At hand med Frihed sige tør,
 Hvor noget er at rette,
 Hvor høyt der prunkes, veed hand dog,
 At leede ud og søge

En Fløyels Phantast, et Silkes Drog,
En Gyldenstykkes Skioge.

Tragedien i første Dragt
 Var Lands-By lig og ringe,
 Den vi nu see med store Pragt
 Sig paa Theatred bringe,
 Med anderledes Navn og Skif:
 Det Opera nu heder,
 Med spillen, dandsen og Musik,
 Machiner, kostbar Klæder:
 Det skeede først til Bachi Fæst,
 Den drukken Gud til Ære,
 3 Vers var sunget, bedet, læst,
 At Biinen skulde bære;
 Til Offered en Bukke var
 Beskikked og tillaved,
 Poëten og, som Prisen bar,
 Med samme Skienk begaved;
 Der af det fik sit første Navn,
 Og rimeligt jeg finder,
 At Christendommens Fastelavn
 Af samme Rod oprinder,
 De toge til i Lystighed,
 Nu Biinen dem opvagte,
 Omfider Thespis den Poët
 Det paa Theatred bragte,
 Hand allerførst, som Ordet gaar,
 Tragœdier indførte.
 Og med sit lidet Spille-Chor
 Fra Bye til anden førte;

De gjorde sig med Bærme sort,
 En Skue-Plads de fiendte,
 Men Bognen dennem bragte fort
 Og for Theatred tiente ;
 Strax efter hannem Æschylus
 Paafandt de lange Klæder,
 Høi Stiil og høye Skoe derhos
 Fremkom med andre Sæder ;
 Men Sophocles mens Verden staar
 Den Ære sig indlagte ;
 At hand det til sin fulde Floor
 Og høye Grad opbragte ;
 Fra Grækerne de kommen er
 Til Rom Athenens Abe,
 Der hende fuldte , som vi her
 Os efter Lydsten skabe,
 Saa længe Byen var i Floor,
 Theatra slig og stode ,
 Men neppelig i Stiil og Ord
 Originalen naade.
 Nu Barbari formægtig blev,
 Og Republicven døde,
 Al Lystighed af Staden drev,
 Der krænked var og øde ;
 Det under Alfen længe laa,
 Omsider , som de sigte,
 Mand stakkels Pillegrime saa
 Paa Skue-Benke stige,
 Guds Helgen der og Kirkens Mand
 De Folket forestilte,
 Og offentlig med Bibelen
 Af daarlig Andagt spilte.

Endnu det ey forsbunden er
 Saa gandske slet af Minde,
 Vi jo vel nogle Lærninger
 Deraf tilbage finde.
 Der Mahomet nu overbandt
 De Græker, Phœbus søgte
 Til os, Europæ Vester Kandt,
 Og tænkte der sin Løgte:
 Det store Mærke svantest hen
 Og vore Skoler smagte,
 Hvad Grækernes berømte Pen
 Paa Banen fordum bragte,
 Det volder det, som stundum sees
 Nu til Theatred føres,
 Hos Æschylus og Sophocles
 Rand mestendeelen høres;
 Men dog med bedre Fynd og Klem
 Vor Geist sig ikke lemper
 Med deres, men vi ligne dem,
 Som Dværge ligne Kemper.

Hvad Ere = Først og blodig Had,
 Atrides vaantsig Syge,
 Som purporet er med belad,
 Og følger som en Skyge,
 Hvad hidsig Kierlighed begaar,
 Forliebte Venus-Brynde,
 Vi dermed høj = opdreven Drø
 Livagtig penslet finde;

Og som Tragœdier i sær,
 De stores Skiebne kiender,

Ja seer mand i Comcedier
 Hvad dagligen sig hender.
 Om dette dog hvad tiener her
 Alt vilde Regler hyde?
 Vor Danske Geist for ærbar er
 End sig dermed at bryde;
 Men ey fordi mand jo hos os,
 Saa vel som andre Steder
 Vel finder een Misanthropos,
 En Knark, en hellig Peder;
 Hvo kand og sige, det vort Sprog
 Saa fattig er af Wyne,
 Mand jo dermed en Sief og Drog
 Beskrive kand og nævne,
 Vort Clima, jeg vil gibe Magt,
 Endeel kand forarsage;
 Med Norden Piffelhærings Dragt
 Ey passe vil og mage,
 Men allermindst vor Fattigdom,
 Som Sindet gjør til Slave,
 Naar Mave ledig er og tom,
 Forgaar Poëte - Gave;
 Thi naar os maner Creditor,
 For Hovedstoel og Rente
 Naar Skatter exeqveris for,
 Hvad kunde vi da vente?
 Bekymring, der os trøffer hart
 Og ved en leedig Skuffe,
 Vi nodis til at gjenne snart
 Adelphos og Tartuffe;
 Et sorgeløs og freidigt Sind
 Sig for Theatred skifter,

Derfor først er kommen ind
 Og seet i Republicver.
 Hos Grækerne det var indbragt,
 Før de Philippum kiendte,
 Der dennem med behændig Magt
 Sit Nag om Halsen spændte ;
 Athenen, hvor der søgtes hen
 Af alle Byer og Stæder,
 At høre hine wiise Mænd
 At danne deres Sæder,
 Bar Stæden, hvor Comædier
 Gemeenslig bleve spilte ;
 Hvad daarligh var, de Folket der
 For Duen forestilte ;
 Der wiises frem som i et Speil,
 Hvorledes Horen vinker,
 En Guds Foragters sorte Feil
 Og Sycophanters Sminter.
 Sophisters Løgn og Eubens Vej,
 Den Ddsels revne Klæder,
 En Niding saae sit Contrafei
 Og Giækken sine Sæder,
 Og deres Ungdom rimeligt
 Derover sig umagde
 At efterkomme deres Pligt,
 Og efter Dyd sig lagde ;
 Men det som lovligh var og Got
 Med Tiden brugtes ilde,
 At Comici til hver Mands Spot
 Fremførte hvad de vilde ;
 Ey Dyden selv, ey nogen Mand
 Forfæaned maatte bære,

Det Socrates allene fand
 Med sit Exempel lære ;
 Men Dyrigheden der imod
 Sin Myndighed ey glemte,
 Forbød ved Liv og Ære = bod
 Saa groft og hart at skiemte :
 Theatred da forlod sit Sprog,
 Med andet Navn mand hørte
 En Niding, en Phantast og Drog
 Paa Skue-Plakken førte,
 For Knarker, avindsyge Mænd,
 Mand Simo, Chremo finder,
 Ved Davus en skalkagtig Svend,
 Ved Thais løse Qvinder ;
 Men du som for Theatred vil
 Din Tiid og Gliid anvende,
 Det Maal, du bør og sigte til,
 Er Sindelag at kiende ;
 Studeer Naturen idelig,
 Hun lærer dig at skabe
 En from, forsigtig, taabelig,
 En hvirvelsindet Ube.
 Paa Jorden er vel ingen fød,
 Der so fand stundum finde,
 Alt hand af Orme lider Nød,
 Hand ey fand overvinde.
 Et Ord sagt hen i Vind og Vær,
 En Mine, mindste Fagter
 Vil hannem røbe, skiont enhver
 Ey kiender det og agter.
 En Moliere ; dog ey seer
 En Hare løs at springe,

Hand den jo kand med god Maneer
 Zgien paa Plazen bringe,
 Men den, der ey at leve ved,
 Kand Comicus ey blive,
 Ey heller andres Daarlighed
 Og Luste = Spring beskrive.

Skal Verfet være got, din Pen
 Saaledes skal udføre
 Sin Meening, at det Læseren
 Bevæge kand og røre.
 En Betler ey med trodsig Ord
 Kand af min Pung udjage
 Den Daler, som den Stakkel faar,
 Der veed sig at beklage.
 Vil Thelephus sig søge Raad,
 Hand maa i Suk udbrøde,
 Vilt du beveege mig til Graad,
 Dit Dye først maa flyde,
 Naturen først udi vort Blod
 Affecterne vil røre,
 Hvad hun i Hiertet skrive lod
 Med Tungen vil udføre.
 Lad Cato være graviteff,
 Forladte Dido Sukke,
 En snedig Thais Tale slesk,
 Og Grækens Moder puffe.
 Den taler sagt, som bange staar,
 Den spotske Guffe gloser,
 Den brede bruger trodsig Ord,
 Sig Hasselisten roser.

End onsker du, mand rose bor
 Dit Vers, see til, du agter
 Paa Tiden, som Forandring gjør,
 Paa Sindelag og Sagter;
 Thi som et Træ, saa Mennisked
 Tilvojer og aftager,
 Mand undrer ey, at Børne-Bid
 For Veblet Guldet brager,
 Hver Alder findet er for sig,
 Med egen Lyst og Sæder:
 En Aldred leer ey lættelig
 Af det, som BARNET glæder,
 Som medens det er lidet Blud
 KAND sig paa Gulvet røre
 Foruden Fald, det en Minut
 Sig Mild og Bred kand gjøre,
 Det voyer op, sit Sind vil faae;
 Er Kælen ond at ave,
 Er bred ved Bogen læres maae
 Ved Trusel, Skænk og Gave,
 Naar det nu tager til i Nar
 Og nu vil Karl hede,
 Er Færle qvit og Frihed faar
 Fra Tugte-Mesters Brede,
 Den Dag hand sig vel ynset tit,
 Nu Skæged først udpipper,
 Da seer mand Fuglen Buured qvit:
 En Hest mand ledig slipper;
 Foranderlig, det hand i gaar
 Forsoer, i Dag hand roser,
 Udser Penge, Sindet staar
 Til Selskab og Debaucher,

Til Spil og Leeg, til Hund og Hest,
 I Marken rende, jage,
 Den hannem kand forføre best,
 Vil hannem meest behage,
 Foragter Raad, sig selver gjør
 Fordømte Friheds Love:
 For det hand kalder sin Hønnour
 Vil Liv, ja Sielen vove.

En Mand af andre Tanker er,
 Vil sig betænke lenge,
 Er Flittig, Sætsom, Ære-kiær,
 Gjør Venstæb, samler Penge.
 Den Melancholisk Alderdom,
 Vor Alders Vinter-Dage,
 Fremkommer bukkendes og krum
 Med Sygdom, Sot og Plage,
 Den Mand, som før var kæk og bras,
 Af Frygt sig lader tvinge,
 Nu Kraft og Styrke tager af,
 Fortryder andre springe;
 Fortæller hvor hans Ungdom gif
 Blant brave Folk og Lærde,
 Berømmer den fremfarne Skif,
 Og Christian den Fierde!
 Nyggiærig, snaksom, dadler hver,
 Og haver Ordet eene,
 Om hand endstiont affældig er
 Og kand til lidet tiene;
 At spare Pungen veed hand dog
 Og alle Summer heele,

Som mestendeel et ødsel Drog
 Og stridig Svoger deele.
 En Mand er en fuldkommen, før
 Hand naar sin Alders Maade.
 Den Unge dristig Gierning gjør,
 Den gamle Mand vil raade:
 See derfor til at Nestor ej
 Som Agax staar i Fare,
 Personens Ord og Contrafei,
 Hans Alder bør at svare,
 See til at du til hvert et Ord
 Sin rette Titul giver,
 Naar du en Ting, et taaligt Faar,
 En modig Hest beskriver;
 Thi siger du en yndig Koe,
 En naadig Procurator,
 En mandig Hare, deylik Goe,
 Hvo holder sig for Latter?

Saa skal og Forskiæl gøres paa
 Personen hos dig taler,
 En Davus slittig høre maa,
 Men Herren selv befaler;
 Hver om det Væsen, hand er i,
 Forpagteren om Stude,
 En Enke-Mand om riig Parti,
 En Skipper om sin Stude;
 Soldaten brouter om sin Magt,
 Hr. Peder raaber Offer,
 En Frue syssler med sin Dragt,
 Den Riige med sin Coffer.

Og hvor Personer haver hiem
 Med Billighed du agter,
 Lad ey Françoisen komme frem
 Med Spaniske Trin og Fagter;
 Lad Sværrig tale sødelig,
 Lad Tydskken Væder flette,
 Hver Landskab haver Skik for sig,
 Hver Nar sin egen Hette.

Nu Mennisket formeered sig,
 De søgte hvor at finde
 Et Stæd, de kunde magelig
 Med Arbejd Brødet vinde,
 I Ly og Læ ved grønne Lund
 De søgte Sted og Boelig,
 Og der enhver i sit Paulund
 Sin Tiid henbragte roelig;
 De havde da ey skreven Ret,
 Ey Kald og Varsel brugte,
 Ey Skrifer, Foged, eller det,
 Som settes os at tugte;
 Saa gif det til, før Jernet sig
 Lod see i Spiud og Klinge,
 Før stolte Nimrod vældelig
 Sin Grande vilde tvinge,
 Da Magten Ketten til sig drog:
 Den Svage maatte vige,
 Blev gjort til Træl, en anden tog
 Hans Hiord og Jord tillige:
 De skændte, brændte, brugte Mord,
 Ja leved som de vilde,

Før de ved hine Viises Ord
 Sig lode ret formilde,
 De foresatte demnem Lov
 De søere sig at holde:
 De bygte Bye, forlode Skov,
 Sig skandsede med Bosde,
 Og strax blev anden Politie,
 Da Dyden fik sin Ere,
 Ey Lyv, ey Morder vare frie,
 Men straffen maatte bære.

Da Folket nu ved deres Ord
 Sig tvinge lod og vinde,
 De gjorde sig et Navn, der staaer
 Hos os endnu i Minde,
 Alt vilde Dyr ved deres Sang
 Sig lode villig temme,
 Alt Steene satte sig i Rang
 Ved Amphionis Stemme;
 Saa høyt var denne Konst anseet,
 Saa store Ting at gjøre,
 Alt Phœbus selv blev Poët,
 Til Delphos lod sig høre
 Sibyllers Vers, Oraclets Svar,
 Solonis viise Tale,
 Der alt i bunden Tale var,
 Poeters Magt afmale,
 Der over Sindet hersker brat
 Som Ene-voldes Konge,
 Og under sin Regiering sat
 For Bye, Haand og Tunna.

Et Vers, der ziirligt er og smugt,
 Os heden til sig drager,
 Og Sindet snart, som udelugt
 Fra Legemet, betager.
 En Sapphus Harpe fleere vandt
 End hin berømte Flore,
 Og fleere bandt, end Thais sandt
 Af dem, sig lode daare;
 Ey Phalaris en stor Tyran
 Stefichorum kand høre,
 Hand jo som en medsliden Mand
 Sit Hierte lader røre;
 Tyrthæi Vers gav Sparta Moed,
 Homeri Helte - Skrifter
 Den store Græker var en Roed
 Til Mandige Bedrifter.

End ydermeere skal mand tro
 Hvad Lærde foregibe,
 Da bør Poëte - Skrifter jo
 De allerældste blive;
 Fornuften selv maa give Magt,
 At Vers er sunget længe,
 For Stiilen blev til Klippe bragt,
 For Barken kom i Gænge;
 Hufommelsen med bedre Klem
 Bevare kand og giemme
 Et Vers og Digt, som føres frem
 Med Harmonie og Stemme,
 Saa høres Job i Mosis Skrift
 Med sin Poëte - Tunge

Om GUD hans ævig Viisdoms Drift
 Og Mægtighed at siunge ;
 Om Cerops og berømte Mænd
 Athenen Viiser hørte,
 Før Cadmus fra Phœnicien
 Sit Alpha Beta førte ;
 Pherecydes den første var ,
 De lærde kunde finde,
 Der i u-bunden Tale har
 Os efterladt sit Minde,
 Men længe førend denne blev ,
 Os tvende forestilles :
 Hesiodus om Guder skrev ,
 Homerus om Achilles.
 Hver Politic af første Rod,
 Som fordum er berettet,
 Paa samme Fundament og Fod
 Er stiftet og indrettet ;
 Thi som hin lærde Græker = Land
 Med Solon veed at prale,
 Saaledes Scythien og land
 Om Agathyrsis tale.
 Hvad Tydsfens første Skrifter er ,
 Fra Tacitus vi hente,
 Hand ingen anden Kroniker
 End deres Viiser kiente ;
 Med Sang de tiente deres GUD,
 Og skulde Viiser høres,
 Naar deres unge Mandskab ud
 I Striden skulde føres.
 Hos Goetherne , bort eget Blod,
 Var Odia høyt i Ære,

Der dennem Fœcurdussed* lod
 I sine Runer lære,
 Var selv Poët og alle snart,
 Som kunde Riime stave,
 De skrebe Riim og for en Art
 Af Skialdre sig udgave,
 Der af de kaldtes Runere
 Og deres Sange = Viiser,
 Fordi mand dennem viisere
 Langt over andre priiser;

I disse Vers og runed Ord
 De havde deres Love,
 Tilbade deres store Thar
 Og Kæmperne begrove;
 Paa Klipperne til denne Dag
 Vi gamle Runer finde,
 Et Vidnesbyrd i denne Sag
 For Efterkommers Minde.
 Nu for at giøre sig et Navn
 De vilde Folk indbilde,
 At de med Runer Ont og Gavn,
 Ja gjorde hvad de vilde,
 At læge Syge, stille Blod,
 Med Kierlighed betage,
 I bange Hierter sætte Mod,
 Og Skræk i Fienden jage,
 End kunde de som Æolus
 Opreyse store Vinde,
 Og Maanen selv (et artig Puds)
 Til Jorde-Kloden binde,

Var dog kuns lutter Kogleri
 De havde med at spøge,
 Ket som den Thisted - Hereti
 Og Huus-Kors udi Riøge.
 Det vared til den store GUD
 Sit Lys i Norden tændte,
 Da blebe Runer ryddet ud
 Og uden Udskiel brændte;
 Ved ubesindig Nidkiarhed
 Fordømtes alles Skrifter,
 Og vi forliisfede derved
 For fædrenes Bedrifter.
 Det voldte Spaniske Biskopet
 Ugrundede Zeloter,
 At os en meere kundbar er
 Om vore gamle Gothe.

Med Runerne forgik dog en
 Den Maade med at skrive,
 Vi stedse følge deres Bey,
 Et Vers skal Rimet blive,
 End siunes Adrianus og
 Sin Stiil fra dem at hente,
 Der hans Animula nu drog
 Den Bey, hand ikke kiendte;
 Ja hvor de Gothers mægtig Hær
 Indtogte By: og Stæder,
 Vi skulde finde Levninger
 Af deres Skik og Sæder.
 Der Rom nu fra sin Vælde faldt,
 Hun miste med sin Ære

Sit Sprog, ja mesten ober alt
 De gothiff maatte lære,
 Dog med latinske Dialect,
 Italien da hørte
 Et Sprog, som ikke nogen Slegt
 Fra Babel med sig førte;
 Som Skibet, naar det støder an
 I Splinder gaar og Stykker
 Ved Stranden, hver som drage kand
 Af Braget til sig rykker:
 Saaledes Spanien sin Part
 Af Braget til sig ragte,
 Frankosen sin, og der en Art
 Af andre Tunger bragte;
 I disse Sproger alle tre
 (Mit Forsæt ey at glemme,)
 Vi Gothernes Poeter see
 Og Gothers Riime=Stemme.

I Munkernes Regierings Tiid
 De brugte samme Miner,
 Da de forgylde Barbarie
 Med sine Lenociner.
 Hvad os angaar, jeg undrer ey,
 At vi med Gothiff Drex
 Maa følge vores Fædres Bey,
 Som Sproget med sig fører;
 En Deel jeg veed i Danske Maal
 Latinske Vers vil skrive,
 Men Dret være bør af Staal,
 Som Aigt der paa skal give;

Derfor blev og denne Konst
 Snart dæmped ned og øde,
 Med sin Bertillo, som omsonst
 Det forebragte, døde.
 Et Sprog imod sin Skif og Gang
 Med Quantiteter bryde,
 Som Bøge-Bark skal give Klang,
 Som brudden Klokke lyde.
 Lad Milton sige ney der til,
 Lad Vossius forskyde
 All Riim, jeg meener Dret vil
 Befale mest og byde.
 Om vore gamle Skialdres Digt
 Jeg her skal lidet mælde
 Med Fabel-Bogen Edda sligt
 Er alt død bort af ælde;
 Det var den Alcoran, hvoraf
 De toge sine Skrifter,
 Naar de ved den Afdødes Grav
 Berømte hans Bedrifter,
 Og hvo som ey Forklaring ret
 Om Edda kunde give,
 Hand agtedes ey for Poët,
 Ey Skiald sig kunde skrive;
 Som Græcer-Land med Jupiter
 Opfyldte Bark og Blade,
 Saaledes vores Norden her
 Om Thor og Ymer qvade;
 Ja kunde vi som hine fand
 Dem læse denne Stunde,
 Ey Norden skulde Græcer-Land
 Sin Piædarum misfunde.

Der disse kunde sig ey staae,
 Men Runerne tillige
 Med Edda døde bort, vi staae,
 En anden Slegt opstige,
 Parnassus da med stormer Magt
 Indtaged blev og øde,
 Scientia var nederlagt
 Og Artes slet uddøde,
 Apollo selv blev jaget hen
 Med Pallas den Gudinde
 Og soer, hand ey saa brat igien
 Sig skulde lade finde;
 Thi Læg og Lærd, hvo nægter det,
 Sig tage for at skrive
 Og mangen gjorde sig Poët,
 Der Hiorden burde drive;
 De digtede saa lystig hen,
 Ey agtede saa nøye
 Hvor Rimet gif, naar Slutningen
 Sig nesten kunde føye,
 Ey agtedes det heller stort
 I deres Digt og Sange,
 Om Stavelsen var lang og kort
 Om der var en for mange,
 Og ginge deres Buiser fort
 Som Grædske Dithyramber,
 Et Vers var langt, et andet kort,
 Som Skræder Been, der lammer;
 I nogle Psalmer findes det,
 Dog lettelig at høre,
 Om Rime Konsten synes slet;
 Var deres Andagt store;

Eenfoldig Ord og Tone best
 Med Hiertens Andagt stemmer
 Og seksomme Gebærder mest
 Guds Dyrkelse beqvemmer ;
 Thi var det forðum Kirkens Skik,
 De maatte der alleene
 Sig med den Doriske Musil
 I Kirkerne betiene,
 Den stille gif og sædelig,
 Den Lydift hørtes ikke,
 Som med de Franske Noder sig
 Best somme kænd og stikke.
 En hver og med Sandfærdighed
 De Kæmpe-Biiser roser,
 Hvor afen Deel er prydet med
 Poetiff Ord og Gloser,
 Med Fabler kunde de saa vist
 Som Græker-Land beskrive,
 Hvad Kiempe-Mod og Qvinde-Liist
 I Verden kænd sulddrive.
 Hvad om Achilles siges kænd,
 Det quæde vore Biser,
 Om Vidrich, Sigvard, Hildebrand,
 Svendfelding. Langbeen Riser.
 Eaa høyt ey flyver Dædalus
 Med sine Bore-Binger,
 Som Germun sig og Adeluz
 I Fiedre Hamme svinger.
 Om Circe skæbte Folket om,
 Hos os det samme skeede,
 Med Verner Rasn og Biörn, som
 Udgik paa Dalbye-Heede

Alt dette nesten er forgiet,
 Det som af ædte Fruer
 Med Lyst var sungen, er nu slet
 Ferdømt til Borger Stuer;
 Men alting er foranderlig
 Med Eder Aar, og Dage,
 Det som i gaar var yndelig,
 I morgen vil mishage;
 Vor Alder anden Maade seer
 Alt digte med og skrive,
 Hvo veed, hvor længe vor Maneer
 Skal uforandret blive?
 Enddog vi nu med bedre Flid
 Og med langt større Nøye
 End hvad som skeede forðum Tiid,
 Os efter Regler føye,
 Forbi vi vore Fædre gaar,
 I Riim, Accent og Tale
 Og ikke med unyttig Ord
 Papiiret overmale,
 Vi søge til Poeterne,
 Der os ved Haanden føre,
 Jeg taler om, hvad burde skee,
 Men faae desværre giøre;
 Thi for enhver, som findes god
 Og Skialdreskabne frister
 Vi Kulde finde der imod
 Vel femten Cherilister;
 Vi have kun en Areboe,
 Og siiden Bording døde,
 Er Sædet efter disse to
 Paa Bierged bleved øde;

Thi en er af Naturen sendt
 Et got og kostbar Nemme,
 Men sielden skeer hand sit Talent
 Til dyrke ret og fremme;
 En anden slæber som en Hest,
 Sig martyr med at skreve,
 Men fattes det, Naturen mest
 Til hannem skulde give,
 Det er den Geist og Phantasie,
 Som er den rette Moder
 Til Vers og Riim, vor Flid der i
 Med Tiden ymper Poder;

Thi den, som vi, kom nogen ud,
 Maa klædes og stafferes
 Ved flittig Læsning, Hoved-brud,
 Arbeides, udstuderes,
 Naturen, Læsning, Dvælse
 Skal os Poëten mage,
 Men mangler et af disse tre,
 Tro mig, du staar tilbage;

I samme Poster skiont en Mand
 Ey kand fuldkommen være,
 Hand ikke desto mindre kand
 Sin Tiid opnaa med Være:
 En hiemtings Procurator kand
 Et Stevnamaal forrette,
 Om skiont hand ey som Vordeman
 Har lært at gaae i Rette;
 Men temmelig Musil er slet
 Og ikke værd at høre,

Et Strog, der leeges ikke ret,
 Rand Konsten ringe giøre,
 Er og Poeten maadelig,
 Den heele Verden dømmer,
 At hand iblant de Lærde sig
 Maa skrive for en Drømmer.
 Claus Porhis Snak, Tambours Bedrift
 Jeg vil langt heller høre
 End den Poet, hvis ussel Skrift
 Skamfeere kand mit Dre;
 En ringe Feil, jeg giver ret,
 Mand bør at estergive,
 Og Purpur for en liden Plet
 Maa stedse Purpur blive;
 Apellis Pensel feyler, og
 Demosthenes kand stamme,
 Homerus blunder lidet, dog
 Homerus er den samme.
 Men hvor et Vers, en lumpen Pen
 Mit Dre stedse qvæler.
 Den samme Klygt igien, igien
 Kredsommelig fortæler,
 Hvor alle Ting omkring er vent,
 Hvor ey Poeten frygter
 Et tranged Riim, en falsk Accent,
 Brang Orden, plumpe Klygter,
 Hvor jeg Therfitem yndig seer,
 Achilles bange græder,
 Ulyses sanddrue sig beteer,
 Orestes lystig qvæder,
 Jeg leer og kaster Bladet om,
 Bel Alexander fiendte

Hvad got Homerus og den Dom
 En Cherilus fortiente.
 Et Bryllups Vers, en Sørge-Digt
 Hvor ignorant vil skrive,
 Mand billig undrer over sligt
 Om det kand artigt blive;
 Men hvor den gode Areboe,
 Hvor Bording, Kingo seyles,
 Jeg harnes, læser med Uroe,
 Og bider mine Negler.

Men du min Geist! hvad Phantasi
 Poëter her afmale?
 Kand vel den Blinde vise Sti?
 Kand Bugge-Barnet tale?
 Vil du som Aristarchus her
 Os Regler foretrykke?
 For du dig kandst nu her nu der
 Med Flacci Vialter smykke;
 Hvi skal din Tiid saa skammelig
 Henvendes, er der ikke
 Poëter nok, som uden dig
 Papiiret kunde klippe?
 Ey kunde Regler nogen Tiid
 Poëten Hierne give,
 Men vel, at hand med større Flid
 Studere skal og skrive;
 Thi siden Aristoteles
 Og Flaccus haver skrevet,
 Er Tiiden med en Vers-Recess
 Unyttig spildt og drevet.

Hvis dig Naturen havde sendt
 Saa stort et Pund og Gave,
 Er det tilbørligt dit Talent
 I Jorden need at grave?

Alt dette maae jeg give ret,
 Men selv bekiender gierne,
 Min Geist for fattig er og slet,
 Og jeg for dum af Hierne,
 Ey skulde jeg min Skyldighed
 Mod Norden = Goel forglemme,
 Hvis mig Naturen havde Stæd
 Maronis Geist og Stemme,
 Og havde mig staffered ud
 Med Panegyrist Mæle,
 Jeg skulde for min Jorde = Gud
 Mig bukke ned og knæle,
 I medens med Canone - Stud
 Min Røst i Skyen svæver,
 Og fører Norder = Polen Bud,
 Alt Cimbor-Herren leber,
 Den høye Skye til Jorden ned
 Med Echo skulde svare:
 Hans Throne blomstres, taler Fred,
 Hans Scepter uden Fare,
 Men ingen uden Xenophon
 Om Cyrus veed at tale,
 Appellis eene konstig Haand
 Kand Alexander male;
 O I (til hvilke Phœbus sig
 Har viist saa rund, og ejer

Det Pund, Naturen karriglig
 Til mig og andre vejer,))
 Opstemmer I med fuld Musik
 Og skierper eders Tunge
 Om vores store FRIDERICH
 Et Ere=Vers at sunge;
 Men Byrden er for tung for mig,
 Hvad skal en Dværrig giøre
 Med Kamp= Sverd, hand vanskelig
 Fra Jorden skulde føre;
 Jeg dog, saa vit jeg kand formaa
 Og mig forleenes Styrke,
 Skal ikke slet tilbage staa
 Mit Føde= Sprog at dyrke;
 Dog veed hvad Ende Leegen faar,
 Jeg mig i Fare kaster,
 Og u=besindig selv begaar
 Det jeg hos andre laster,
 Men om en Bavius iblandt
 Der over skriver Gloser,
 Og dadler alt, (hvad? En Pedant
 Mig laster eller roser)
 Naar Krag og Rantzau, Juell og Friis,
 En Bartholin og fleere
 Mig siger, skriv det er din Priis,
 Jeg bør at agte meere,
 Hvis ogsaa Biskop Deichman her
 Sit Lykke med mig giber,
 Til Zoilister een og hver
 Jeg Feyde= Breve skriver.

Petron: Arbit:

Inveniat quod quisq; velit, non omnibus unum est,
 Quod placet; hic Spinās colligit, ille Rosas
 Errorem in homine calumniari est toti ipsi mortali-
 tati convicium facere.

Juvenal: Sat: I.

- - - Stulta est Clementia, cum tot
 Vatibus occurras, perituræ parcere chartæ.

No. II.

IRUS

Bed Conferens: Raad Wilhelm Helt.

Hvad Magt end Lykken har, og hvad mand end
 vil sige,

For Klogskab og Forstand den ofte dog maa vige,
 Enhver af Lykken fand, som hand forstaar det til,
 Som Smedden af sit Jern, udsmedde hvad hand vil.
 Hvo dette ey vil troe, paa Irus og hands Lykke,
 Hand med mig give Agt: See! ham at undertrykke
 Den gandske Lykke gjør alt, hvad hun veed og fand,
 Men Irus leer deraf, for Irus har Forstand.

3 Tredstindstøve Aar ham Lykkens Avind plager
 Med Hunger, Kuld og Frost, hans Krop derved tiltager
 3 Styrke og i Huld, ret som een Palme-Green,
 Hvor paa en Mølle-Dreng har lagt en Mølle-
 Steen.

3 Tredstindstøve Aar, af Lykkens Brand og Tyrke
 Hans Mod betages slet ald Saft, ald Kraft og Styrke;
 Men see! Hans Mod derved ham voyer i hans Bug,
 Som Skreppen voyer op ved Føraars Regn og
 Dug.

Den

Den fagre Lillie, udpyntet som en Duffe,
Slaar Knæp for Salamon, men see! den dog maa
bukke:

Saa pyntet som den er, saa prægtig som den staar,
Bed Heede, Kuld og Frost, den visner og forgaar.
Men Irus hand staar fast, som Egens Bul og Stame,
Ja! gjør os Egen selv, med Vilien til Skamme:

De Pragt og Styrke har af Jorden begge tu:
Hvoraf det Irus har, det spørges om endnu.
Mand seer ham ey at saae, mand seer ham ey at plove,
Hand og foruden Høst sig gierne lader nøve,
Hand Jord og Uggerland, med Grøde, Korn og
Græs:

For Bonden lader staae, for Stude, Faar og Gæs:
Hand gjør sig ey til Træl, hand ikke Haman tienner
For Løfter og for Snak; hand har slet ingen Venner;
Men, er hand Venneløs, hand har sin Trøst der i
Hand i det mindste er for falske Venner fri.

Om Lykken Vand for Viin i Glasset for ham skienker,
Desmindre drikker hand, derhos hand og betænker,
Alt Vand en tørstig Siel afkøler og gjør svael,
Er Lyffens Viin end sød, den og er hoved-gaal.

For Lyffens kræsne Kost, mand seer ham ey at græde,
Hand med sin Nøysomhed de Smuler veed at æde,
Som Klogskab bærer frem, hand tribes og derved,
Trods Croeso med sit Bord. Enfsalig Nøysomhed!
Hand Fattigdommens Trang med Nøysomhed bra-
verer,

Og over Armod's Spot med Klogskab triumpherer,
Hand til sin Fattigdom, ti tusind Kunst'er har,
Som gjør, at ingen Mand den seer og bliver var,

Hand

Hand ved med største Kunst at svelte og at skreppe;
Naar, hand har Meelgrød ædt, med Secren af en
Sneppe

Hand stanger Tænderne, saa mangen karrig Fildt
Med Croeso seer sin Harm, at Irus æder Bildt.

Hand gierne gaar til Giest, men naar det ham kand
feyle,

(Som ofte skeer desvær,) hand gaar og bider Sneyle,
Dg gjør sit Giestebud, ret som Guds egen Mand,
Elias, for sig selv, med bare Brød og Vand.

Sin Vært hand dog gjør viis, hand spiser med en Grebe;
Thi Irus er ey vant, blandt mindre Folk at leve,

Den Vært ved Grevens Navn ret store Dyne faar,
Dg Kammer-Leyen ham ey kræver i et Aar.

Hand roser Vertens Mad, hans Grød, hans Kaal
og Værter,

Hand aldrig finde kand i Suppe, Steeg, og Tærter
Bed Grevens eget Bord saa nydelig en Smag.

Hvad er Forandring dog en meget herlig Sag!

Den Vært ret glad derved, udbeeder sig den Være,

At Irus da hans Giest paa Kaal og Flæsk vil være,

Dg Iri Høflighed tilstæder ham det ey,

Udi en ringe Ting at sige nogen Ney.

Hand under Roser sig dermed hos Verten setter
Af Værter, Flesk og Kaal, og andre Huusmands
Rætter,

Hans Bug sin Rettighed for fire Dage faaer,

Men syv Personers Kaast, der med i Lobet gaaer.

Vertinden, om endfkiønt hun seer at Faddet tømnes,

Har dog sin Trost der i, at hendes Mad berømmes,

For aatte sultne Børn, det faar at være nok,

Hun kaager bedre Mad, end Grevens egen Køl.

Paa

Paa Kunster Irus da sin Føde maa adspørge ;
 Paa Kunster maa hand og med Klæder sig forsørge.
 See! Føden inden til i Livet vel gjør got,
 Men Klæder uden til afværger Kuld og Spot.
 Rand Irus ey med Madts, udtage skønne Klæder
 Udi en Kræmmers Bøe; Hand ved dog andre
 Stæder,
 Hvor hand for bedre Kiøb Varyk og Klæder faar,
 Som paa et Torv har hengt til Fals i tretten Aar.
 Hand har en lang Varyk, hand for en toe Marks-
 Krone
 For tre Aar fik til Kiøbs udaf en Palte-Krone,
 Den kruser Irus op, og for den er lidt rød,
 Hand puddrer den med Meel, hand løvner fra hans
 Brød.

I Muser hver og een, hver Nimphe og Gudinde
 Som flettet Phœbi Haar, og brugte Kruse-Pinde,
 I siger mig eengang, om I for Phœbo har
 I Kruser sat Varyk saa deylig og saa rar.
 Bist er det Æolus, som er saa slem, som Pokker,
 Og fører Avindskiold mod Kruser, og mod Løkker,
 Som agter Iri Kunst og Kruse-Pind ey stort,
 Net gierne havde den til Katte-Kumper gjort:
 Men herimod den veed sin Sikkerhed at tage
 Udi en mægtig Pung, og helst om Vinter-Dage,
 Den der for Æolo paa Iri breede Ryg
 Som Blommen i et Æg saa sikker er og tryg.
 Og naar en kort Varyk, som har saa stolte Nødes
 Udi en Taftes Pung, tør kalde den sin Broder,
 Til dette Broderskab den tier som en Muus,
 Og i sin Modgangs Tiid sig holder i sit Huus.

Men naar den gylden Soel, med Foraars varme
 Straaler,
 Fordriver Eolum, sig Spot den da ey taaler,
 Paa Iri Skuldre da sin Pragt den breder ud,
 Og gjør ham favr og skion, Trods nogen Baldbye
 Brud.

Dend som en lang Paryk, da Iri Hoved smykker,
 Og lader vel saa haant om stakkede Parykker;
 En Ferandiins Bonnet med Fryndser oversat,
 Ret aldrig lod saa haant om Landsbye Præstens
 Hat.

Til sig en favr Paryk vor snilde Irus bærer
 En prægtig Kniplings Klud, som ham ey mindre
 ærer,

En Brudgom har den Klud betalt, da den var nye
 Med fierde Deelen af en Herre-Gaard i Thye.

Den lidt af Moden er: Men saasom mand vil sige,
 At Irus Kluden fik udaf en Vaffer-Pige,

Hvis Fader Graver var, saa sluttes vel der af,
 Den Klud opstanden er udaf en muuret Graf.

En Best og Irus har; En Best af Gyldenstykke,
 Den bærer hand til Trods imod sin haarde Lykke,
 At om den aldrig er saa haard og hadesfuld,
 Hans Klogskab veed dog Raad at bære Sølv og
 Guld.

En Ridder har den Best i gamle Dage baaret
 Til Hoy-Tiids Fæster, den hans største Stads har
 vaaret,

Hans Cammer-Tiener har dernæst paa mangt et
 Sted

Hos mangel vaffer Møe, sin Lykke gjort der med.
 Med

Med sig og anden Pragt sig Irus brav oppudser,
 Og trods Kong Salamon, trods Lillierne studser;
 Saa hvo ham kiender ey, og ham kun eengang seer,
 Hand tænker Irus er forbist en Cavalleer.

Hand veed og sin Person i Selskab saa at føre,
 Saa ingen af hans Mund det mindste Ord skal høre,
 Som aabenbare kand hans Fattigdom og Trang,
 I hvad hans Mave end vil knurre mangan Gang.
 Naar Chremes om en Hvid, og om en Skilling taler,
 Saa taler Irus strax om hundred-tusind Daler,
 Ducater heeder det, og heele Tønder Guld;
 Thi har hand Pungen tom, da har hand Munden
 fuld.

Saa Chremes ved sig selv udi en fittet Trøve,
 Forbander Kuld og Frost, og Hunger, hand maa døve,
 At hand en Skilling kand paa Kistebonden faae,
 Og Irum ikke nær i Rigdom dog kand naae.

Den Staffel gjør sig tit herover galne Tanker
 Hvor Irus faar det Guld, hans Hierte i ham banker:
 Hans Kone mueligt selv har Iro det forskudt?

Maa skee at Irus og har Penge-Kisten brudt?
 Dog ney! for saadan Frygt sig Chremes kand for
 skaane,

Thi Irus stjaaler ey: Men vil ham nogen laane
 En Daler eller ti, til hand sin Bexel faar,
 Da kand hand være vis, at Gielden sikker staar.

Vil Chremes uden Vandt, ham Penge ey forstrefke:
 See! Irus faar dem dog hos Stadens unge Giætte,
 Hos mangan modig Rus, som nys af Skolen kom,
 Og med en Cavaller dog gierne vil gaae om;

Thi Irus med Forstand veed Giækken klog at gjøre
 Og andres Daarlighed til Nytte sig at føre.

Udi sin Kramboe tit Mads Krømmer fiende Land,
Hans Son hand er en Giæk; Men Irus har For-
stand.

Ja! tusend Konster fleer den kloge Irus finder
Hvorned hand Lykkens Had og Avind overvinder;
Hand ey fortankes bør, hand bruger sin Fornuft:
Hand dog ey leve kand af bare Vind og Luft.
Om Lykken vil ham end fortrykke og forraske,
Hand derfor ey med Job strax sidde vil i Afke.
Hand med Diogenes ey heller sig til Nar,
For Verden giøre vil udi et Naastekar.
Ney, saa, som Klippen staar for Havets Magt og
Vælde,
For Uveyr, Storm, og Glud, som den dog ey kand
fælde,
Saa ogsaa Irus staar for Lykkens Storm og Glud,
I tredsindstyve Nar, og holder det dog ud.
Den store Salomon (om jeg det torde sige)
Med Ordsprog, Prædiken, med Klogskab uden lige,
Vaa hver en Urte og Træ i Hermons Dale staar,
Med Iro havde ey, holdt ud et Fierding Nar.

No. III.

Over afgangne Biskop Harboes Frue
METTE HARBOE.

Saa hviler Legemet af Dvinde-Kjønnets Krone;
Men Sielen priiser Gud med Engle-Røst og
Tone,
Den Tiid vist komme vil, naar at din Afke skal
Som Solen skinne klar i Himlens Vre-Sal.
Dit

Dit Navn skal staae i mens hos os i Erminde;
 Og Aarhus Stift og Stad, skal sige: Een Bispinde
 Meer Dydefuld, og from, livsalig, eyegod,
 Og elsket af enhver, paa Jorden aldrig stoed.

L. Thura.

No. IV.

Allerkierligst Bindebrev

Sin allerkiereste Moder

HELENE CATHRINE WATH,

Paa hendes Navne-Dag eller St. Cathrines Dag
 den 25 Nov. 1722.

ydmiggst fremsendt

af
 Hendes yngste Datter.

Velkommen smukke Dag, som med saa mild en
 Mine
 Beretter os, at Du har Navn af St. Cathrine,
 Velkommen, fiære Dag, til vores Land og Stavn,
 Du bringer mig ihu min søde Moders Navn.
 Dog om paa denne Dag, Cathrine lod sig binde,
 Skal min Mama dog ey til Baand og Fængsel finde;
 Men om hun af sig selv min Fange være vil,
 Skal det med hende gaade aldeles kærsligt til.
 Jeg Bordet dekke skal, forsyne Glas og Søde,
 Med alt hvís der formaar at gjøre Gæster glade,
 Der skal og fyltet Tøy, og tekker Keyser Thee
 Med Sukker-Candi hos paa Bordet staae at see.
 Den Ræt, som af Mama, dog allerhøiest skattes,
 Skal da, og ald den Tiid jeg lever, ikke fattes,

Som er (thi jeg min Pligt heel vel forstaar og veed)
En Hjertens Kierlighed, og ydmyg Lydighed.

L. Thura.

No. V.

Til Obrister
POVEL de LÖVENÖRN.

Seltbaarne Lövenörn! vær os et stort Exempel,
Og viis, at Beyen gaaer igiennem Dydens
Tempel
Til Herrens Trappe-Trin. Thi Visdom, Flid og
Mod,
Har selv forædlet dit, det rette Adels Blod,
Din Bugge gav dig ey de gamle septen Ahner,
Ney, ney, du Phœbi Søn, fik følge Martis Fahnner,
Med Ornevinget Geist, med mægtig Løbekloe,
Før der en Lövenörn kom af en Wendelboe.
Dig gjorde Lykken ræt, endskiøndt hun lidet skionner
Paa det som ædelt er; dog at hun dig belønner,
Det hendes Ere var: hun under Dyen gif
Paa en saa mægtig Czar, og Nordens Friderich.
Fra deres Seyer Krands falt dine Manddoms Frug-
ter,
See ald Misundelse, sig selv med Netten tugter,
Helst naar hun seer de toe, de store Guders Børn,
Sig selv omarme ved din Løve og din Drn.
Opbaagner da paa nye, I gamle Cimbri Kriæmper!
Og seer, at eders Slægt (den Slægt, mand underdæm-
per
Tit i sit eget Land) seer, den er eder liig
Dog helst hos Fremmede; og det forandrer mig.
Hav

Hav derfor dobbelt Tak, du Lykkens Mesterstykke
 For ald din Dapperhed; I sær; for den din Lykke,
 Hvorved de Danske-Børn en frisk Opmuntring
 faae,

At følge dine Spor, skiont de dig aldrig naae.
 Bliv ved! stiiig op og op! dig Vrens Port staar aaben
 Hos alle Muse Folk, bær Løven dine Vaaben,
 Din Orn skal laane os en Fieder til vor Skrift,
 For at foræbige dit Navn, din Helte-Drift.

Ao. 1715.

Hans Nordrup.

No. VI.

Bryllups-Vers

til

Hr. Alexander Friderich Møesting,

og

Frue Elisabeth von Knuthen.

Gaa skal da Dapperhed til Held og Vre stiiige,
 Den alle Verdens Stød med Manddom tør
 bekrige,

Den Lykken selv til Priis og Billighed skal faae,
 Og Vrens grønne Krands hans Hoved sættes paa.

Den ærlig Dyd skal ey den Helt Belønning nægte

Der hendes hvasse Bey med Mod vil giennem segte,

Den pløye-trange Jord gir dog det søde Korn,

Der pluckes Roser af, den Pige-fulde Torn.

Det hielper ikke til, for Lykkens Fod at ligge,

Med Ladhed Smulerne af hendes Naade tigge,

Men u-forfalsket Dyd, og et behiertet Mod

Kand boye Lykken, at hun falder selv til Foed.

De Krigs opvante Mænd, der Helte Vaaben føre,
 Der Riød og Blod saa hart med modig Hierte giøre,
 At de tør byde Trods Jld, Kugler, Sværd og Død,
 Og aldrig blune for de blanke Hug og Stød.
 De sig saa yderlig for Kongens Ære vove,
 Skal og, engang saa sødt, paa Lyffkens Pude sove.
 Den kronet Ære skal dem tage op i Favn,
 Og altid høvere oplyste deres Navn.
 Den brave Manddom i det u-forsagte Hierte
 Der veed af ingen Frygt, der agter ingen Smerte,
 Skal Lyffen viise sig saa føyelig og huld,
 De blodig Vaaben hun indlegge skal i Guld.
 Set da hvor Lyffen for vor kiække Møesting smiler,
 I hannem ædel Dyd og tapper Hierte hviler,
 Hand selv sin Æres Bøye har banet med et Sværd,
 Og gjorde sig ald Priis med Helte-drifter værd;
 Hvorfor Monarchen selv, der lønner Troe og Nøye,
 Med Naade pryder ham, i hvis aarvaagne Dye
 Hand som en ædel Bert i Solens-straaler staaer,
 Der altiid fleer og fleer af Ærens Blomster faar.
 Den Dydsfuldkomne Brud, vor Gunst-aarvaagne
 Frue,
 Som kiærlig leeder ham i Lyffkens favre Stue,
 Hvis høy Lyffsalighed har smykket op og ned,
 Og troefast Kiærlighed har Brude-Sengen reed.

No. VII.

Til Hr. Justice-Raad BARTHOLIN
 og Frosen WORM,
 Paa deres Bryllups-Dag.
 Til BRUDGOMMEN.

Hvor

Svor mangt et modigt Sied, hvor mangen lønlig
 Grille
 Anvende vi ey paa den Ting, der aldrig skeer?
 Det stundesløse Haab sig tit maa lade drille
 Af den ussiffe Tiid, vi ey i Tiden seer.
 Det er saa saare got, naar Lykken saa vil føye,
 Alt hvad vi tæer os for, dog engang Maalet naar,
 Alt en lyksalig Stund maa krone ald den Møye,
 Hvor med vi svanger gaae i halve sneese Aar.
 Men To kand giøre Eet, ey altid Eet det bliver,
 Og hvad der lykkes een, er ey en andens Kor,
 Dets Aarsag usormerkt her oven fra sig skriver,
 Fornuften tie kun, og spørge ey: hvorfor?
 Nok er det Lykkens Siul er ey i vore Hænder
 Alt stille til vor Lærv, og dreje, som vi vil;
 Vi taalig taale maae, at den os ende vender,
 Og halv fornøyet see paa dens forkeerte Epil.
 Dig kiere Bartholin, ey Haabet spaaede ilde,
 Ey Lykken var ublid, skiont nogen Tiid gik hen,
 Om end en Haandsfuld Aar er gaaet dig til spilde,
 Dog renter denne Dag dig dobbelt Frugt igien.
 Det første Sukker-Kys, i Kydskheds reene Munde,
 Det første Elskovs Ord, det første Favnetag,
 Den første Kierlighed, som Bruden nogensinde
 Har tenkt at deele ud, er jo dit Vederlag?
 Sandt nok! det er forskyldt; du ingen Giind har sparet,
 Taalmodighed og Haab, du brugte til dit Skjold,
 Din første Kierlighed du trolig har bevaret,
 Og sægtet for at faae Mandiinden i din Bold.
 Sid da i Fred og Røe med den udkaarne Mage
 Paa Lykkens eget Sjøsl, indtil du bliver graae,

Den Soel, der klarer nu, ey gaae en Grad tilbage,
 Før Aften Stiernen dig om Midnat minder paa:
 Den Seng, hvorpaa du døer, lad samme Blomster

bære,
 Hvormed din Brude-Seng du agter at bestrøe,
 Jeg meener Kierlighed, at Brudens Favn maa være
 Dit Leyersted, og Hun i dine Arme døe.

Til BRUDEN.

Saa kand vor egen Magt den Overmagt ej
 dæmpe,
 Der styrer u-formerkt vor Vandrings blinde
 Fod,

Vort eget Hierte maa sig efter Maalet lempe
 Som os afpælet er, skiont Tanken er imod.
 Jeg sinitler naar jeg een og anden hører sige,
 Mand haad e aldrig troet, at det og det var skeed,
 Og tenker ved mig selv, hvo kiender da saa lige
 Den Bey, som Himlen har for Mennisket bereed?
 Den Reign ing andre gjør sig om vor Held og Lykke
 Mis-Re gning snarest er, og fielden treffer ind,
 Ja, den vi gjør os selv, og efter eget Lykke
 Opholder Haabet med, er endnu meere blind.
 Nei? der er Skiæbne til, men Skiæbnen har sin Herre,
 Hvis vaaget Dye seer, og styrer all vor Daad,
 Det gode blev til ondt, det onde blev til verre,
 Om hand os overlod til vore egne Raad.
 I Herrens egen Haand vi sette da vor Skiæbne,
 Hand eene veed jo dog den beste Tiid og Bey.
 Om U-taal mangan gang, vil sig mod Dnsket væbne,
 Mand bie dog kun lidt, saa skuffer Haabet ej.
 Om du saa just har tenkt, det skulde Alvor blive
 Med dig og Bartholin, du Dyd-opammed Brud,
 Er

Er Gud og dig bekiendt! Men selv du Magt maa give,
 Alt Lykken treffer ind: det kommer dog fra Gud.
 Hvad Med-og Modgang dig den samme Gud vil sende,
 I Nesten af din Tiid, er eene ham bekiendt;
 Kaars, Lykke, Ont og Got, du tager nu i Hænde
 Med ham, som Himlen har dit Hirtelag tilvendt,
 Men dette veed jeg dog, du maa dig sikkert vente,
 Det kænd, det bør, det skal, dig aldrig ilde gaae
 Saa lenge Dyden har sin Løn hos Gud at hente,
 Skal Lykke, Held og Fred, med dig til Graven naae.

No. VIII.

Liebes-Tråhnen

Des Hrn. Justitz-Rath Amthors über
 das Absterben seiner Liebsten
 ANNEN GÖRRITZEN.

Jeg Lykkens Spill og Bøld! hvad maa jeg ikke
 bære,
 Hvad Kummer har mig dog ey Himlen tilberedd,
 Paa fir' og tive Aar jeg kænd saa meget lære,
 Som en Elendig paa halvtredsindestyve veed.
 Min Ungdom vil endnu de friske Roser bække,
 Da Himlen med Cypres min Bey og Stie besaar,
 Ja sig mit bange Sind tør ey til Himlen strekke,
 Fordi mig hver en Sky af idel Uvæyr spaaer.
 Dog raser immerfort! Slaar ned i Torden Kiile,
 Udbrøder, spruder Ild fra eders svøbled Huus,
 Slaar ickun Slag i Slag, og skyder Piil paa Piile,
 Ja legger, om saa skal, mig selv i Støv og Gruus.
 Mit Hoved dukker ey for flere Torden Knalle,
 Jeg kiender hver en Nød og Angest paa et Haar,
 Hvad

Enhver, der vil, maa frit min Corrigs Marsag laste,
 (Mand kiender alt for vel selv Kloge Verdens Viis)
 Der Kierligheden som en Svaghed vil forkaste;
 Og paa en egte Tro kun setter Nøbels Priis.
 Dog vil jeg, søde Siæl, mig ævig dig forskrive,
 Er du mig end bortvendt, jeg dog den Frihed har,
 I Sind og Tanke dig et ægte Brev at give,
 Indtil mig Døden din Afmindelse betæer.
 Her har mit slette Kiim, men ey min Sorg en Ende,
 Jeg veed, jeg skriver kuns forvirret uden Klang,
 Mand efter Konstn fand ey Ord og Tanker vende,
 Naar Hiertet er besvendt af Turtel-Duens Sang.
 Dog dette skal mig Trost i all min Corrig give,
 At, Dyr-Elfte-Stat, din Jesus fryder dig,
 Og at mit Hierte skal dig ene trofast blive,
 Indtil (hvo veed, hvor snart) med dig jeg vorder lig.

No. IX.

Egteskabs-Pagt

Sluttet, underskrevet og forseglet af
 BRUDGOM og BRUD.

Paa deres Bryllups Dag, som i mange fornemme
 Benne's Overværelse blev holden i Kiøbenhavn
 den 24 May, Anno 1728.

Vi Underskrevne, som har sluttet os at gifte,
 Og ald vor Eyendom til sælles Løb at stifte,
 Vi som til Kierlighed os selv har kaaret ud,
 Jeg din udvalde Ven, jeg din trofaste Brud;
 Vi kiende og hermed gjør vitterligt at være
 Foreenet om vor Troe, at vilde stedse bære
 Til sammen ont og godt, i hvad os Himlen vil,
 Til vores Siæles Gavn, af begge føye til:

Vi

Vi love og tilstaa med Hierte, Mund og Dye,
 Ved idel Eenighed hinanden saa at søye,
 At hvad den Eene vil, den anden vilde skal,
 Om Marsag end til Strid sig gav i Hobe Fall.
Vi underkaste os den søde Amors Lære,
 Min Engel og min Lyst skal vores Titull være,
 Med tusind sukker Kys vi måtte vores Sind,
 Og i hver andres Arm fornøyet slumre ind.
Vi vil med Venlighed hin anden forekomme,
 Den Eenes Hierte skal sig i den andens romme;
 Vi tale om vor Sag af sandrue Hierte-Rod,
 Ved fælles Raad og Daad at gjøre Sagen god.
Vi tage Haand i Haand, og staae saa fast som Muure,
 Om end Misundelse vil paa vor Lykke luure;
 Om Natten end er kold, og Dagen end er heed,
 Vi Brodet søge dog med blandet Skiemt og
 Sved.
Vil os end Modgangs Skye og Sorrigs Torne true,
 Af Tornen plukke vi den allerbeste Druue;
 I Sorrig søge vi til Sorgens søde Grad,
 Og i et Favne-Tag os tørre Graaden af.
Kort sagt, i all vor Verk vi vil saaledes lave,
 At tvende Legemer en Siæl skal ikkun have,
 Og naar end Døden os omsider skiller ad,
 Skal Ormen af vor Stov faae Kierlighed til Mad.
Det til Bekræftelse vi Himlen os indlive,
 Med Mennisker, herpaa skal Engle underskrive,
 Med Rydsfheds Mund og Skiod vi trykke Seglet
 paa,
 Og vente inden Nar et Bidne vel at faae.

Tygo Sörensen Riber. Anne Marie Albrets Dotter.

At dette rigtig er Copie
 Udaf Originalen,
 (Hvor Elskov er indlemmet i
 Fra Hoved indtil Halen,)

Tellerer Parrets Broder **S**on,
 Jeg Sören Nielsen Riber,
 Som langt om længe nu til **B**on,
 Og Bryllups **D**nsket griber.

Det deres Held saa høyt maåe naåe
 Som Frue Spiir ey rekker,
 At deres Larv saa vidt maa gaae,
 Som Riber Bye sig strekker!

At Lykke, Helbred, Liv og Fred
 Maa boe hos dem tilsammen,
 Og at til deres Kierlighed
 Maa legges Ja og Amen!

P: S:

Sndnu har her en villig Pen
 Et **D**nske villet skrive,
 At Gud og Lykken Parrets **B**en
 Vil være og forblive,
 At deres Stand maa saa opfyldt
 Med Velstand sees for Dye,
 Som selv vor Brudgom har forskylt
 Ved Troskab **F**liid og Møye,
 Den Hand har viist i mange Aar
 Paa Reisen og her **H**iemme
 Mod To, hvoraf den **E**ne staaer,
 Og **E**en er lagt i **H**iemme:

Saa ventes at som **D**yden ey
 Her bliver uspaaskønnet,
 Saa bliver hisset og hans **B**ey
 Med **V**rens **K**randts belønnet.

No. X.

Da den fordum Høy- og Velbaarne nu Salige
Frue Grevinde

HEDVIG ULRICA LUXDORPH

Den Høy- og Velbaarne Herre, Greve
ADAM CHRISTOPHER von KNUTH,
Greve til Knuttenborg, Herre til Sorup og Melk
Kongelig Majestets Cammer-Herre
Hans Elskelig Gemahl

Overlod sin u dødelige Siæl til Himmelen, sit u døde-
lige Navn til Verden, og det som var dødeligt,
sit Legeme til Jorden.

Blev dette i Hast opsatt af Een der over Hendes Død
finder sig saavel som fleere at

Wære Wemodig.

Sm min forvirred Pen maa sig den Frihed tage
Et bryst-forborgen Sul i Sørge-Nuim at drage,
Mit Hierte, Sind, og Pen i Eet skal tee sin Pligt,
Dg paa Grevindens Grav opsatte denne Digt.
Lev vel, lev salig Siæl, lev i den ævig Hvile,
Hvor til vi andre skal med tusind Sukke tile,
Vi mindes dog din Død, saa lenge Dyd og Død
I Verden samt ed er med Lykke, Liv og Brød.
Saa lenge Dyd er Dyd, skal vi din Dyd omtale,
Saa lenge Guld er Guld, skal Guld din Siæl husvare;
Os efterlod du Sorg, dig selv et ævigt Navn,
Som aldrig skal uddøe, mens Navn Land føde
Gavn.

Imidlertid hav Tak, for der du her har været,
Din Afse bliver nu ved manges Naaret været;

Men

Men selv, foruden Graad, du faar din GULD at see,
Da du i Himmel-Fryd all Verden kand belee.

No. XI.

Grav-Skrift.

Over Belædle og Velbaarne nu salige

MICHAEL GUDE

Fordum Hans Kongel. Majests. til Danmark
og Norge re. Høybestalter Commandeur og Chef
ved den femte Division.

Hvis døde Legeme blev bortført til Rendsborg Ao.
1723 d. 31 Martij, efterat den u dødelige Siæl,
den 16 ejusdem havde forladt dette Jordiske.

Lær Læser! at dit Raad og Daad er idel Skygge;
Lær her ved GODES Død GULDS skjulte Dø-
ver-Raad;

Lær naar du agter best paa Jorden her at bygge,
Er Enden dig dog næst, dit Verk i Leer er traad.
Da GUDE tænkte helst, som Brudgom at omfavne.
Den Brud GULD viiste ham et lidet Øyeblik,
Da blev hand selv til Brud, hvad best ham kunde

Hans Himmel Brudgom saae, hvor hand sit Bryl-
gavne
lup fik.

Om Guds frygt, Dyd, Forstand, og hvad der giver
Ere

Belevenhed og Mod, mod Døden kunde staae,
Saa ledde hand endnu: Skal nu Exempel være,
Alt Røgtet aldrig døer, skönt Livet dødes maae,
Kjend

Kiend Dødens Herredøm : Den Siæl som tit har
fægtet

Paa stolten Bølge-Søe, sin Bolig slap paa Land ;
I Freden GUDE døer, som aldrig havde nægtet
Sin Konge og sit Land at døe i Blod og Band.
Saa hvil nu salig Siæl, din Noe du best har fundet
I høye Engle-Chor, hvor du er Engle-liig.
Du levde her i GULD, thi har du Kronen vundet,
Du døde sødt og vel, stod Helt i Dødsens Kriig.
Lær Læser ! saa at døe, men lær og saa at leve,
At Døden er dig let, skönt Beyen er dig trang ;
Lad Verdens Ringhed dig for Døne stedse sveve ;
Tænk Tiden er kun kort, men Evigheden lang.

No. XII.

Grav-Skrift

Over den Edle og Yndige, nu salige Jomfrue

J O M F R U E

SOPHIA BARBARA WESLING,

Som i sit Alders 12te Aar blev kaldet fra dette Jor-
diffe, for at være med GULD, som hun inderlig elskte.

Sviil lille FJERRE vel, dit Glas er nu udrundet,
Lyksalig at du fra saa ond en Verden tog !
For Jorden Himelen, for Muld du Guld har vundet,
Da i dit tolvte Aar din Klokke Fuld-Slag slog.
Du kasted Krykken bort, hvorpaa vort Liv sig helder,
Og løb din GULD i Favn, saa du har Palmen faaet.
Dit Døe seer nu ey den Graad, som vores fælder,
Den Strund vi krybe til det Maal, du alt har naaet.
Du

Du var nu gammel nok i dine Borne-Klæder,
 Din Alder regnes ey i Aar, og Dages Skof,
 Men efter din Forstand, din Guds frygt, stille Sæder,
 Din Sindighed, din Dyd. Thi var du gammel nok.
 Jeg veed ey om det var saa siunget for din Bugge,
 At du i Blomster-Aar nu sang din Svane-Sang,
 Men fra din Bugge af igiennem Dødens Slugge
 Du baned dig en Vey med Bon og Psalmeres
 Klang.

Endog i Borne Aar du tænkte mindst paa Duffer,
 Naar andre gik til Spog, du tog dig Alvor til,
 Din Tidsfordriv var Sang, og Guds frygt var dit
 Sukker,

Der i din Tunge fandt sin Smag, og du dit Spil.
 Saa siung nu, mens du gid med Himmels stemmet Tone,
 Og styr din Siunge-Lyst (dog slikt umueligt er ;)
 Thi du est Engle-Liig, hvis Sang for Lammet's Throne
 Er ævig Fryde-Sang med meere Lyst end her.

No. XIII.

Sidste Samtale.

Paa Bredden af Graven imellem den nu afgangne
 Hønyædle og Velbaarne Hr. Etats-Raad
THOMAS BARTHOLIN,
 Og een hans efterlevende dog halvdøde
 Wen.

Kom ! lad os pakke ind : vi Bud har faaet begge
 At vandre til vort Hiem, hvor Gud os vil tillegge
 Een u-forvisnet Arb, hvor der er got at boe,
 Kom kiære Fætter lad os vandre til vor Roe !

Hvi var det ey tilladt et Fortrin mig at have,
 Som stod med Joden først i Dødens aabne Grave?
 Mig, som er intet værd, som Verden, Lykken, Ven,
 Ey meere ynkes veed og kiender knap igien.
 Dog see! jeg veed mit Svar: Ukrud forgaar saa fielden,
 Og Rosen brekker af fluy snarere end Nelden;
 Ach! var du mindre værd saa levde du endnu;
 Jo finere et Glas jo før det gaar i tu.
 Men gaa i Jesu Navn foran: Jeg følger efter,
 Som føler Timevis, hvor minke mine Kræfter,
 Jeg tæller hvert Minut til Klokken fuldslag slaar,
 Den slaar maa see i Dag, der slog for dig i gaar.
 Jeg gjerne vilde meer; men meer fand du ey vente
 Af en udsottet Geist, der intet har paa Rente:
 Til Slutning jeg da vil vor selles Grav bestroe
 Med dette Blomster: GUD see Lov, at vi maae
 Døe.

No. XIV.

EPIGRAMMATA.

I.

For lærde Mester Claus et Skrift paa Timen laster,
 Og uden Naade hand det gandske Skrift forkaster,
 Saa snart hand derudi fand noget blive vaer,
 Som den der Skriftet skrev hos andre taget har.
 Men siig mig Mester Claus! om du kom til et Gilde,
 Og lodst dig af en Gial med Gialke-Snak indbilde,
 At Suppen ey var god for Riødet hentet var
 Fra Slagterboderne: varst du da ey en Nar?

II.

Soelstiven.

Det allersvageste, til noget paa at bygge
 3 Verden tiene fand, forvist det er en Skygge.

Hvad ald vor Gierning dog, ja Livet selv til Maal
 Maae tiene, det er bygt paa Skyggen af en Maal.
 Ydmyg dig Verden da i dine stolte Sager,
 Og allerstørste Ting som du dig foretager,
 Du aldrig kand formaae det mindste mod det Maal
 Din Skaber sætter dig i Skyggen af en Maal.

III.

Af gode Bøger mand kand megen Klogskab lære,
 I hvad det koste vil mand dem ey vil undvære,
 Med mindst Bekostning dog til ræt at blive klog,
 En andens Skade er den allerbeste Bog.

IV.

Tre Eider eyes bør af den som klog vil hidde,
 Den Tiid som været har i Hiernen ham bør sidde,
 I Haanden den som nu nærværendes er til,
 Udi hans Dye den som efterfølge vil.

V.

Du paa din Advocat herover ofte klager,
 At hand i Stæden for at drive dine Sager,
 Dig giver Snak derfor: Du bør ham sige Tak,
 Saafremt hand giver dig og selger ey sin Snak.

VI.

Hvo ingen Faut og Fejl en Tiener vil tilgibe:
 Fra Himlen Engler maa til Tienere forskrive,
 Men om en Engel kom i hver en Tieners Sted,
 Hvad har en Herre vel at lønne Engler med?

VII.

Det ingen Under er mand horer Christum sige:
 En Giærlig neppelig kand komme i Glds Rige;
 Thi see! det sulten Gnav Omkostningen ey vil
 Og Reise-Pengene paa Beyen lade til.

Indholden.

No.		Pag.
I.	Ars Poëtica ved Justitz-Raad og Lands-Dommer T. Keenberg	3
II.	Irus ved Conferentz-Raad Wilh. Helt	60
III.	Over afgangne Biskop Harboes Frue, af L. Thura	66
IV.	Allerkiærligst Binde-Brev, sin allerkiæ- reste Moder Helene Cathrine Wath paa hendes Ravne-Dag eller St. Ca- thrines Dag d. 25 Nov. 1722 af henn- des yngste Daatter. <i>L. Thura</i>	67
V.	Til Oberst Povel de Löwenörn, af Hans Nordrup	68
VI.	Bryllups Vers til Hr. Alexander Fri- derich Møesting og Fru Elisabeth von Knuthen	69
VII.	Til Hr. Justitz-Raad Bartholin og Frø- ken Worm paa deres Bryllups-Dag	70
VIII.	Liebes-Thränen des Hr. Justitz-Rath Amthors über das Absterben seiner Liebsten Annen Görriken	73
IX.	Egteskabs-Pagt, sluttet underskrevet og forseglet af Brudgom og Brud paa deres Bryllups Dag d. 24 Maji 1728	75
X.	Lig-Vers over Grevinde Hedwig Ulrica Knut fød af Luxdorph	78
XI.	Gravskrift over Command. Mich. Gudde	79
XII.	Gravskrift over Zomfr. Sophia Barbara Wesling	80
XIII.	Sidste Samtale paa Bredden af Gra- ven imel. Cal. Etats-Raad T. Bar- tholin, og een hans efterlevende dog halvdøde Wen.	81
XIV.	Noгле Epigrammata	82

Andet Bind

Til en

Samling

Af smukke

Danske Vers

Og

MISCELLANEA:

Sproget til Nytte og Ziir,

Befordrede til Trykken i

R J O B E N H U B N,

Bed det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Februario

Ao: 1742.

Imprimatur ,
J. P. ANCHERSEN, Dr.

Phædri Sæbler

Første Bog

Med Dedication til Ober-Secretaire ROSTGAARD.

Snyædle Rostgaard Danske Mand,
 Og Sprogets Foster Fader,
 Sig melder Danske Phædrus an,
 Om Tiden det tillader,
 For dit Orakels Tempel hand,
 Som Skildtvagt Dagen driver,
 Til Cancellie det heele Land
 Een Spare-Time giver,
 Men saadan falder sielden for
 Hr. Ober-Secreterer,
 Det er alleene vores Kor,
 Som læser og studerer,
 Jo større Mænd, jo mindre Tiid;
 Saa længe Solen himler,
 Saa længe seer mand Cancellie
 Af Supplicatzer vrimler.
 Saa snart en Præst af Verden gaar,
 Et halv Dusin Studenter,
 Om naadigst Svar paa trende Kaar,
 Kald, Kiortel, Kone venter.
 Deels søge Commissarier,
 At hielpe sig til Rette,
 Naar de, som Enden ofte lær,
 Om Østers Skaller trette,

Deels sig den største Møye gjør
 At klæde Dommer-Gæde,
 Men før vor Frelfers Kirke-Dør
 Er muligt siden græde;
 Bei femten stormer til det Brød,
 Som En kun har at vente,
 Der allerførst den Lykke nød,
 Patronen hannem kiendte.
 Nu Testamenter, Bielser,
 Bevillinger at stævne,
 Ja skulde regnes hver i sær,
 Tillod ey Tiden ævne.
 Alt dette dog jeg kand forstaa;
 Men Millioner Siæle,
 Der plager sig for Rang at faa,
 Hvo kand os det fortælle,
 Nu Ærlighed af Moden er,
 Velbyrdigheds Character,
 Som Hunden efter Haren, hver
 Begierlig eftertragter.
 Alt dette vil udkræve Tiid,
 Udsærdiget at være,
 Skøndt Supplicanten mod sin Ziid
 Gaar Nullo til at bære.

Men som den stakkels Phædrus sig
 Med sligt ey tør bemøye,
 Kuns pønser paa beqvæmmelig
 Et Niim at sammen føye,
 At skrive danske reent og got
 Hand underdanigst venter,

Hand ey yaa Døren ud med Spot
 Skal jages af Betienter;
 Men spørges hvi jeg blev hans Tolk,
 Og hvi jeg lod ey fare
 At skrive Fabler, stræge Folt,
 Og selv mig tage vare.
 Hr. Ole Römer dette spandt,
 Hvis Grav med Ere krones,
 Hvis ævig Minde staar iblandt
 Gassendos og Tychones.
 Saa stor en Mand den første var,
 Der mig til dette skyndte,
 Stray for det Venskab, hand mig bar,
 Min Sang Gudinde nynte,
 Min onde Stierne, Syndens Straf,
 Derneft jeg Skylden giver,
 Der mig fra første Tider af
 Med Rime-Svober driver,
 Paa Sproget jeg min ledig Stund
 Og flikker efter evne
 Til andres større Geist og Pund
 Vil gierne Resten levne,
 Men kunde jeg med dette Blet
 Kun en U-skyldig tiene
 Fra Falskheds underfundig Tret,
 Var det mig nok allene,
 Ja siges kand: est du saa sterk
 Forkippet paa at rime,
 Da tag dig for et større Verk,
 Derpaa anvend din Time,
 Om vor Monarch vor FRIDERICH.
 Hans Gierninger, Bedrifter,

Hans store Keiser, brave Skif,
 Hand i sit Rige stifter.
 Med sig en Ilias du dig
 Et Minde lader efter,
 Ja gjør dig selv u-dødelig
 Ved Majestættens Scepter;
 Got nok, men kort er Høne-Flugt,
 Mig fattes Orne-Binger,
 Til med, at sees med Landsbye Tugt,
 For Thronen ey, gelinger.
 Monarchens Keiser, Sønder, Nør,
 Nu Øster paa og Vester,
 Af anden ey beskrives bør,
 End Odysseas Mester.
 Rand min forslitte stumpet Pen
 Hans Laurbær-Cranke male,
 Ved Rygen, Stade, Tønningen?
 Ney Maro bør at tale,
 Om Seested, Gabel, Tordenschiold,
 Neptuni ægte Søner,
 Jeg vilde svinge mangefold,
 Men harker, hoster, stønner,
 De brave Rantzover og Daac
 Jeg Palmer vilde give,
 Om Geisten vilde med mig staae,
 Som Flaccus kunde skrive,
 Som sigt er da for høyt for den,
 Der ikke sig kand strekke
 Et Dvarteer høyre, bør min Pen
 Sig ey til Purpur rekke,
 Paa det mig ey bebrejdes skal,
 Jeg anden horer laster,

Og Author skrives i det Tal
Med Daarer og Fantaster.

Hor: Lib: 2 Ep. 1.

Discit enim citius, meminitq; libentius illud
Qvod quis deridet, quam qvod probat & veneratur.

Phædri Fabler

Første Bog.

Fortalen.

En Løves Mood, en Michels List
Et Ufsens dumme Griller,
Ælopus først og Phædrus sidst
For os i Fablen stiller.
Alldt dette jeg ombedet er
Paa danske Niim at sette,
Men ønsker baade mig og hver
Os Fablen kunde rette;
Ehi tvende Ting den tiener til
Kand Sindet lystig giøre,
Og os, om vi det høre vil
Paa trygge Beye føre.
Om nogen dømmes underligt
At Uls og Ræven taler,
Hvad tænke skal: det er en Digt,
Som dig og mig afmaler;
Gak i dig selv, du finde maa
Den Ræv, den Uls, og Løve,
Som vores Fabel pæger paa
Der andre vil berøbe.

Dulcius arrident feri picta jocis.

Fab. 1.

Ulven og Lammet.

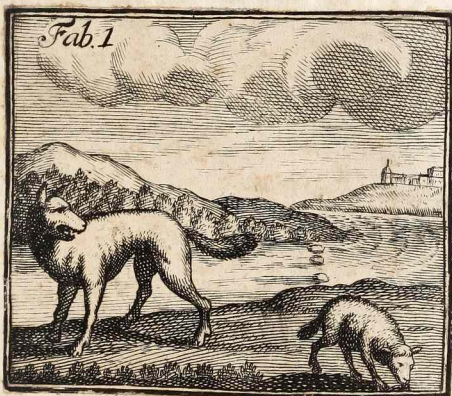
En Ulv og Lam ved samme Flod
 Engang hver andre mødte,
 Og Ulven, skiondt hand øverst stod,
 Sig dog paa Lammet stødte,
 Hvi, siger denne Morder, gjør
 Du Bandet rørt? og ikke
 Gaar bort fra Strømmen, som dig bær,
 Imedens jeg vil drikke?
 Det stakkels Lam gav Svar derpaa,
 Hør Ulv, hvor kand jeg røre
 For dig det Band, som Strømmen maa
 Til mig fra oven føre?
 Det var uimodsigelig;
 Thi siger hand, du mindes
 At du i Fjor bagtalte mig
 Vel derfor vi nu findes;
 Jeg, svarer Lammet, var u-fød
 I Fjor: Kandst du da svære
 Din Fader fri? og skal din Død
 Nu her paa Timen være.
 Saaledes til i Verden gaar,
 Den Svage skal undgielde
 Hvor Bold og Ondskab væbnet staar,
 Og Had er klæd i Bæide.

Stat pro ratione Voluntas.

Fab. 2.

Frøerne beder om en Konge.

Athe-

Athenen stod sig længe vel
 Og styret var allene
 Af Oldermænd ved Ræt og Skiel
 Men feilte stærke Beene;
 Af Frihed fødtes gierne Krig,
 Hoffærdighed af Lykke,
 De Rige søgte hver til sig
 Regieringen at rykke:
 Imedens andre her og der
 Sig sammen havde rottet,
 Piskratus med sinæs Hær
 Sig Herre gjør af Slottet,
 Bemestrer Staden: Folket seer
 Sin Skæbne, bleve Trælle,
 Bejamrer sig; Æsopus leer,
 Begynder at fortælle:
 Hvor Frøernes fordm uden Tvang
 I Moser, Kiær og Enge
 Med Glæde kurrer deres Sang,
 Omfider bade længe,
 At Jupiter hand vilde dem
 En Herre Konge sette,
 Der kunde byde dem, for hvem
 De skulle gaae i Rette;
 De keedest ved at leve hen
 I Frihed uden Awe,
 Hvor ingen Myrdig kunde den
 Gemeene Handel lave;
 Men Guden smilte, vidste nok,
 Det vilde dem fortryde,
 Slog ned til dem en liden Blot,
 Den skulle de adlyde.

Det gav et Skrald, som Himmel, Jord
 Og Verden gik til Grunde,
 De skælved, rystet, søgte, hvor
 De sig forstikke kunde:
 Omsider en sig dristig teer,
 Og kikker op at seue
 Den store Konge, som hun seer
 Alt ligge til en Tue,
 Hun hopper frem at see det Spil,
 Fornemmer ingen Fare,
 Et Øyeblik der samles til
 Den gandske Padder-Skare,
 Saa skamfuld bleve Store, Smaa
 De kappes om at hoppe
 Paa Kongens Bag, hand stille laa,
 Og bar paa disse Kroppe,
 De haanlig skammet hannem ud
 Med Skields-Ord, Trudsel, Banden,
 Omsider bade deres Gud
 Alt give dem en anden;
 Den finge de, og sendte hand
 En Snog, som skulde plage
 Det kaade Folk, en haard Tyran
 Og Neros rette Mage,
 Naar disse smaa betrængte Dyr
 Ham bade Livet spare
 Car tel est notre bon plaisir
 Hand vreedelig lod svare,
 De skylte sig og taugde qvær,
 Dog udi Dølsmaal sendte
 Om Raad og Hielp til Jupiter,
 Men hand paa dennem skiendte,

Betænker, siger hand, den Spot
 I mod den første drebe,
 Thi tager eders Nlag for got,
 Og lever som I leve.
 Alopus denne Slutning gjør
 I Borgere maa bære
 Det Nlag og Tvang som eder bør
 For ey at prøve være.

Aug. in Sent. Deus, cum malè aliquid poscitur, dan-
 do irascitur, non dando miseretur.

Fab: 3.

Kragen i Paafugl Fiere.

Den times Spot, der sig et Navn
 Med fremmed Middel røver,
 Det Kragen, som løb Fastelavn
 Med Paafugl Masken, prøver,
 Med Paafugl Fiare hand af Mod
 Staffered søgte Mage
 Blandt Paafugl Fruer, og forlod
 Sin egen Søster Krage,
 Hvad skeer? De klæder hannem af
 Og nøgen fra sig gienner,
 Med Spot hand drev, sig strax begav
 Til egen Slægt og Venner;
 Men ilde blev antagen der,
 De sagde: Gaf til Side,
 Og viid, du nu foragtet er,
 Dit Mod saa bør at lide.

Petron: Arb:

Qvod satiare. potest, dives Natura ministrat,
 Qvod docet effrenis gloria, sine caret.

Horatius - - - multa petentibus
 Defunt multa, bene est, cui Deus obtulit
 Parca, quod fatis est, manu.

Fab. 4.

Hunden griber efter Skyggen.

Den som griber efter Skygger
 Som saa mange Daare gjør,
 Saaer paa Vand, i Lusten bygger,
 Mister det hand havde før,
 Spør Æsopi Hund der nød
 Lidet af det Stykke Kiød,
 Som hand slap, der hand i Vandet
 Skyggen greb, og fik ey andet
 End sin Strube fuld af tom,
 Den som udaf Haanden slipper
 Vist for u-vist, ofte glipper
 Begge, naar hand seer sig om.

Augustinus. Propria perdit, qui indebita concupiscit.

Fab. 5.

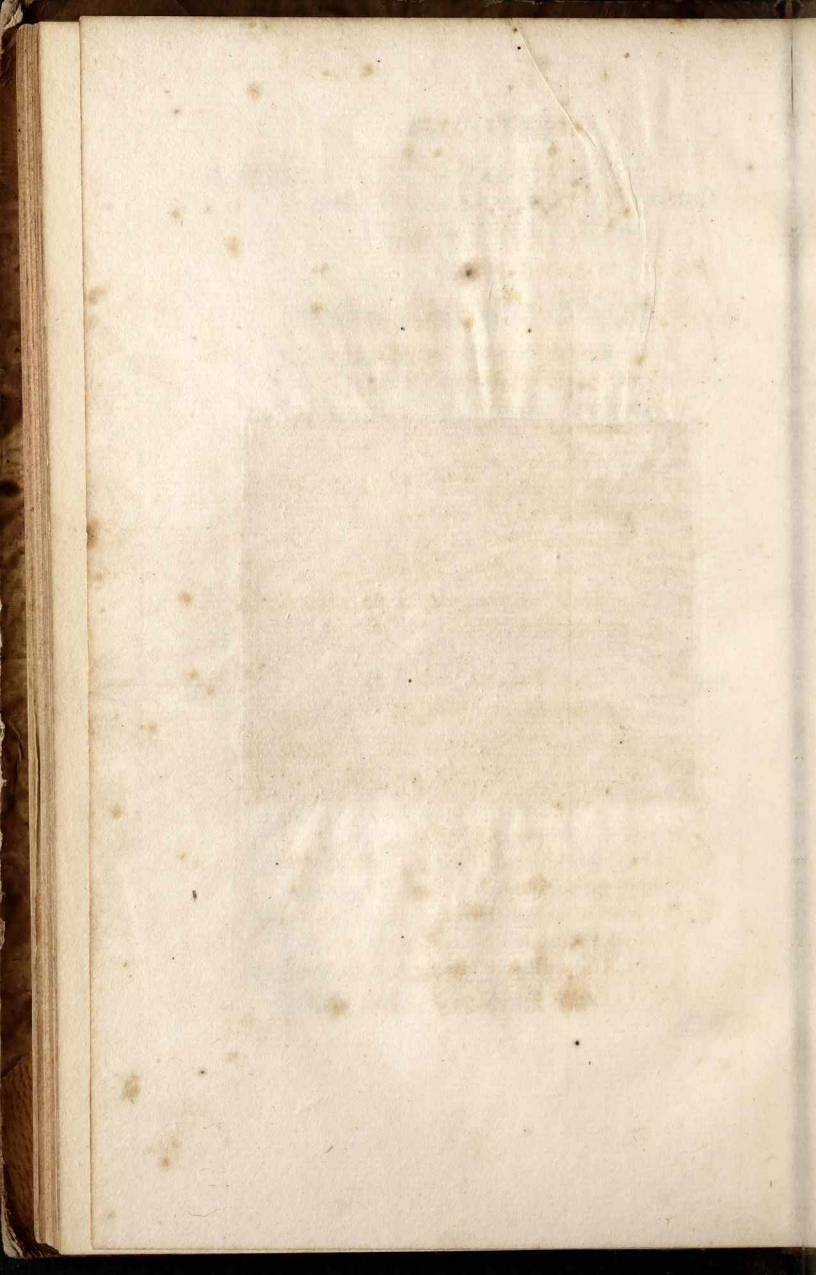
Løven, Koen, Gieden og Faaret.

Sellig med de store Hanser
 Er ey trygt at bygge paa,
 Spurren som med Tranen danser
 Haanlig maa af Dansen gaa.
 Løven lod et Forbund skrive
 Med en Koe, en Gied, et Faar,
 Hvad Gevinst det kunde give
 Skulde tiene fælles Bord,

Dise

Feb. 4

Disse Tre med deres Strikker
 Sanger vel saa skion en Hiort,
 Bud til Broder Love skikker
 Om den Jagt de havde giort,
 Loven kom og efter tykke
 Deelte Dyret sig til Gavn,
 Tager bort det første Stykke.
 For hand havde Love Ravn,
 Mig tilhører og det andet,
 Siger hand, jeg stærkest er,
 Og som mægtigst er i Landet,
 Hiem det Tredie jeg bær,
 Hvo tør nu det Fierde røre,
 Hannem skal det ilde gaa.
 Sligt de store Hanser giøre,
 Naar de deele med de Smaa.

Horatius. Dulcis inexpertis cultura potentis Amici,
 Expertus metuit - -

Fab. 6.

Frøerne og Solen.

En Tyb drak Bryllup, bad derhen
 Alopus, hand som Præsten
 En liden Brude-Prædiksen
 Udlagde, hører Texten:
 Solen fordum fik i Sinde
 Sig at gifte; hver en Mand
 Frygted for at brendes inde,
 Jorden skulde feyle Band,
 Frøer skrege jammerlig,
 Bade Jupiter med Skrig.

At om Solen skulde giftes,
 De da maatte snart omskiftes,
 Blive Salamander lig,
 Kand den ene Soel fortære
 Bekke, Floder, ferske Søer,
 Hvor skal da de arme Frøer
 Livet holde, naar som flere
 Sole fødes og formeere
 Himmelen med idel Gløer.

Sole necor solo, quid erit? si creverit alter.

Fab. 7.

Ræven og Skabilken Hovedet.

Ræven som berømmes gierne
 Hos Alopus af Forstand,
 Fandt et Billed uden Hierne
 Deylig varst du, sagde hand,
 Havde du kuns Sands tillige
 Med dit Hoved, som er tom:
 O! hvad vilde Ræven sige,
 Om hand nu i Staden kom,
 Naar hand saae den blinde Lykke
 Tressed paa en Abe-Kat,
 Naar hand saae en blond Parykke
 Paa et Dogger-Hoved sat.

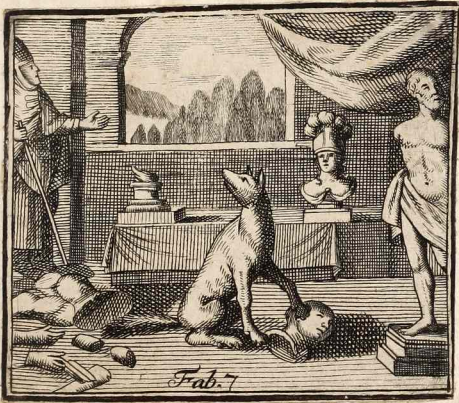
Multi laurigeri, pauci Phœbi; multi thyrsigeri,
 pauci Bacchi.

Fab. 8.

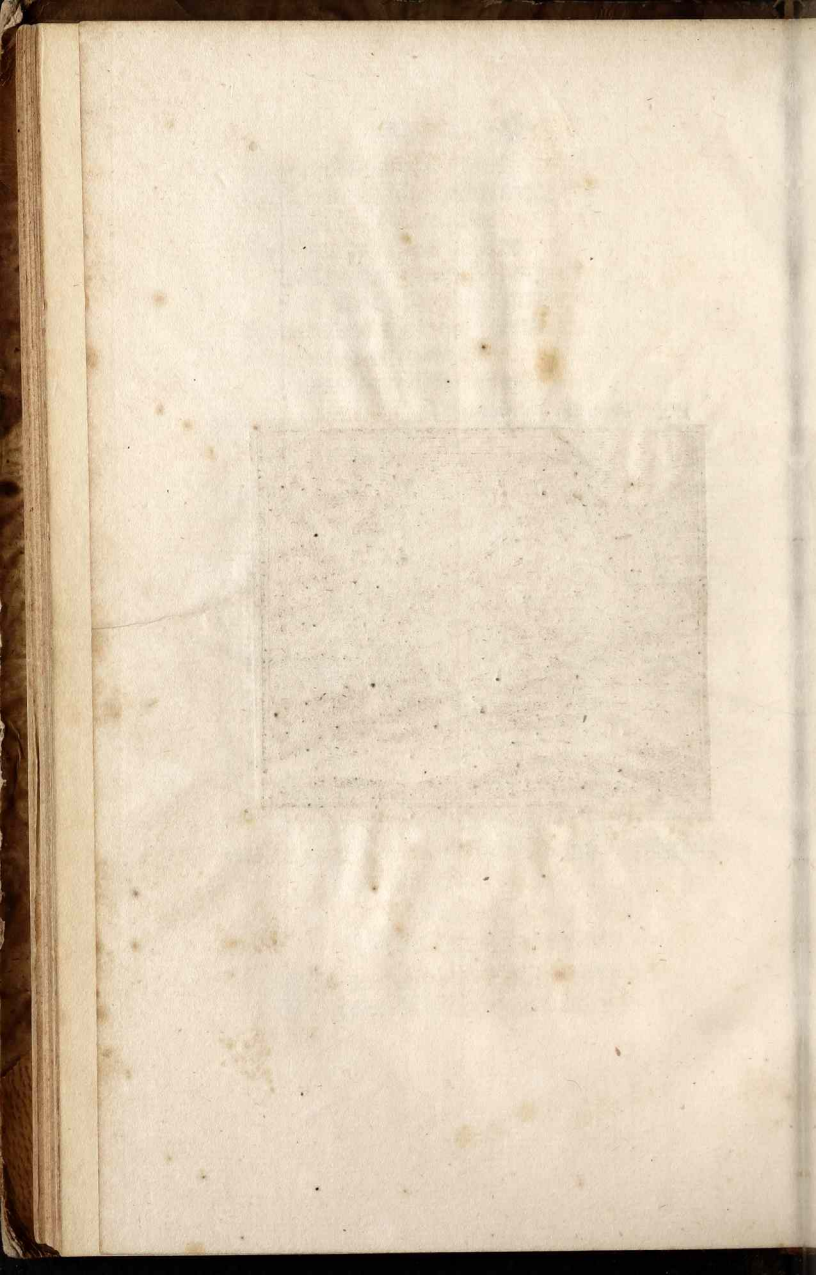
Ulven og Tranen.

Den der hielper Stalk til rette,
 Liden Tak maa vente sig,

Blis

Tab. 7

Bliwer hand end fri for Trette
 Siger hand sig lykkelig:
 Graadig Ulv for hastig spiiſte,
 Og et Been i Halsen fik,
 Alle, som hand Skaden viiſte,
 Loe deraf, forbi de gif,
 Slumpendes kom Tranen der
 Den hand tigger, lover, svær,
 Hvis hun Beenet kunde stange,
 Skulde hun af hannem fange
 For sin U-mag dobbelt værd;
 Badſtier Trane Euren gjorde,
 Spør om Ulven stod for Orde,
 Fik han sin Salarium:
 Est du bandsat Ulven svarte,
 Tak du mig, at jeg dig sparte,
 At din Hals ey fik sin Dom.

Cicero. Benefacta, malè locata, malefacta arbitror.

Feb. 9.

Uger-Hønen og Haren.

Spot med Skade som en Datter
 Og som Føll ved Moders Laar
 Altiid udi Følge gaar,
 Men den Mand, som seer med Latter
 Andres Nød, Betaling faar:
 Uger-Hønen saae en Hare
 Fangen under Ornens Kloe,
 Hvor komst du i denne Fare?
 Spurte hun med Spot, og loe,
 Sy for dine raske Beene

Dem

Dem du stoled paa alleene,
 Skulde saa bedrage dig,
 Men i dette hastiglig,
 Kommer Høgen, Hønen griber,
 Jammerlig hand hende kniber,
 Haren i sin sidste Stund,
 Dette seer, hvor komst du her?
 Spørger hand, brug nu din Mund,
 Dine Binger, mine Beene,
 Lige lidet os kand tiene,
 Naar Ulykken vogned er.

Stattus. Et nunc ille jacet (pulchra ô solatia leti)
 Ore tenus, hostile Caput.

Fab. 10.

Ulv og Ræv i Kette for Ulven.

Zen der først i Folke-Munde
 Skalte Ravn og Rygte faar,
 Hans Credit er spildt i Grunde,
 Sielden og til Troen staar,
 Ulven lod paa stevne føre
 Det hans Gods var staalen bort,
 Bød sig til at vilde svare,
 At Hr. Ræv det havde gjort;
 Ræven bad ham Bidner føre,
 Før hand nogen skulde kand,
 Hvis hand det ey kunde gjøre,
 Selv at blive Tre Marks Mand:
 Begge frem for Ulven kom,
 De for hende gif i Kette,
 Hun og skilte deres Trette,
 Og affagde denne Dom,

Ulv!

Uls! Jeg kiender dine Trækker,
 Kræver det du ey har mist,
 Næv, jeg veed, hvor vidt sig strækker
 Din Skalkagtighed og List:
 Skiondt du ikke blevst ertappet,
 Erver dog du haver rappet
 Det du sigtes for ved Eed;
 Thi bør begge Straf at lide,
 Sagen bødes til vor Vide
 Efter dens Beskaffenhed.
 Alen som en Albe, tykte
 Dommen kostelig og ræt,
 Saa som begge Parters Rygte
 Stod sig, sandt at sige, slet.

Juv: Sat: 2.

Qvis Cœlum terræ non misceat, & Mare Cœlo
 Si Fur displiceat Verri, homicida Miloni,
 Clodius accuset Moechos, Catilina Cethegum.

Feb. 11.

Løven og Veselet paa Jagt.

Løven lysted Dyr at beede,
 Veselet hand sender Bud,
 Med at gaa hand strax er reede,
 Folger og med Løven ud,
 Jagten stillet, Veselet
 Settes paa sit rette Sted;
 Der befales, at hand ikke
 Lader Dyrerne udstikke
 Over Busken, thi da blev
 Jagten spildt og intet drev,

Men

Men hand skulde vel sig dette,
 Stryde Himmel høyt og skræffe
 Hvert et Dyr i Skoven laa,
 Løven vilde passe paa,
 Demnem fange, naar de flyde
 Væselet tog til at fryde,
 Eccho gav saa stort et Skrald,
 Alle Dyr der inde vare,
 Skrælledees for denne Fare,
 Neente Skoven stod paa Fald,
 De til Springs sig ud begive,
 Tiilig nok de kommer an,
 Løvens Deel de maatte blive,
 Holde for hans skarpe Tand;
 Jagten endtes, Løven taler
 Til sin Jæger; flyx hand kom,
 Sprecher store Ting og praler
 Om sin Røst og store Brom,
 Spørger om hand ey fortiente
 Tak, for Jagten gif saa vel,
 Lykke var det, jeg dig kiendte,
 Svarer Løven, thi med Skiel
 Havde jeg mig tænkt i Fare
 Om dit Væselmod og Brøst
 Nogenleedes kunde svare
 Med dit sterke Skraal og Røst.
 Tapper Mod og god Forstand
 Eene gjør, at Mand er Mand,
 Spreche Tydsk og Eder flette,
 Knebelbarter op at sette,
 Vinder ikke Skaaneland.

Ovid.

Nam Genus & proavos & quæ non fecimus ipsi
Vix ea nostra voco - -

Fab. 12.

Hiorten ved Bandet.

Blinde Daarer eftertragte
Det som dennem Skade giør,
Gierne derimod foragte
Det de snarest elste bør,
Hiorten sig i Bandet speilte,
Priiste sine Taffer stort,
Men paa Nederdeelen feilte,
Beenet smalt og Foden kort;
I det samme hand forskrækket
Uf en Jægers Raab og Skrig,
Sine raske Beene strækket,
Og fra Hunden frelste sig,
Søger Skoven, Hunden pakker
Hannem udi Busken an,
Der befandt de skionne Taffer
Bleve snart hans Banemand,
Bandte da sit Hoved-Smykke,
Som hand aarlig prydes med,
At enhver i hans Ulykke
Skulde see sin Daarlighed.
Unge U-forsøgte priise
Det som synes yndeligt,
Men Forfarenhed kand vise
Dyret er bedrageligt.

Juv. Pauci dignoscere possunt Vera bona,
atq; illis multum diversa - -

5

Fab:

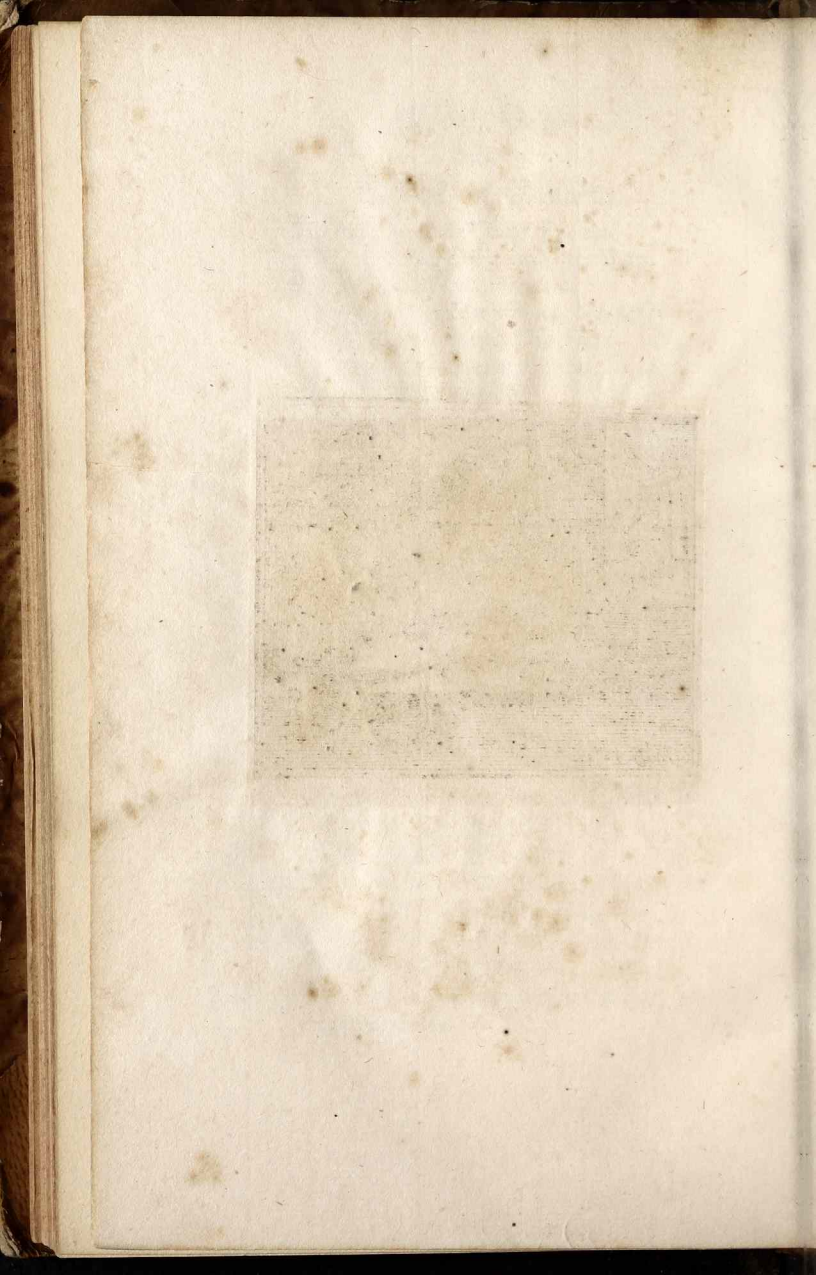
Feb. 13.

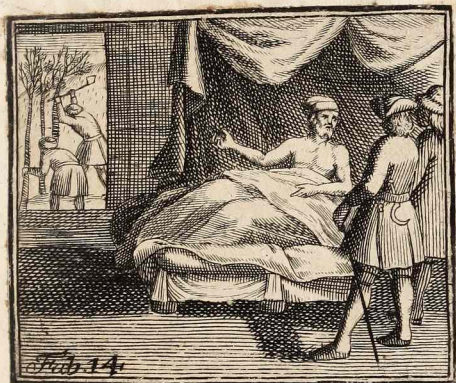
Ræven og Ravn.

Ræven saae en Ravn sig sætte
 Med en Ost paa Bøge Top,
 Ønskte sig med den at mætte,
 Men ! hvor kommer jeg der op ?
 Sagde hand , derpaa sin Tale
 Fanger an med sletste Ord,
 Har du noget at befale ?
 Kiære sig mig, hvor det gaar ;
 I hvor est du smuk og yndig
 Bæcker deylig over alt,
 Var din Sang og Lyd saa fyndig
 Var din Røst , som din Gestalt,
 Bisselig en Fugl i Skove
 Var dig siette Parten lig,
 Ga mand burde dig at love,
 Ønske dig u-dødelig :
 Laabe-Ravn blev overtalt,
 Lod sig skammelig forføre
 Før at lade Stemmen høre,
 Rabner Nebben , Osten falt,
 Den snap Ræven, bad ham giemme
 Dette Sprog : af Ræven lær,
 Aldrig troe en Hykler-Stemme ,
 Det er femten Øste værd,
 Gierne den som Tungen siber,
 Ja , som Gyglere sin Hat,
 Vender Munden om , hand griber
 Efter at faa Pungen fat.

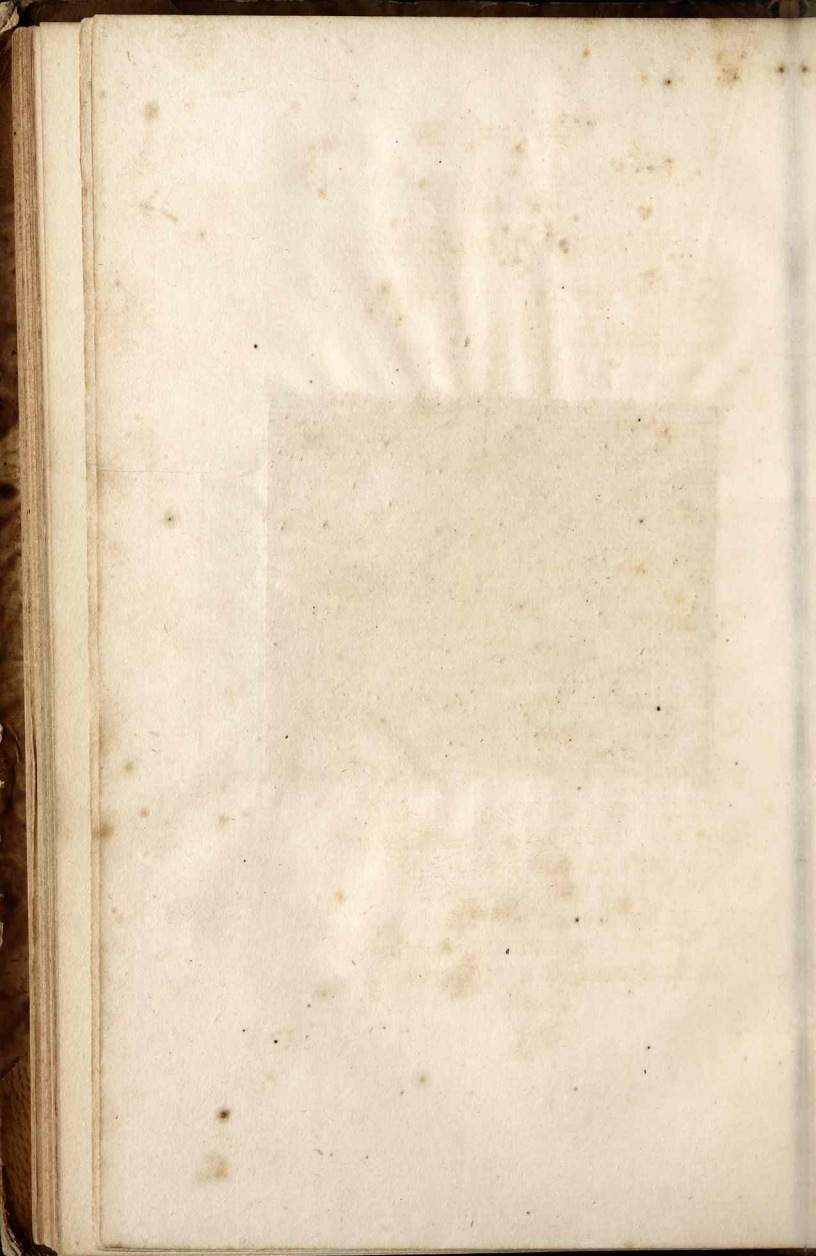
Horatius. Si tacitus pasci potuisset Corvus, haberet plus dapis. Fab.

Feb. 14

Feb. 14.

Stomageren er Docter.

En Skuster som til agters kom,
 Fordi hand ey tilfulde
 Forstod sit Handverk, saae sig om,
 Hvoraf hand leve skulde;
 Blandt mangt et Anslag tænkte paa
 At vilde Docter være.
 Derved hand fleere Fustre saae
 Sig riigelig at nære,
 Kom til en Stad, gav quid pro quo,
 Een Dag sig meere tiende,
 End hvad hand med at lappe Skoe,
 Sig aarlig kunde vente;
 Nu hentest, Commendanten blev
 U-paslig, og lod skikke
 Til Docteren, som foreskrev
 Een Drik, hand skulde drikke.
 Den Syge for at vide om
 Hr. Docter noget kunde,
 Befoel en Drik tillaves, som
 Hand gav ham samme stunde;
 Viis mig, hand sagde, først din Konst,
 Thi tørst du paa dig tage
 At drikke dette Gift omsomst,
 Saa skal jeg dit og smage,
 Ja Penge til; Hand strax tilstod
 Af Dødsens Stræk sit Væsen,

Men vandt derved, at Verden lod
 Sig tage saa ved Næsen;
 Hand Læge-Konsten ey forstod,
 Var kommen først for Orde,
 Naar hand en Cur, der syntest god,
 Af slumpe Lykke gjorde;
 Stray Commendanten sit Patent
 For Folkets heele Skare
 Ud gav, hvor slet de var betient,
 Hvor daarlige de vare,
 Sit Liv i den hans Haand betroe,
 Der Læge var allene,
 Fordi hand med at giøre Skoe
 Ey Brødet kunde tiene;
 Men skjønt det blev for Ting og Ræt
 Lyst af, mand dog maa høre,
 At mange, thi det er forgiet,
 Endnu det samme giøre.

Ne Sutor ultra crepidam.

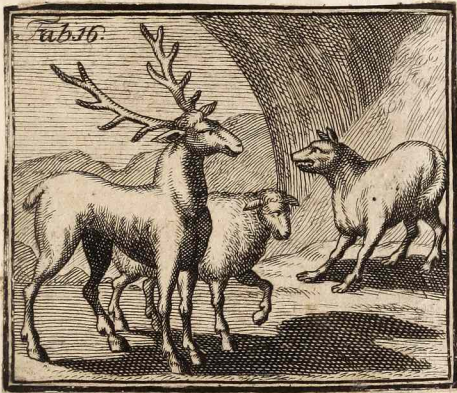
Fab. 15.

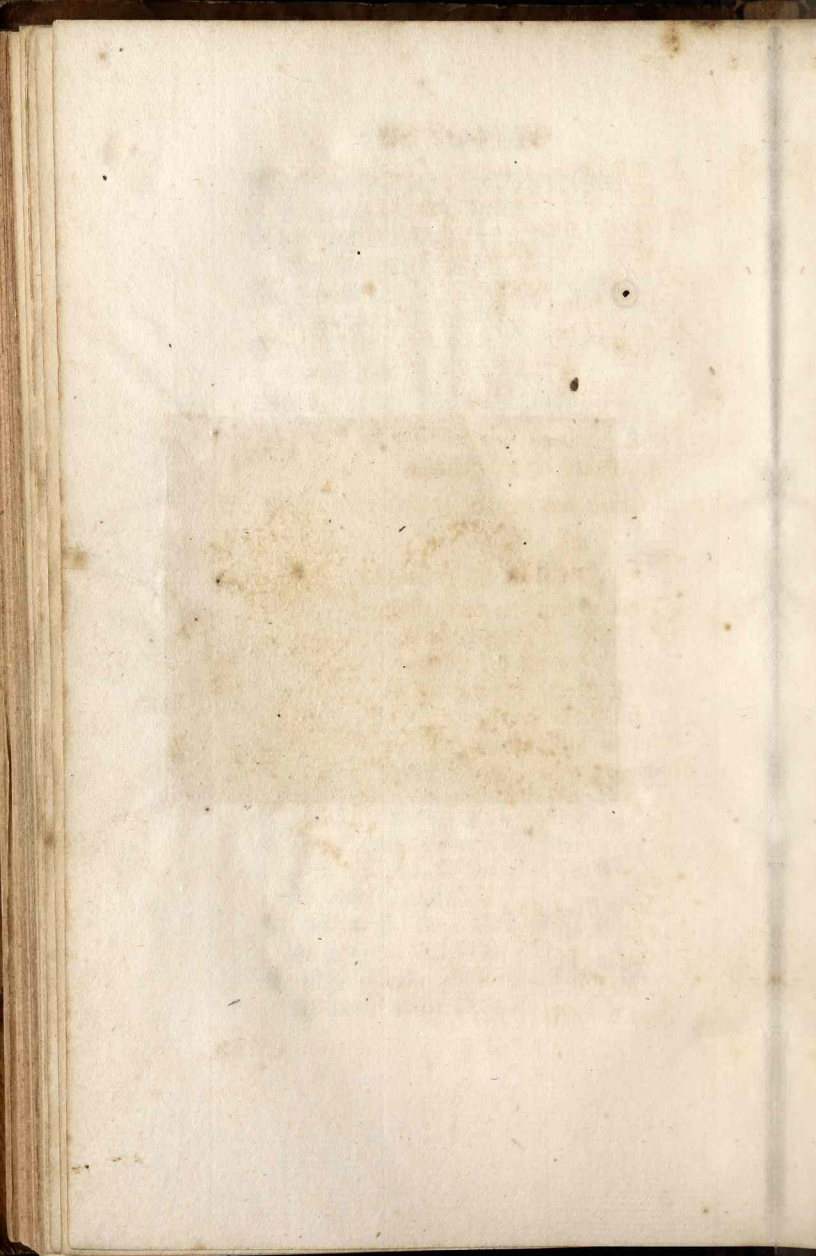
Asfelet og hans gamle Huusbond.

En Asen er dog ey saa dum
 Som Plinius beskriver,
 Om mand skal tro det Fablen om
 Et Asen foregiver,
 Af Alaget spendt, hand ledig gif
 At græsse, mens de tøver,
 En liden Glimt hans Huusbond sit
 At see af nogle Nøver;

Hand

On

Hand hvisler, hugger, raaber paa
 Sit Dyr og bad det haste,
 Det alt i Engen, som det laa,
 Sig velte vil og kaste,
 Det spørger, hvi at haste saa
 Du fanges, skal jeg bære
 Da dobbelt? Ney: hvad skader da
 Hvis Usen jeg skal være,
 Det dumme Bæst ey holte for
 Et Bæsen hvem hand tiente,
 Naar hand ey Forfskiel paa sit Kor,
 Og svare Byrde kiendte.

Nos numerus fumus, & fruges consumere nati.

Fab. 16.

Hiorten og Faaret.

Hiorten som Baroner mange,
 Der af liden Lade-Gaard,
 Holde vil for stort et Bord,
 Kom til agters maatte gange
 Om sin Føde her og der,
 Forget hiffet, borget her,
 Udsat var hand alle Steder,
 Dog var Caffen lige tom,
 Endelig til Faaret kom,
 Om en Skieppe Byg hand beder
 Paa Credit og Ulvens Ord
 Som tilligemed ham svor
 Paa sin Adels Tro og Ære
 Skadesløs hun skulde være,
 Vilde hun hans Ven betroe,
 Faaret stakkelt deraf loe,

Svarte: naar du viiser Tænder,
 Og Hr. Hiort ad Skoven render,
 Kiære, sig mig hvem jeg skal
 Kræve for min Capital.
 Den som vil hos alle borge,
 Men til ingen svare vil,
 Gierne lader andre sørge
 For den Pung, hand setter til.

Hor. Infanit veteres statuas Damascippus emendo.
 Integer est animi Damascippi creditor?

Feb. 17.

Faaret, Hunden og Ulven.

Skalke trives, Tyven stæler
 Indtil deres Grav er kast,
 Thi endskiønt det lidet dvæler,
 Er dog Enden Skam og Last,
 Hunden, som er vandt at trette,
 Sigter Faaret for et Brød,
 Hun udi sin Træng og Nød
 Skulde laant; hun sig i rette
 Byder frem, men Ulven kom,
 Som ved Eed for Ting og Dom
 Bant, at hun var hannem skyldig
 Ti for eet; thi kientest gyldig
 Dette Krav, og stakkels Faar,
 Glad hun slap med Hud og Haar,
 Som hun nogen Tiid derefter
 Ulven udi Graven saae,
 Sagde hun, dit Fald bekræfter
 Skalke sielden døe paa Straa,

Som

Som en Hevn begierlig Qvinde
 Nogen Stund ved Graven stod,
 Og sin Fiende til et Minde
 Dette Skrift sig efterlod:
 Lig der du Morder, Ey og Klaffer,
 Lig der du Skalk, du MeenEeds Bæst
 See dog, at Hævnens Herre straffer,
 Skiont Straffen kommer ey til Hæst.

Hor. Raro antecedentem Scelestum
 Deferuit pede Pcena claudio.

Fab. 18.

Qvinde i Barns Nød.

Enhver sig for sin Fiendes Dør
 Med Foye tager vare
 Og for det Selskab, hvor hand før
 Sig haver seet i Fare,
 U skyldig dog og taabelig
 Var Konen, som beskrives
 Af Phædrus, om det ellers sig
 Eildrog, som foregives
 Nu hendes Føde-Time kom
 I Bæe det arme Stomper
 Sig slenger ned, paa Jorden om
 Sig kaster, vrier, krymper;
 Men Manden bad, hun vilde gaae
 Til Sengs, thi der hun kunde
 Med mindre Smerte Barnet saae
 Og skilles ved sit Onde,
 Mey svarer hun: da kom jeg an,
 Hvor tør jeg mig vel vende

Til Sengen? der, min gode Mand,
 Du veedst, jeg fik min Skænde.
 Terentius. Hinc illæ Lacrymæ.

Feb. 19.

Hunden, som laante Huus.

Høde Tunger, smigre Læber
 Skyler Slange-Braad og Tand,
 Fabnetaget ofte dræber
 Svigelig troehiertig Mand,
 Lidet derfor hav at giøre
 Med en ond fortræden Mand,
 Som for velgiort dig skal føre
 I Ulykke, naar hand fand,
 Om en Hund vi prentet finde
 Der hun tåk af Hvalpe gif,
 Bad en anden sin Veninde
 Om en Koye, den hun fik;
 Berten, Barselet var over,
 Kræver Koyen, men Philax
 Bad om Frist, paa Xre lover,
 Alt hun skulde rømme stray,
 Naar de Smaa, som vare blinde,
 Neppe krybe, mindre gaae
 Over Trinned kunde vinde,
 Pladsen af hun skulde staae:
 Kortelig: den det samtykte,
 Og da Tiden runden var,
 Kom igien, sit eget søgte,
 Men nu fik et andet Svar;
 Thi Philax med sine mødte,
 Reiser Borster, viser Tand,

Ja jeg, siger hun skal flotte,
 Naar du Pladsen vinde kand :
 Den som trænger, kysser Hænder,
 Kalder dig Patron og Ven,
 Men i Morgen viiser Tænder,
 Naar du kræver dit igien,

Ter. Obsequium amicos Veritas odium parit.

Feb. 20.

De sultne Hunde.

Artem longam, Vitam brevem
 Er et Apotheque Skilt,
 Een Sententze sandrue skreven,
 Men paa Verden ilde spilt :
 Alles Forsæt, Hue og Tanker
 Sigter som til Ewigbed,
 Men i dette Døden banker
 Paa vor Port og river ned,
 Skiondt vor Liv er som en Skygge,
 Vore Dage som en Slum,
 Vi dog samle, plante, bygge,
 Lumle os i Verden om,
 Hundred Anslag os forvilde,
 Vor Begierlighed til Straf,
 Da de fleeste lykkes ilde,
 Stunden endes med vor Grav ;
 Ligesom de sultne Hunde,
 Der i Dammen saae en Hud,
 At de Huden nyde kunde,
 Vilde drikke Dammen ud,

Længe labte de og druffe,
 Huden alt i Dammen flød,
 Ja saa længe til de spruffe,
 Intet dog af Stegen nød.

Hor: Nil Mortalibus arduum est.

Feb. 21.

Den gamle Løve og Veselet.

Udlandt Verdens Kaars, os møde vil,
 Og Mennisket er baaren til
 Ey tungere Land være
 End den Foragt, en ærlig Mand,
 Der før sig haver seet i Stand,
 Af lumpen Folk skal bære:
 Der Dyr-Kongen Løven laae,
 Af Velde svag ey staae ey gaee,
 Som Fablen os fortæller,
 De Dyr hand havde med et Bink
 Tilforne tumled rechts og lincks,
 Sig gjorde til Rebeller.
 Bildbassen, Ulven, Tyren kom
 Med Vold at bringe Kongen om,
 Ey Liv i hannem levne,
 De hugge, sleede, stunge digt,
 Paa hannem, thi hand kunde sligt
 For Afmagt ikke hevne,
 Der Veselet nu dette saae,
 At Løven uden Kræfter laae,
 Og snart i sidste Stunde,
 Gav hand sig til med Liv og Magt
 Slog hannem, som hand laae udstragt
 Saa heftig som hand kunde,

Al!

Ah! Sagde Løven est du med?
 At hine giøre mig Fortrød,
 Jeg taale maa og bære,
 Men at du Skulk, du lompen Drog,
 Du dumme Bæst mig sparke og
 Er mig, end Døden, være.

- - instabilis hæc est mutatio fortis,
 Fit moriens ludus. qui fuit ante pavor.

Fab. 22.

Bæselen og Bonden.

For kloge Folk forgiebes er,
 Du brouter om de Tienester,
 Du lover dem at giøre,
 De vide vel, at dette skeer
 Til egen Nytte, som mand seer,
 Af Fablen du skal høre:
 Een Bæsel, Bondens Hønses Eyb,
 Blev fangen, der nu hendes Liv
 Var sted i Nød og Fare,
 Hun Bonden bad, hand for de Muus,
 Hun skuide snappe i hans Huus
 Dog vilde Livet spare,
 De Muus du fanger, svarer hand,
 Dem søger du til egen Tand,
 Og ey for mig at gavne,
 Thi naar du spiser Hønses-Steg,
 Du tænker lidet paa, at jeg
 Skal Eg og Unger savne,
 Kort sagt: Fru Bæsel nød sin Dem,
 Og lidet hialp, hun praled om

Det

Det Gavn hun vilde fremme,
 Ero mig, at den der ofrer dig
 Sit Venſkab u-forkyldt, hand ſig
 Ey agter ſelv at glemme.

Horat: - - - - - tolle periculum
 Jam vaga profiliet froenis natura remotis.

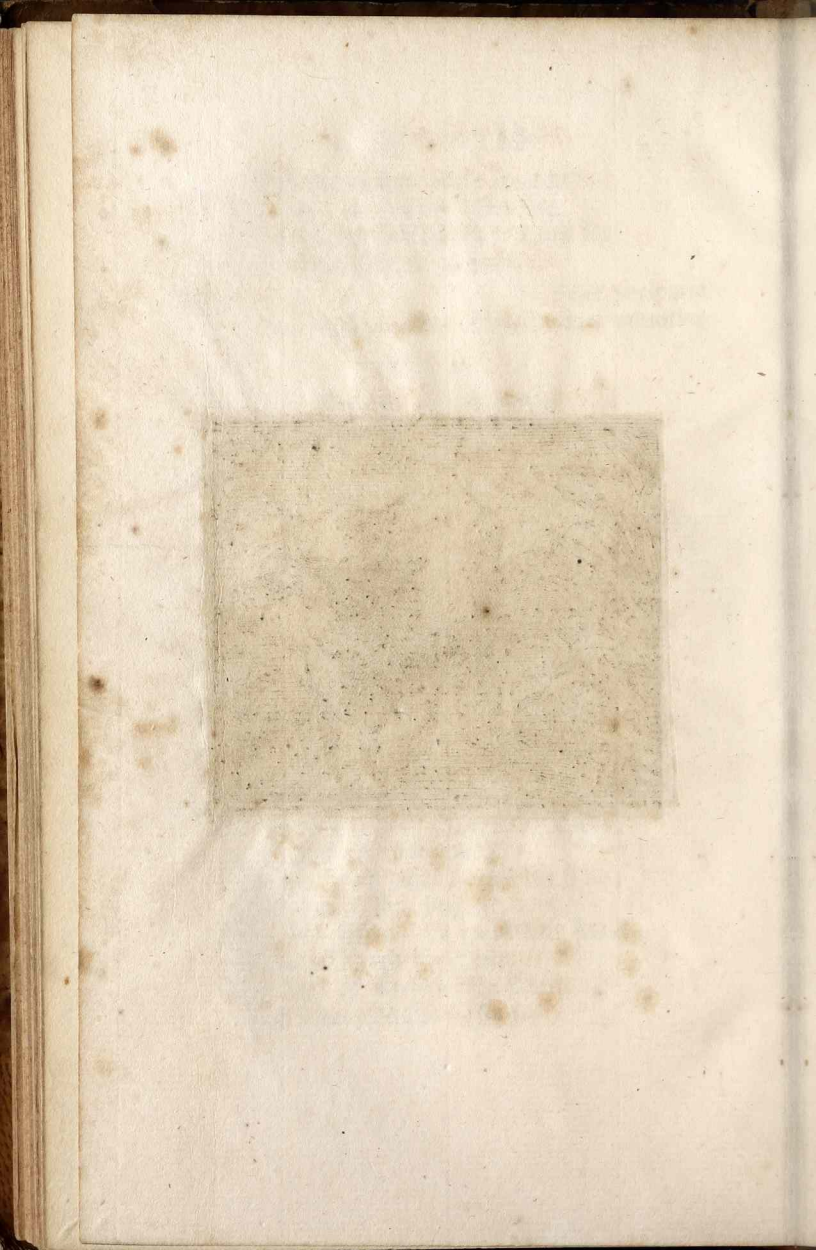
Fab. 23.

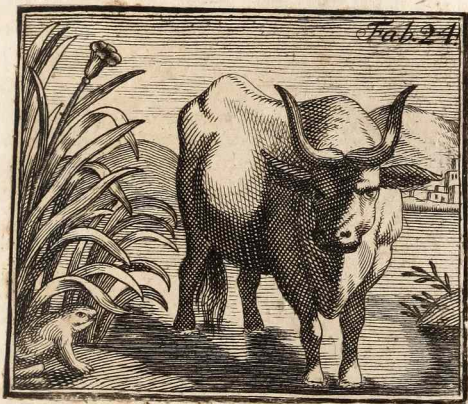
Tyven og Hunden.

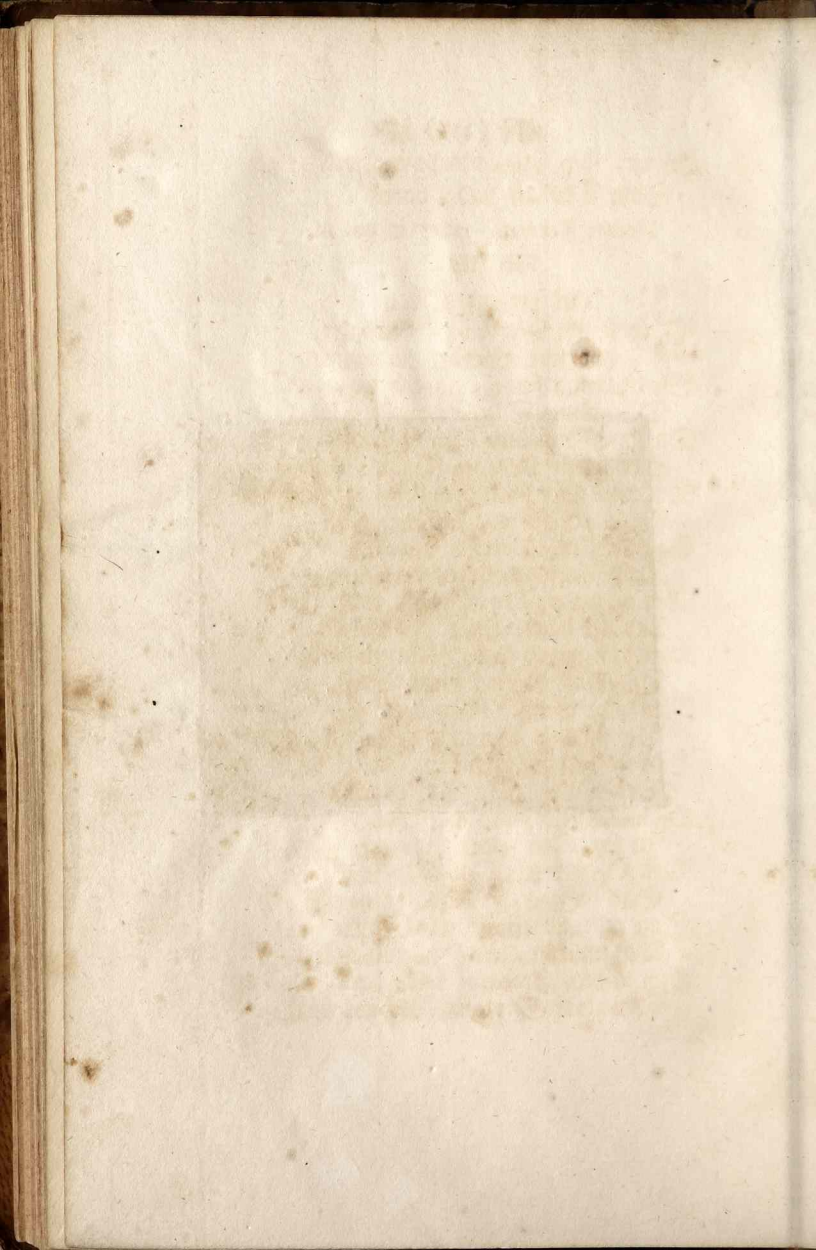
Naar Niddigen vil blive rund,
 Den Stolte ſig ydmyger,
 Viſt nok forborget er den Grund,
 Hvorpaa de begge bygger;
 Thi Niddingen med ſit Metal,
 Den Stolte med ſin Ære
 Fornemme vil, at, eſt du fal,
 Vil hand din Riibmand være:
 Som Tyven, der om Natten kom
 Til Hunden, gjorde Gilde,
 Med Oſt og Brød og andet, ſom
 Hand vidſte Hunden vilde.
 Men Trofaſt, ſaa var Hundens Navn
 Forgietter ey at ſige,
 At hand ſin rette Huusbonds Gavn
 For ſligt ey vilde ſvige,
 Jeg ſkal, hand ſagde, paſſe paa,
 Og Huuſet ſaa beſkytte,
 At du den Skat, du meenſt at ſaa,
 Skal ikke med dig flytte,
 Vort Loſt og Kielder ikke ſtaar,
 For Tyve Haand i Fare,

Dm

Om de, som spises ved vort Bord
 Som Trofast findet vare.

Horat: Fœnum habet in cornu.

Fab. 24.

Tudsen og Dren.

Hvo som i Verden ret betragter,
 Hvorfore Stæder undergaar,
 Skal Aarsag finde, naar hand agter
 De samme Stæders første Floor:
 Da store Rom blev Verdens Herre,
 Hun spiiſte Kaal og Badmel sled,
 Men Rom, saasnart som Rom vil være
 For overdaadig, falt hun ned,
 Saaledes ingen nu vil høre
 Den Stand i hvilken hand er sat,
 Men vil sig og langt høyre føre
 End det hans Vilkaar er tilladt,
 Kort sagt mand skal i Rangen være,
 Og ellers har det ingen Skik,
 Men vilde vi af Tudsens lære
 Det mueligt os langt bedre gif;
 Hun sig engang i Bekken speilte
 Der hun ved sig i Busken sad,
 Og syntes selv hun intet feilte
 Ja var, som nogen Jomfrue, glad,
 Men Dren kom til ald Ulykke
 Saa bugged, fyldig, tyk og feed,
 Saa at hand efter hendes Lykke
 Var smukker; selv hun syntes leed,
 Hun piibte, skreeg og vilde kære
 Den store Spot for Verdens Gud

At

At hun saa liden skulde være,
 Og dog saa god som nogen Stud;
 Derpaa hun gav sig til at strekke
 Sin runken Huud, sig blæser op,
 Vil være, skøndt hun skulde sprekke,
 Saa tyk som nogen Dye Krop,
 Hun puuste, blæste, spør sin Søster,
 Om det var nok, men denne leer,
 Blæs, sagde hun, imens dig lyster,
 Det hverken er, ey heller skeer,
 At du saa tyk som Dyen bliver,
 Derpaa hun gav sig til igien
 Med større Magt: Det lidet giver
 Til Sagen, raaber Søsteren;
 Thi blev hun vred, af alle Kræfter
 Sig strekker ud, og holdt sig stiv,
 Men maatte briste; Strax derefter
 Tilfalte hun sit arme Liv.
 Hvo sig Baroner efter aber,
 Og som en Greve leve vil,
 Hand efter Ild i Afte skraber,
 Naar Pungen veyer ey dertil.

Martialis Lib: 10. Ep. 79.

Grandis ut exiguam Bos Ranam ruperat olim
 Sic puto Torquatus rumpet Otacilium.

Fab: 25.

Hunden og Crocodilen.

Den som forsigtig Mand vil give
 Det Raad, som lidet tienligt er,
 Skal selv til Spot og Latter blive,
 Som den der Vand i Soldet bær,

Den

Den vise Guld, som Solen tendte,
 Og gav Fornuften til vor Part,
 Lod og i Dyr og Fugle prente
 Naturen efter hvers sin Art;
 Saa veed en Hare sig at vare
 For Hunden, Hunden derimod
 For Crocodilen er i Fare
 Naar hand sig nærmer Nilus Flod,
 Derfor siges hand at løbe,
 Naar hand vil labe samme Vand,
 Som hand var vidsted med en Svøbe
 Af Frygt for samme Fiendes Tand;
 Som hand engang lob did at drikke,
 Og Crocodilen Hunden saae,
 Saa fast at rende, at hand ikke
 Ved Floden torde stille staae,
 Holt, raabte hand, stat kuns at slukke
 Din Tørst, for mig du gierne maae,
 Der er jo nok i samme Krulle,
 Det baade du og jeg kand faa,
 Jeg skulde, svarte Hunden, lide
 Paa dig og troe din Tale sød,
 Hvis ey Naturen lod mig vide,
 At du est kær af Hunde-Riød;
 Den som med Ræv til Ræv vil trekke
 Hand bør sig farlig vel omsee;
 Thi gammel Skalk er ond at gieffe,
 Hand pleyer gierne sidst at lee.

Virgilius - - sed non ego credulus illis.

Feb. 26.

Ræven og Storken.

Den

Den Lov staar fast, os alle bør
 At pleye hver Mand lige
 Men den, der faar det Skiel, hand gjør,
 Ey have kand at sige.
 En Næv (thi det er Næven ligt;
 Et Navn som Skalken tager
 Gemeenlig, naar Esopus slikt
 I Fablen foredrager:)
 Engang hand Storken til sig bad,
 Hun kom, hand lod anrette
 Een Suppe, som hand i et Fad
 For hende lader sette;
 Men Skaaalen var saa flad og viid,
 Hun intet nyde kunde
 Af Suppen, som hand midlertid
 Sit slikket op til Bunde,
 Men Storken, som en vel bereist,
 Der kiendte gode Sæder,
 Sin Bert af den puseerlig Geist
 Igien til sig indbeder;
 Ey heller hand forsømte sig,
 Hans Næse kunde sige,
 Hand skulde spiiise kræselig,
 Men blev betalt med lige;
 Thi Storken havde rettet an
 Udi en snever Krukke,
 Og selv hun spiiiste, medens hand
 Af Hunger maatte sukke,
 Ja slikker Bredden, hun forsfylt
 Bad hannem dette lære,
 At den, der lønner som forsfylt,
 Er ikke Ven desbære.

Ovidius.   *Judice me fraus est concessa repelle-
re fraudem.*

Orac: Delph: *Qvæ fecit, si quisq; ferat, jus fiet &
æqvum.*

Fab: 27.

Hunden med Skatten og Ornen.

Det er et deyligt Lyffkens Bytte,
 At eye Guld og levebel,
 Naar mand sig Guldet før til Nytte,
 Ey bliver Penge Slæb og Træl,
 Men Tantalisten egen Myrder
 Ey nærder sig at æde mæt,
 Sin Siæl med Penge-Suk bebyrder,
 I Sindet aldrig glad og læt,
 Om hand end høiest stod paa Trappen,
 Var Store-Moguls største Raad,
 Hvo seer dog Hiertet under Kappen,
 Hvo veed, om Enden ey er Graad?
 Naar hand med Ager, Rentes Renter
 Har stablet Hovet-Stolen op,
 Det kand dog see, det hand ey venter,
 Thi Lyffen stander paa en Top.
 Een Hund saa hungrig, som en Bonde
 Var Sytten Hundrede og Ti,
 Gik hen om Føden, hvor hand kunde,
 Vel muelig mangan vilksom Sti,
 Kom til en Grav og der opkaster
 Et Liig, men fandt derhos en Skat,
 Den hand, som Arving gammel Faster,
 Bevogtet baade Dag og Nat,

3

Var

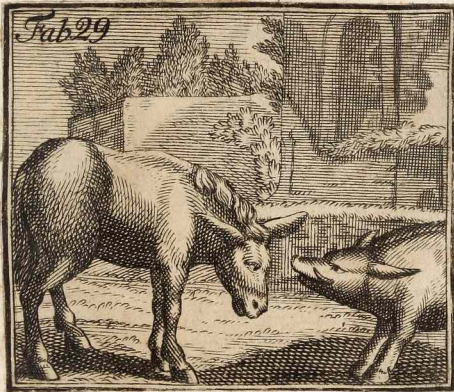
Bar saa henrykt, at hand sin Føde
 Forlod af lutter Gierighed,
 Og det til Straf for hand den Døde
 En ligge lod i Mag og Fred,
 Nu hand var tæret bort af Hunger,
 Og død hos samme Bytte laae,
 Kom Ornen flyvendes og sjunger
 Triumph, der hand den Døde saae:
 Saa, sagde hand, skal Himlen give
 Hver Nidding sin foriente Løn,
 I Hast du meente riig at blive
 Du Kieters Slegt og Skintings Søn.

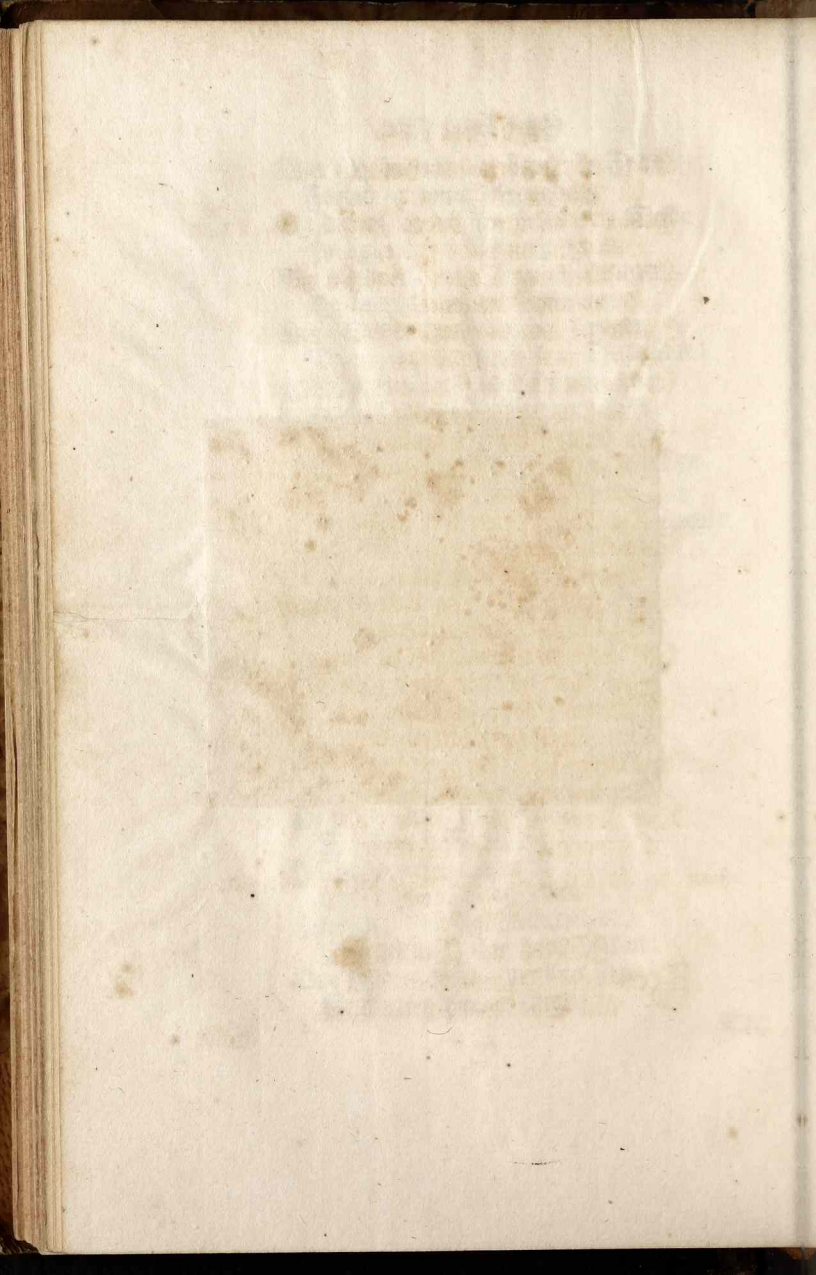
Aurum blanditiæ Pater est, Natusq; doloris
 Qvi caret hoc, moeret, qvi tenet hoc, metuit.

Fab. 28.

Ræven og Ornen.

End i hvor høyt din Lykke dig
 I Verden op skal føre,
 Saa gjør du vel og klogelig
 En ringe Mand at høre,
 Den Glød dig ilde brænde fand,
 Der Guldet ikke smelter,
 Og liden Tue, siger mand,
 De store Læsse velter;
 I Verden er en nogen til
 End i hvor slet og liden
 Hand jo, (thi slikt Naturen vil,)
 Sig hevner, seer hand Tiden:
 Om Ræven siges, der hun saae
 At Ornen hendes Unger

Tog bort, tilførte sine Smaaer
 At stille deres Hunger,
 Hun efter = skriger, beder hart,
 Hun dennem vilde spare,
 Men spotte var Ornen, fløy sin Fart,
 Ey værdiges at svare,
 Ja stoelte paa sit Fugle = Slot,
 Sig kunde vel indbilde,
 At Ræven blev viist af med Spot,
 Om hun sig hevne vilde;
 Men snilde Ræv det fandt for got
 (Da lidet hialp at græde)
 At brænde Træet, det Orne = Slot,
 Og Fugle = Prindsers Gæde,
 Den stolte Fugl, der hun det saae,
 Begyndte Kiøb at give,
 Tag, sagde hun, tag dine Smaaer,
 Og lad os Venner blive,
 Med disse Kor blev Freden klar,
 Fru Ræv gif bort med Glæde,
 Og Ornen i hvor stolt hun var,
 Om Venstæb maatte bede.
 Af Fablen sees, det farligt er,
 Du dig mod Fiende døver,
 Der Ræven under Skiorte bær,
 Og vaager, naar du sover.

Seneca. Nulli non ad nocendum satis est virium.

Fab. 29.

Ujelet og Bildbassen.

Semeenlig Daaren uden Sag
 Vil Spot med andre drive,

J 2

Men

Men Svaret gierne paa hans Bag
 Vil den, der spottes, skrive:
 I Skoven moder Ufeled
 Bildbassen, strax ham beeder
 God Dag, og som i Lystighed,
 Hr. Broder hannem heeder,
 Bildbassen vreed maa spørge, hvor
 Hand kommer til at raabe,
 Hr. Broder om det var i Gaar
 De vogtet Eviin tilhaabe,
 Vil du, hand svarte, see mig her,
 Skal Eagen for sig syne,
 Det suuleste jeg paa mig bær
 Er liig din lange Tryne,
 Bildbassen fraader, stod i Skum,
 Var færdig til at svare
 Med Hug, sig lidet tænker om,
 Lad Grobianen fare,
 Dit Bæst, hand sagde, burde dig
 Paa Sæder at beslitte,
 Imidlertid jeg skammer mig
 Med Ufeleds Blod at smitte.

Curtius. Cito gloria obsolescit in sordidis hostibus,
 Lucanus. - - - dignum Te Cæsaris ira
 Nullus honor faciet.

Feb. 30.

Frøernes Frygt for Tyrens Kamp.

Vil en Eng to Tyre saa
 En feed og gliisen Die,
 Vil den de begge beylte, maa
 Dog først for Bruden svie;

Thi strax de gabe sig i Dyst;
 De unge Frøer til Haabe
 Saae Kampen an med Fryd og Lyst,
 Men Ungdommen er Taabe,
 En gammel Frøe, som derhos sad,
 Langt anderledes dømte,
 Hun vidste, naar de skiltes ad,
 At den som Pladsen rømte,
 Fra Hiorden drev og søgte Fred
 I Orken og Moraker,
 Hvor Frøerne havde deres Stad
 Og vaade Nærings-Pladser,
 Sa sluttet som en klog Statist,
 At Krigen om sig sliffer,
 Som Ilden, og angriber sidst
 De mindre Republicver,
 Hun spaaede sandt; thi samme Tyr,
 Som tabte, Kiæret søgte,
 Hvor disse stakkels usle Dyr
 Til Skamme bleve trygte.
 Til Felts naar store Konger gaar,
 Maa Landet gaae til Grunde,
 Og i hvad Ende Krigen faar,
 Gud trøste fattig Bunde.

Horat: Quando delirant Reges, plectuntur Achivi.

Tab. 31.

Hegen og Querne.

Den siges rat at være fød
 En uslyksalig Stunde,
 Der vil sit Haab i sidste Nød
 Paa trolos Tunge grunde,

Den Mund, der hannem trofast svær,
 Skal hannem først bedrage,
 Og Haanden, som hans Anker er,
 Skal først i Struben tage :
 Der Høgen ofte slog omsonst
 Blandt Duérne, som bortfløye,
 Optænker hand en anden Konst
 Alt mættes uden Møye,
 Sin Fætter Gøgen stikker ud,
 Der med sin søde Tunge
 Til Duérne skulde føre Bud
 Alt kaare sig til Konge,
 Hvi vil I Gielcke, siger hand,
 Udstaac den daglig Fare,
 Udkaarer eders Overmand,
 Der eder kand forsbare
 Og eders Unger tage fri
 For Ugler, Ravn, Krager,
 Et Hoved bedre er end Ti,
 Som eder stedse plager,
 De uden at betænke sig
 Bortgave deres Stemme
 Og Stænderne samdrægtelig
 Til Valled sig beqvemme,
 Da dette skeer, var Sagen klar,
 Og stakkels Duér maa svære,
 Af ald Formue deres Czar
 Lydagtig skulde være :
 Men nu Kong Høg fik Lyst til Riid
 Ey nogen Dag sig endte,
 Hand jo en Steg, tre, fire nød
 Saa hart hand Buen spendte

Kuns een af Flokken blev til Rest,
 Hun Magelos tilbage
 Forstak sig, hvor hun kunde best,
 Tog paa sig hart at klage,
 Ja sagde hun, det er en Straf,
 Vi selv saa got som søgte,
 For det vi Herredømmet gav
 Til den vi burde frygte.
 Svet: Oderint, dum metuant.

No. II.

Den
Latinske Skrivers-Stue
 forestillet

H. H. H. i W.
 Til Tidssfordriv

Og

Endeel af de Studerende til Eftertanke.

Jeg nylig paa vort Posthuus sad,
 Da Posten var ankommen,
 Med andre fleer, at høre hvad
 Mand skrev om Keyserdømmet,
 Hvad Cardinalen i Paris
 Vel havde udi Gærde,
 Samt i den Russiske Avis
 Hvad nyt der var paa Færde:
 Postmesteren os til Gefall
 Paa Frankfurt strax begyndte,

Dg os det Tydske Keyser-Ball
 Med andet nyt forkyndte,
 Derefter gif hand ind at see
 Sin Breve-Sæt igiennem,
 Dg for at faa os til at lee,
 Kom ind med et af dennem.

Vi med Forundring længe saae
 Paa Skikkelsen af Brevet,
 Men undrede end meere paa
 Den Titel, som var skrevet
 Deruden paa Monsieur, Monsieur
 Kiold Madzen Sækkepibe,
 Derneft Tres humble Serviteur
 Presentement

a
 Nibe

En høifornemme verdslig Mand,
 Som var med os tilstæde,
 Som havde meget god Forstand,
 Sit største Hiertens Glæde
 Af denne kunstige Skribent,
 Som hand vel torde svære,
 Alt det en høylærd ung Student
 Ufeilbar maatte være.

Hand greb til Blyants-Pennen, og
 Af disse forte Kunster
 Tog Tegning i sin Tegne-Bog
 Paa Titel-Form og Munster,
 Thi slige Breve (sagde hand)
 Fra lærde Folk jeg giemmer,

Dg

Og i den Handel være fand
 En Breve- Kniplings- Kræmmer.

Hand undrede sig meget paa,
 At fra latinſke Skoler
 Letfærdighed mand jevnlig ſaae
 I Stiilens Caprioler,
 At Geiſtlige ey blev ved vor
 Medfødde Sprogges Gloſer,
 Men at de der i ſteden for
 Er tinted af Frandzoſer.

Hand negted ey, at, derſom hand
 I Skole havde gaaet,
 Og under en fornuſtig Mand
 Latinſk Oplyſning ſaaet,
 Hand da jo kunde ved ſin Pen
 Havt got udaf ſtuderind
 I mange Poſter, ſamt i den
 Latinſke Bogſtaverind.

Jeg haver (ſagde hand) en Søn,
 Min lille ſkelmſke Ole,
 Hans Morgen- og hans Aftenbøn
 Er om, at hand i Skole
 Maa komme blant de andre ſmaa
 Studerendte Krabater,
 Hand raaber uophørlig paa
 Aurorer og Donater.

Hand foreholder mig, hvordan
 Forvalter Lamberts Sønner
 Jens, Friderich og Chriſtian
 Omkoſtningene belønner,

Som Faderen har gjort paa dem,
 Hvor vakkert de studerer,
 Hvorledes de er kommen frem
 Og bleven Secreterer.

Kort sagt, den Pusling med Gevalt
 Forblive vil ved Bogen;
 Jeg siger ja, men frygter alt
 At jeg faaer Spot af Pogen,
 At, om hand bliver lærd engang,
 Hand Nykker faar tillige,
 Som blant de Lærde gaar i Svang,
 Og sig ey lader sige:

Jeg frygter, at hans Bæsen da
 Urimeligt vil blive,
 At hand som efter Algebra
 Vil tale eller skrive,
 At hand paa Brandstød eller paa
 Et Provste-Brev vil tegne
 Saaledes, at ald Verden maa
 Ham blant Phantaster regne.

En høy indbildt Klokker, som
 Var lærd i sine Tanker,
 Til Uheld i det samme kom,
 Paa Forstu-Dør hand banker
 Med Brev til "Universitets
 "Pedell, Hr. Fortunatus,
 "Hans Kongelige Majestets
 "Bellærde Attestatus

Eit Brev leverte hand, og gif,
 Og derpaa blev der atter,

Da hin det udi Hænder fik,
En overmaade Latter.

Ey (sagde hand) hvad om vi saae
Vel dette Brevs Indvolde?
Hvad Pølse-Mad og Finker maa
Det ikke indeholde?

Det er vel stillet ligesom
Det Vers var sat vaa Skrue,
Hvormed en Landsby Præst fremkom
Til Landsens Høye Frue,
Den Tid hand vilde være Bisp,
Hand bad, Hun til den Ære
Hos Kongen ved sin Naades Risp
Ham hielpsom ville være.

Herpaa vort Selskab over alt
Istemmede tilsammen,
Enhver af dem kom med en Valt
Af Skrivers-Luse-Krammen
I de Latiners Danske Stiil,
Den mange vanskabt støber,
Og dermed ligesom April
Og med en Liimstang løber.

Den Eene os fortalte, da
Hand udi Jydland tiente,
Og Herren døde hannem fra,
At Een et Vers indsendte
En Capellan af Aarhus Stift
Til Gaardens Sørge-Stue
Med dette lidet Troste-Skrift
For Børnene og Frue:

”Hand ønskede, at den Lille snart
 ”Forstand ey maatte samle,
 ”Da Børn udaf en vittig Art
 ”Ey gierne bliver gamle.

Alf det Hebraiske hand og lod
 Iblant indflyde noget,
 Da Herremanden ey forstod
 En Tøddel udaf Sproget,
 Ja vidste knap sit Moders Sprog
 Og dessen Elementer
 Alf læse Brochmand, Hvidfeld og
 Bort eget Lands Skribenter.

Bemelte Geistlig Mand udi
 Sin Slutning udaf Brevet
 En Overskrift til Junker i
 Sin Bugge havde skrevet:
 ”Her hviler vores Herfskab paa
 ”Sin Lykkes Silke-Pude:
 ”Gid hand en Kiender blive maa
 ”Alf Heste, Køer og Stude.

* *

Alf dette med Laalmodighed
 Anhørte jeg saalange,
 Indtil jeg blev omsider fied
 Alf de forslidte Strengge:
 Postmesteren vor gode Bert,
 Sig til sit Kammer skyndte,
 Og brød den Skumlen over tvært,
 Da jeg igien begyndte:
 Hør (sagde jeg) I brave Mænd,
 Jeg ikke mig udgiver

For Stille-Mester, eller den,
 Der exemplarist skriver;
 Men da J mod en geistlig Pen
 Saaledes gaar i Rette,
 Tillader mig, at jeg igien
 Maa sige eder dette:

Jeg negter ingenlunde, at
 Blant dennem, som studerer,
 Er mangen narrist Abekat,
 Der selsomt bogstaverer,
 Der gjør saa plumpe Kragetær,
 At, hvis hand kom i Skolen
 Til Zacharias Olsen her,
 Da kom hand over Stolen:

Jeg negter ey, at mangen vor
 Studerings-Frende stiler,
 Saa hand Vidunder er derfor,
 Saa Cancelliet smiler,
 Saa Bisp og Universitet
 Ved ham sig ofte skammer,
 Der bliver af en Dreng beleet
 Paa verdslig Skriver-Kammer.

Men om J ey fortryder paa,
 Jeg siger eder sanden,
 Da er der ikke heller saa
 Af dem i Verdslig Standen,
 Endog fornemme Embeds-Mænd,
 Der skrive eller regne
 Langt meere fusseragtig end
 Endeel af vore Degne.

Jeg kunde een og anden til
 Exempel her anføre,
 Men jeg blant dennem ingen vil
 Sin Svaghed lade høre,
 Jeg hverken vil ad dennem see,
 Ey heller vil jeg græde,
 Fordi en Geistlig Reglerne
 I Stiil kand overtræde.

* *

Imidlertid I gode Mænd
 Med Kappe eller Krave,
 Som haver været under den
 Latinske Tugt og Aibe,
 Som haver for Grammatica
 Og for Syntaxis faaet
 Saa mange Drefigen, da
 I har i Skole gaaet:
 Fortæller mig, hvad er dog det,
 Som eders Stiil fortryller,
 At den er ikke jevn og slet,
 Men fuld af Narre-Krøller?
 Hvad skal de Nare-Lokker til,
 Hvormed I den behænger?
 Er det, fordi I hede vil
 En Gief, en Grillensfænger?
 Har Jesuiter eder bragt
 Til saadan Skriver-Næsen?
 Dem Prinds Ragozcy med Foragt
 Har kastet udi Næsen,
 At under deres Disciplin
 Mand lærde Mænd kand blive

I plude

J Pluddren af spedallt Latin,
 Men Sinker til at skrive?
 Maa skee J meener, at en reen
 Naturlig Stiil sig stikker
 Ey til en Lærd, men en gemeen
 Skerslip og Kiedel-sikker
 At andre eder dyrke skal,
 J uretviise Stakler,
 Blant de Udodeliges Tal
 For eders Pens Mirakler?

Alf eders Breve har jeg i
 Mit Pakhuus heele Tylster,
 Hvor somme løber løbsk udi,
 Hvor somme gaar paa Stylder,
 Hvor andre kommer ligesom
 Fremkrybende paa Krykker,
 Dog hvad? jeg vil ey melde om
 Deslige Gielcke-Nykker:

Men at jeg skal bekiende, hvad
 Mig allermeest fortryder,
 Som mand maa pege Finger ad
 I blant Skribenter-Lyder
 I geistlig Skriver-Stue, da
 Ey noget stinker meere,
 End naar der flyder Galde fra
 Den Ordens Penne-Fiere.

Jeg haver mange Indleg læst
 Til By-og Landstings-Netter
 Fra en og anden Provst og Præst
 Alf dem, som gierne trecter:

Jeg haver læst dem med en stor
 Foragt, thi de gemeenlig
 Af Brok og Rebe-Underfoor
 Er stinkende, ureenlig.

Jeg nylig hørte Et udi
 Et Selskab at oplæse:
 Ey phy! det var et Nadsel i
 Det heele Seelskabs Nase:
 En Børstenbinder skulde det
 Bekiendt ey ville være,
 Og paa saa fort et Table-Bret
 Forsvorte Navn og Ere.

Stribenten gav sin Vederpart
 Et Stød af hans Forsædre,
 Endskjønt hans egen Vt og Art
 Ey paa et Haar var bedre:
 Hand vrægede ham, at hand var
 En Verdslig, ustuderet,
 Da den studeerte dumme Nar
 Af ham dog blev fixeret.

Hand fik hans Legems Skabning fat,
 Hvorpaa ey var at sige,
 At hand var tyk og undersat,
 Med andet meer deslige:
 Kort sagt, i hvor mand saae sig om
 I Stiilen af Processen,
 Saa allevegne forekom
 Et Gienfær af Claus Jessen.

Ey phy for Skam! Her Sehkted, om
 Du skalt i Sagen dømme,

Da dom deri saaledes, som
 Det kand en Schted somme:
 Lad tre Lod Guld ey være nok
 For denne vilde Basse,
 Tænk paa en fattig Enke-Blof
 Og paa Justitzens Caffe.

Jeg snarere skal bede for
 En ulærd Guldsefter
 End for en anden, der er vor
 Studeerte Ordens Fetter:
 Thi dersom hin er plump og grov,
 Saa bliver hand den samme,
 Og geistlig eller verdslig Lov
 Saa stort sig ey tør skamme.

Men naar en Geistlig figte vil
 Med Skjeldsord ubeskeden,
 Da er jo disse Baaben til
 At skænde Geistligheden,
 Samt til at dræbe Dyden, som
 Førehemmelig skal være
 Studerings egne Zomfrudom
 Og Lærdoms første Ere.

Nok sagt: Men see her er i den
 Latinske Skriver-Stue
 Et Kammer for høylærde Mænd
 Fremdeeles at beskue,
 Et Kammer, hvor mand seer kun Dolk
 Og Spyd og Sværd til Feyde,
 Hvorind jeg ustudeerte Folf
 Undseer mig at geleyde.

Her gaar det løs paa Hug og Stik,
 Her er Skribenter-Faner
 Udgiort med Vaaben udaf Pils,
 Af Prygl og Partisaner,
 Hvorunder de som tienne vil,
 Maa ingens Ere spare,
 Saa fremt de selv med Ere til
 Det lærde Navn vil svare.

Den ene settter udi Band,
 Den anden contra-støvner,
 De farer frem med Ild og Brand,
 Og neppe Livet levner,
 Fordi de haver om et Ord
 I Hoved-sproget Irting,
 Det saasom Himmel eller Jord
 Kom derved i Forvirring.

Den ene taaler ingen, som
 Er af en anden Meening,
 Den anden vil ey høre om
 Et Ord til Freds-Foreening:
 De lider ingen Bedermaal,
 Modstanderen de settter
 I rette mod paa Brand og Baal
 Som en forførist Kietter.

Adieu Messieurs,

Hyrde-Klage
Over Hyrdindens Ubestandighed.

Sorborpne Leve-Tid! opfyldt med Sørge-Dage,
Din tunge Kumers Last er mig nu og bekiendt;
Din Hierte-klemmende og bittere hver Dags Plage
Har nu min fordums Lyst i Qual og Sorg forvendt.
Jeg staar paa Verdens Hav ved Modgangs mørke
Bredde,

Som viser mig et Svælg, fuld Jamer, Angst og Nød,
Og venter paa min Død; Thi ingen kand mig redde,
Slet ingen uden den, som Eed og Løfte brød:
Dig Phyllis mener jeg! Læs hvad du selv har skrevet,
Læs dine Breve og de Eeder der i staae,
Forpligter uden Fall med Haand og Seigl bebrevet,
Til fælles Kierlighed, til fælles Lyst og Nøe.
Men ach! nu er din Troe som Røg i Vind forsvunden,
Din Eed er idel Tant, din Falskhed er bekiendt,
I det du skuffer den, der dog er troe befunden,
I det din Kierlighed har Ryggen til mig vendt;
Hvor mangan farlig Stund, hvor mangan Dag og
Nætter

Har jeg omhyggelig for dig, min fordums Skat,
Saa kalder jeg dig nu, fordi du mig forgietter,
Mig villig uden Frygt i Dodsens Fare sat?
Hvor tit har jeg din Hiord, naar du har sovet, dreven
I vilden Skov og Mark, hvor Ulv og Biorne var,
Op over Bierg og Dal, mit Spor i Duggen skreven,
Naar kolde Norden-Vind i Huden Sprekker skar?
For Solen med sin Glands kom frem, var jeg paa Beje
Med dine spæde Lam, hvor efter Ulven gif;

Men

Men jeg, som vogtet dem, drev Bjørnen af sit Leye,
 Saa hand og Ulven ey et Been af Hiorden fik.
 Min kielke Hyrde-Hund som ofte med mig stræbte,
 Gav Hals, og reiste sig, saasnart et U-dyr kom,
 Hand beed, og jeg slog til, og hialp, at det ey dræbte
 De kielne Degge-Lam, din egen Eyedom.
 Min meer end store Gliid blev brugt saa mangen Mor-

gen,
 Selv bandt jeg dine Faar, som skulde for din Car,
 Kort sagt: Din Hiord tog til; Thi jeg bar eene Sor-

gen,
 For du mig gav et Vink, kom din Silvander strax.
 Da var jeg jo din Trøst, og alt hvad du begierde,
 Din Dyesteen, dit Liv, din Rose, Ziir og Pragt,
 Du var min Lyst igien, min Siæl, mit halve Hierte;
 Thi du var udi min, og jeg udi din Magt.

Vi laae foruden Frygt, vi hvilede saa trygge
 I Løv-beprydet Gal ved Skygge-rige Træer,
 Da vilde du paa mig i Med-og Modgang bygge,
 Og tage op det Ravn, som jeg til Tilnavn bær.
 Det grønne Kløver = Græs, de Blomster = faldne
 Stille

Kand vidne nu, hvordan du har din Tro forgiet,
 Du, falske Phyllis, tør ey ved at spørge, hvilke?
 De vidne, de du selv udi min Krands har flett.
 Jeg var din Vandrings Mand, som gif saa mange
 Miile

For dig ved Nat og Dag, og selv var mod mig streng,
 Paa Steen, paa haarden Jord jeg stundem tog mit
 Hvile

Til jeg dig fandt igien i Skovens Blomster-Seng:
 Det

Det skæere Bryste-Paar var mine Hoved-Puder,
 De Tænders Elfenbeen var Tungens Sprinkels
 Bert,
 Hvorpaa laae søde Ord, men nu du dermed spruder
 Dagtaalese og Løgn, sem Gift og Galde sterk.

* * * * *

Det liflig Dye-Kast af glimtrende Christaller
 Stiltiende mig gav min Lykke at forstaae
 Den Mund-Rubine-rød, de Læber som Coraller
 Har mig saa tit betroed, hvis dig om Hjertet laae.
 I dine Kinder sad de milde Latter-Huuler,
 Din klostet-Hage var besprengt med Mælk og Blod,
 Men som en Slange tit i Blomster-Bed sig skiuler,
 Saa var din Falskhed skiult, du den ey merke lød

* * * * *

Sa desto værre? Din Guldkommenhed var Sminke,
 Og du var Hierte-Grim midt i Naturens Pragt,
 Saa fand i kalked Grav de døde Been og stinke,
 Og stærkest Gift er tit i smukke Krukker lagt.
 Gal, Phyllis, i dig selv, randsag dit falske Hierte,
 Hvad Aarsag du har havt at sige mig, Far vel,
 Dit Leske-syge Sind Forandring kun begierte,
 Og gav mig saa til Trost, gjør Phyllis samme Stiel.
 Ney, ney, den U-bestand, jeg hos dig har at dadle,
 Jeg ingentunde gjør mig selv deelagtig i,
 Om Phyllis har Behag hver Maaned om at sadle,
 Er en Silvander nok, naar Phyllis elsker Ti.
 Dog skal ald Verden see, du min u-tidig Enke,
 Din U-bestandighed med Pennen penslet af,
 Og viide, at jeg ey vil meere paa dig tænke,
 Ey heller elske fleer, men tænke paa min Grav.

Det

Det Guldtraad vunden Haar, som hidtil jeg har
baaret

Omkring min venstre Arm, som Hiertets Binde-
Baand,

Har jeg nu ved den Lind, hvor du mit Navn har skaaret
Begravet dig til Trods, med min foragted Haand.

Den Krands, som du mig gav, er fængslet ved den
Klippe,

Hvorpaa du mig saa tit Rubine Lipper bød,

Der skal den samme nu i Skum og Bølger hvippe,

Ja visne dig til Spot i Havets slygtig Skjød.

Jeg sidder mangen Dag paa Klipperne ved Havet,

J Tanker Sandsees, og raaber Himmel-Skriig:

Kom Død, gjør Pinen kort, om jeg end ubegravet

Bed Bredden ligge skal, som Skibbrud-landet Liig.

Den gridste Løve gaaer saa tit om mig, og brøler,

Dog gaar hand mig forbi og daster med sin Stierr,

Hand ey saa modig er, det hand mit Legem seker,

Og farver i mit Blod, som dog er tit begiert.

Det rappe Tiger-Dyr seer jeg sin Runpe slæbe

Længs ad den hvide Sand, jeg gaaer det tvært imod,

J Haab, at det mig skal, skiont uforfaldet, dræbe,

Men ach! det gaaer sin Gang, og frygter for mit
Blod.

Snart kommer mig en Ulv med hastig Lob i møde,

Snart Bytte-graadig Bjørn med Unger efter sig,

Som søge hid og did begierlig efter Fode,

Men ingen af de To vil synderrive mig.

Jeg seer saa mangen Gang den vilde Hugge-Basse.

Som grynter mod min Hund; Jeg lober hastig til,

Fordi hans Tander er fuldkommen lang og hvasse,

Og meener, at hand mig mit Liv-paas unde vil.

Forgæves er det dog, jeg Døden eftersøger,
 Mens Døden for mig flyer, og hører ey min Løn,
 Hver Ting mit Dye seer, mit Lives Sorg forsøger,
 Og Sorgen sukker selv om Døden til sin Løn.
 Dog vil jeg ingen Tid min egen Bøddel bære,
 Ney, falske Phyllis, ney! jeg venter Tid og Stund,
 Og vil, mens jeg dog skal, mit Kaars taalmodig bære,
 Min Livs Tid ene gaae i Skovens mørke Lund.
 Jeg vil min Svane-Sang hver Morgen lade høre,
 Og hos de vilde Dyr, til Natten kommer, gaae,
 Vil de min Haandfuld Aar et lidet mindre giøre,
 Da skal de have Tak, at jeg kand hvile faae.
 Min længe sønste Død hver Time vil jeg vente,
 Og takke Livet af med ald forgænglig Lyst,
 I Lunde-Park jeg vil mig denne Grav-Skrift prente,
 Som siden findes skal at hefte paa mit Bryst:

Silvander var mit Navn, jeg var en fattig
 Hyrde,

Som med Oprigtighed for Phyllis Godhed
 bar,

Men at mig Livet blev til Last, og til en Byrde,
 Den falske Phyllis voldt; Hun ubestændig
 var.

U tømmed vilde Dyr har mig i Stykker revet,
 Men en fortvifled Død ey egen Haand mig
 gav.

Siiig, Læser, over alt hvad her du finder skrevet,
 Og velt den næste Steen med Iidia paa min
 Grav.

O Phyllis, naar du da mit Liv og Død betænker,
 Og min Pæstandighed, da venter jeg at du
 Forst merke skal, hvad Frygt og Rædsel Falskhed
 skienker,

Da vil den Eed, du brød, dig rinde først i Hu,
 Naar du paa Stedet staar, hvor jeg med dybe Sukke
 For din Skyld offred op mit sidste Aandedrat,
 Hvor jeg i Afmagt faldt, og Døet maatte lukke,
 Hvor Troeskab gjorde mig min Siæles Udgang læt.
 Da skal du trostesløs gaae hen i Sorg og Længsel,
 Og slaae med Haand i Haand, ey viide Hielp og
 Raad,

Da skal min Vandrestie dig blive til et Hængsel,
 Og altid findes vaad af dine Dynes Graad.

Du skal for hver en Ting, som sig beveger, riste,
 Og skielve for hvert Løv, der er paa Espe-Top,
 Ja tænke, at du skal paa Timen Livet miste,
 Og at mit Gienfar sig af Graven reiser op.

Et Rør af Vinden rørt dig da skal giøre bange,
 Helst naar den søle Nat med Mørket falder ind,
 Dit Rædsel-fulde Blod skal dig, som skyldig Fange,
 Opstige, som et Blus, udi din skiere Kind.

Din egen Skygge skal i Maane-Skin dig kysse,
 Dit Haar skal reise sig ved hvert et Greene-Knæk,
 Du uden Ophold skal af Bangheds Kulde gysse,
 Hvad hos og om dig er, skal være dig til Stæk.

Den maned Natte-Ravn, ja tusind Bierge-Trolde
 Skal du om Ratten see, helst naar du slummer best,
 Samvittigheden skal dig daglig Nag forvoide,
 Indbildet Frygt og Angst skal være dig en Pest.

Du øyensynlig skal forsvinde som en Skygge,
 Din Hierte-Corrig skal hver Time blive nye,
 Og

Og dine Trit du skal af Rødsel baglends røge,
 Rodfæsted skal du staae, og aldrig kunde flye.
 Du skal med egen Magt dig ikke kunde døde,
 Vil du til Havet flye, og søge Dybets Bund,
 Da skal dig Bølgen føls med Gramhed gaae i mode,
 Og jage dig forbatst op paa den tørre Grund.
 Om du i Ginde faaer din egen Hals at bryde
 Ved Klippe-høye Fall, din Fod skal stille staae,
 For skal du daane ned, og ey den Frihed nyde,
 At vælge dig den Død, du ofte raaber paa.
 Din Drik skal være Vand, din Mad vind: tørre
 Rodder,
 Din Seng er hutlet Træ, din Stool en Kampe-
 Steen,
 Din Haand dit Drikke-Kar: Paa dine pæne Fødder
 Skal du foramløt gaae, til du est Skind og Been.
 Om Matten skal dig Myg, Skrubtudser, Myrer plage,
 Om Dagen Bræmser, Bier, Græs-Hopper, hvor
 du gaaer,
 Imalleem Liv og Død skal du af Trivsel forsage,
 Og aldrig blive glad i dine beste Aar.
 Omkring dit Hvile-Sted skal vrinnle Ederkoppe,
 Som glisne af Forgift i deres spunden Floer,
 I de Væene skal omkring dit nøgen Legem hoppe,
 I en Slange giftig Flok, og Dgle-Mængde støer.
 Saa skal din Falskhed dig en daglig Marter blive,
 Til Stugge, Been-Rad skal din Krop forandres
 da,
 Din angestfulde Siæl skal dig tilkiende give,
 Hvorvidt du til Ney har gjort dit fordums Ja.
 Smid lertid du skal hver Dag gaae tvende Gange
 Her til mit Løpersted, og see til mine Been,

Der skal dig hver Minut, som Dage, blive lange,
 Hver Dag, som heele Aar, i Tiden være seen.
 Din Morgen Hilsen skal bestaae i dybe Sukke,
 Dit Aften Onske skal dig være forrigfuld,
 Helst da du ved min Grav skal Knæ og Hoved bukke,
 For denne ringe Trost at kysse paa mit Muld.
 Den Frihed som jeg dig da vil af Gunst tilstøde,
 Skal være, det du mig Silvander kalde maae;
 Men om du til min Grav stein-hellig tør fremtræde,
 Mit blodig Gienfærd strax skal ved din Side staae.
 Vel mueligt vilde du din Aand hos mig opgive,
 Mey, Phyllis, du og jeg en lige Merke bær;
 Saa troefast som jeg var, saa falsk var du i Live,
 Søg dig et andet Sted, og kom mig en saa nær.
 En raaden Trunte Land, naar Døden dig vil giæste,
 Dit Legem være nok at ligge aabenbar,
 Og paa dit falske Bryst mand skal med Torne fæste
 Din Grav-Skrift, hvilken jeg Silvander skreven
 hær.

Her ligger Phyllis slængt, som blev Silvanders
 Plage,
 Da før hun var hans Liv og halv-foreenet
 Siæl,
 For hendes Falskhed Skyld kom hand for brak
 af Dage,
 Hun ved en langsom Dod har sørget sig ihiet.
 Hans Legeme til Roe med Hædder er begravet,
 Men hendes Levninger er en i Jordens
 Skiod,
 Den

Den Aske flyver om paa Jorden, Lust og
 Havet;
 See, Vandrings Mand, Forskiel paa Beg-
 ges Liv og Død.

No. IV.

Til

Sr. NICOLAI WESLING
 og Jomfrue
 ANTONETTE HÖYBYE.
 Paa deres Bryllups Dag.

Da Klokken den var Eet i Nat
 Jeg hørte Heste, Karme
 Og Kudske, som de var besatt,
 Alt buldre og at larme.
 Een raabte: Kjør af Bey, du Hund,
 En Anden gav ham Fanden,
 Den Tredie tog Blad fra Mund
 Og lættede paa Kanden:
 God Taar hand sagde; Hvem har Lyst?
 Den Fierde sig strax mældte,
 Drik ud; fortien en frisk (den Dyst
 De vovede som Helte)
 Nu bandte Een, at det var koldt,
 Og Maanen vilde blegne;
 Een raabte: Nu er Koen soldt;
 Thi det får paa at regne:
 Saa er det og et Fandens Pus
 Med disse vaade Dage,

Jeg

Jeg blev saa vaad udi en Stuk,
 Som druknet Muus og Krage;
 En Anden svarede: Den Brud
 Ey elsker Katt og Hunde;
 Thi fæl og sort seer Himlen ud
 Med Regn og Blæst i Munde;
 Nej, jeg Margrete priise bør,
 I Aar hun ikke pisde,
 Men holdt sig selv saa tæt og tør,
 At vi ey Nødder miste.
 Strax tog en Kudske heel ivrigt paa
 (Urlins det nok har været)
 Skam, sagde hand, du Knægt skal faa
 Og tusind Skrup paa Læret.
 Vor ANTONETTE tør endnu
 Mod ti Margreter fægte,
 Og regner hun, det skeer, at du
 Af Tørst ey skal vansmægte.
 Det Ord var nok til blodig Slag,
 Hvis ikke, langt om længe
 Kom Anfrig: Det er ret nu Dag,
 Og Bruden maae til Senge:
 Jeg reiste mig ved dette Bud,
 Min Slaaprof mig iførte,
 Og gik at see ad Bindvet ud,
 Hvor Hiem enhver da fiørte.
 Jeg saae, at Lysene blev slukt,
 I Huuset alting stille,
 Og strax derpaa blev Porten lukt
 For Brud og Brudgoms Ville;
 Thi lagde jeg mig atter ned,
 Dog tænkte hvad jeg vilde;

Men

Men ønske, at Hr. WESLINGS Svend
 Ey maatte gaae til Spilde!
 Jeg slumred ind, til Trommen slog
 Reveille for mit Dre:
 Da atter faldt mig ind; Hvad dog
 Her Brudgom monne giøre?
 Maa skee bag Dret Skalken mig,
 Aldskillig Indfald sagde,
 Som kunde blive Skalkeriig
 3 Bers til Lyset bragte,
 Hvis et mig ey i Beyen stöed
 Min dristig Skiemt at kue,
 Alt jeg af Brud og Brudgom lod
 Mig endnu aldrig skue.
 Dog slutted jeg, det ikke blev
 Af Bruden slet optaget,
 Om jeg et ærbart Dusk skreb,
 Som böer i Naboe-Laget.
 Velkommen i vor Naboe-Lag
 Dydædle ANTONETTE!
 Gid du fornøyet Dag fra Dag
 Din Goed paa Roser sætte!
 Dig Bageren skal skaffe Brød,
 Din Drif skal sohl dig lave,
 Og Klöker Penge til din Død,
 Hvad vil du meere have?
 Alt dette finder du omkring
 Dit Huus, og i vor Gade,
 Dog veed jeg vel endnu en Ting,
 Som du din Mand maae lade,
 Alt sørge gandske eene for,
 Jeg dig det nok vil sige,

Men før mig først ved hellig Thor,
 Mariæ Kne tillige,
 Alt du mig ikke bliver vred,
 Og om mit Navn ey skiotter;
 Thi ellers jeg af bar Fortred
 Fra Naboe-Laget flötter.
 Dog hvad? Du mig jo aldrig faae,
 Men vel Urhin og Wesling,
 Det er: Alt Gaas og Gasse maae
 Ald Nare faae en Giesling.

No. V.

Til
 Fruen S. K.

Den 11 Junii 1734.

Har Lykken i min Vold, det stæd i mine Hænder
 Alt deele Velstand ud til visse Folk og Stænder;
 Stæd det til mig, at hvem jeg helst lykkelig faae,
 De skulde deres Lod fra mine Hænder faae.
 Hvo vilde da vel meer, end du, lykkelig blive?
 Dig hver en Time vist nye Velstand skulde give.
 Det vil ey sige om Endeel derpaa fortred,
 Alt Lykken selv saa tit blev lagt udi dit Skæd.
 Ja! fik jeg frie Fortov med Lykken saa at raade,
 Jeg troer, jeg tæeg saa nær, at jeg forglemte baade
 Mig selv og andre med, og kun til dig henbar,
 Indtil af Lykken ey tilovers mere var.
 Var det mig og forundt at tælle dine Dage.
 Dog holdt! Hvad siger jeg? Jeg synes mig at tage
 For stor en Frihed til, da jeg begierer det,
 Til hvilket Guld, og ey en anden, haver Ret.

Men

Men er det m'g formeent at handle efter Lykke
 Det negtes mig dog ey at ynske dig til Lykke.
 Saa maae da Resten staae til den, der alt formaaer,
 Og i hvis Hænder ald vor Hæld og Alder staaer.

No. VI.

Paa

En vis Frues Ravne-Dag.

Hav, smukke Frue, Tak, for Hun saa vel holdt
 Love,
 Og lod os Nodder faae til Hellig-Aftens Bord,
 For at Margrete Vand ey flyde torde ove,
 Hav, smukke Frue, Tak, for Hun saa vel holdt Ord.
 Saa har Gudinder dog endnu et Ord at sige
 I Guders Regiment, naar du gir Ordre til,
 At for dit Løstes Skyld Vand-Skyen skal bortvige,
 Og Luften lystre dig, for du det have vil.
 Dog det det mindste var, dig Himlen kunde giøre
 Til Billighed, og Priis paa din fuldkommen Dyd,
 Sig paa din Ravne-Dag Bliid-Dyret at iføre
 Sin Søndags Sole-Dragt, besat med Prunk og
 Fryd.

Men er din Magt saa stor, er du i saadan Naade
 Hos Guderne, at de i Borgen gaae for dig?
 Da viid, jeg Marsag har at bruge mig til Baade
 Den Caution, nu sidst din Daatter satte mig.
 Saa tit jeg Nodder seer at leges udi Hænde,
 Og Handffen drages af, fra Zuul til Fastelavn,
 Naar smaae Dreng vil sin Nodd paa Hattespullen
 vende,
 Og Beltet giemmes vel, jeg mindes skal dit Navn
 Dit

Din Navne-Dag jeg vil med dette Onske ære ;
 Dig Lykken følge til, dit Haar er graat som Jis,
 Din Reise lykkelig ; din Hiemkomst hastig være !
 Dit Helbred altid got, dit Venſkab mig til Priis !

No. VII.

Paa

Frue Etats-Raadinde B - - Geburths-Dag.

Hvor fornøyet end vi slide vore Dage,
 Hver Dag maae være os ſaa rolig, ſom den vil,
 En budden Hellig-Dag dog meer formaar at drage
 Vor Tanke til den Fryd, der hører Feſten til.
 Hvor frydefuld mig end hver Dag i Aaret falder
 Ved Fædres Dyſyn, og under deres Haand,
 Jeg deres Fødsels-Dag dog for den beſte kalder,
 Som holder mellem dem og Livet knyttet Vaand.
 Da mindes jeg hvor høyt min Lykke er opſkreven,
 I det jeg ſavner en Forældres Venne-Navn,
 Jo flere deres Aar, Tiid efter Tiid, er bleven,
 Jo mere vovet er mit eget Held og Gavn.
 Belsigned Moder, naar i Dag jeg for dig træder
 At kysſe paa din Haand, ſaa ynſkte jeg derhos,
 At paa min Tunge laae mit Hierte, der ſig glæder
 Paa denne Dag ſaa høyt, ſom neppelig kand trøes.
 Dit omme Hierte voldt, at Guld endnu har ſparet
 Mig til din Fødsels-Dag, og flere at opnaae,
 Din ſtore Kierlighed, din Omſorg har bevaeret
 Det ſkrøbelige Leer, hvor i min Helbred laae,
 Hvad Under da, om paa din Fødsels Dag mit Hierte
 I fulde Lue ſtaaer af Sønlig Kierlighed,

§

Du

Du tvende Gange har med dobbelt Suf og Smerte
 Tilføyet mig mit Liv? Lev selv i evig Fred!
 Støed det til mig dit Liv med Alder at bebrede,
 Du mine Levninger da at begrave faaer;
 Men at du have maae des længere at leve,
 Saa ønsker jeg mig selv det Jise-farvet Haar.

No IIX.

Til Capitain J. - -

Over en Steen, som traf ham i Ansigtet, da hand
 gik til Kirke.

Sorfløyen Steen, som kom vor J. . . . . i Møde,
 Hvad Vanheld har dig paa hans Kirke-Bey
 henfort?

Hvor hastig kunde du ham have bragt til Døde,
 Om du hans Finding, som hans Ansigt, havde rørt?
 Er Jordens trange Bey ey steenig nok, foruden
 At Luften skal endog os Steene vifte paa,
 Stær slevn Tunge os ey Remmer nok af Huden
 At og u-høvlet Steen paa Riødet os skal slaac.
 Ney! der er intet for, det stunges for vor Bugge,
 At og den beste Bey for Anstød ey er reen,
 Hvert Fied er Steene-suldt hen under Gravens
 Skugge;

Vel den, der endda faaer et Leye under Steen.
 Men Eet det beste er: Os intet Stød kand fue,
 Naar paa en lige Bey vi vender an vor Flid;
 Om heele Verdens Steen med Døden vilde true,
 Skal dog den sorte Steen forvandles Perle-hvid.

vid. Ovid. Metam. Lib. 15. Fab. 1.

Over den grønne Gang paa Mörup.

Var vel min Æntlighed, min stille Røe og Glæde,
 Forborgens Tankers Ven, du Lovbeprydet
 Gang,

Guld veed nu best, naar jeg skal dig igien betræde,
 Hand veed, om du ey alt har hørt min Svanes
 Gang.

Med Gang og Spill jeg mig har tit i dig forlystet,
 Naar Elskov Mester var, Chrysilis nynnede blev,
 Og naar et sukret Uch det samme Hierte krystet,
 Du da en Fantasie af Fluce Ducen drev.

Sligt hørte du so an med taus og taaligt Dre,
 Og rakte Lye og Læ mod Vind og Solen til,
 Om du end kuled lidt, saa var det for at føre
 Mit Suk til Skyen op; Guld det bønføre vil!
 Hav Tak da for din Røe, for stille Selskabs Glæde,
 For Lærdommen hav Tak, du mig til Afsteed gav,
 Alt du, som nu staaer grøn, aflægge skal dit Klæde,
 Naar Vinter-Kuld gaaer op; Jeg ogsaa ved mit
 Grav.

No. X

Oversættelse af Poëtien de
 Monsieur des Barreaux.

Ket-viise ere dog, o HErre! dine Domme:
 Det er din megen Lyst din Naade os at faae;
 Men jeg saa syndet har, at aldrig mig til fromme
 Din Godhed kand med din Rættfærdighed bestaae.
 Ja, store Gud! min Synds saa store Maal og Naade
 Lær intet i din Magt foruden Straffens Ball,

Din Sag udkræver tvært imod mit Held at raade,
 Og selv din Raade vil, at jeg forderbes skal.
 Fornøye dig da selv, det gielder dog din Ære,
 Fortørnes paa den Graad af Duet fynder ned,
 Slaae Jorden Slag i Slag, det høyt Tid nok maae
 være,
 Og giv mig Bederlag for min Gienstridighed.
 Midt i min Undergang jeg dog skal billig kalde
 Den Bitterhed der gjør, at du er mig imod ;
 Men paa hvad Sted og Platt kand dog din Jorden
 falde,
 Der ey bedækked er med Jesu Christi Blod.

No. XI.

Alf Monsieur Morus.

Da Jesus gav sig hen for Mennisket at lide,
 Og Døden med sin Magt ham flux i Møde
 kom,
 Blev Døden slet forbaust, og tóg sin Haand til Side,
 Alf Frygt paa Herren selv at øve Herredom.
 Men Jesus paa sit Bryst løed Hovedet nedsenke,
 Og gav saa med et Vink den Morder at forstaae,
 Hand uden Overmagt og Guddom at betenke,
 Kuns skulde frit og fref til Offer-Lammet slaae.
 Hand slog, og dette Slag har aldrig haft sin Mage,
 Naturen skielvede, og Solen selv blev mørk,
 Ald Berden syntes som sit sidste Suk at drage,
 Som Luften, Jld og Vand, og Jorden blev til Drk.
 Det syndigt Menneske blev Eene u-forfærdet,
 Og fandt sig ikke rørt ved Jesu gruesom Død,
 Hans Hierte eene sig som Flint og Steen forhærdet,
 Da Flint og Steen lod see et Hierte udaf Riød.

No.

Langfredags Betænkning.

Melodie. Som en Hiort med Lærst besungen.

1.

Jesu! mit Livs Liv og Kilde,
 I dit Liv og i din Død
 Du mig Livet give vilde,
 Og mig Døden gjøre sød.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu, siges dig.
 Mit Liv og min Død lad være
 Trolig anvendt til din Ære.

2.

Livet var saa nær forlaaret,
 Døden den var Kiødets Dom,
 Du i Kiødet født og baaret
 Det til Hielp og Frelse kom.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du i Kiødet leve vilde,
 Da det levede saa ilde.

3.

Kiødet du paa ny lod fødes
 Med din Aand i Daabens Bad,
 Lærde selv, hvordan ret dødes
 Adam, som i Kiødet sad;
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du til Livet mig bereder,
 Mig i Livet selv indleder.

4.

Du og ikke vil tilståde,
 Mig skal fattes Livets Mad,

Du

Du mig selv dit Kød at æde
 Og dit Blod at drikke bad.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig,
 At du vilde mig beskikke
 Livets Mad og Livets Drikke.

5.

Jeg da ævig i dig lever,
 Frygter en for Dødens Magt;
 Du mig Livet selv bebrever
 I dit Testamentes Pagt.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Med dit Blod den Pagt er skrevet,
 Med din Død beseglet blevet.

6.

Har end Satan høyt opskrevet
 Syndens Straf paa Helveds Port,
 Du den Skrift har deraf revet;
 Ja! hvad har du ikke gjort?
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du, som leed saa mangen Plage
 Syndsens Straf fra mig at tage.

7.

For en slem Forræders Hyre
 Du dit Liv bortselge lod,
 Men mit Liv du købte dyre
 Med dit eget Kjosens Blod.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Mit Liv er i gode Hænder;
 Hvor Forræderen sig vender.

8.

Blodig Sveed du vilde sveede,
 Dødens Angest der i sad,
 Livets Salve at bereede,
 Som min Siæl gjør evig glad.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Salven paa mit Hoved flyder,
 Og mig for Guds Ansigt pryder.

9.

Mod et Kys du villig tager
 Af en Verks-Forræders Mund,
 Skjønt du Galden der i smager,
 Mand dig bød i sidste Stund.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Din Munds Kys af Livet smager,
 Min Siæls Kys dig vel behager.

10.

Du blev fanget og blev bundet
 Med Misdæders Bast og Baand,
 Satan havde dem udspundet
 Af min Synd med egen Haand.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du nu Satan selv har bundet,
 Frihed jeg i dig har fundet.

11.

Du forladt af alle dine,
 Slæbes til dit Pine-Sted,
 Naar det gielder Død og Pine,
 Ingen Ven vil følge med.

Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du, min Ven, vil her i Live
 Og i Døden hos mig blive.

12.

Du for Dom lod dig anklage
 Mig for Dømmen at staae bi;
 Du lod dig med Skændsel plage
 Mig fra Skændsel at befri.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Vil nu Satan mig anklage,
 Du i Forsvar mig vil tage.

13.

Dig din beste Ven fornægter,
 Du dog naadig til ham seer:
 Om mig Fristelsen anfegter,
 Naade du mig og beteer.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Veder du til Naade tager;
 Aldrig jeg nu meer forsager.

14.

Du for Dømmen frit bekiender,
 Alt du er Guds egen Søn;
 Satan Sandhed dog forblænder,
 Du faaer Spot til Sandheds Løn.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du mig for dit Barn vil kiende,
 Ingen skal min Ret forvende.

15.

I dit Ansigt mand dig spytter,
 Og med knytte Næver slaaer ;
 Om nu Satan Næven knytter,
 Hand mod mig dog lidt formaaer.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu ! siges dig.
 Jeg ad Satan nu kand spytte,
 Du mod ham vil mig beskytte.

16.

Til en Hedning mand dig sendte,
 Du ham lærte Sandheds Bey :
 Din Uskyldighed hand kiendte,
 Din Person hand kiendte ey.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu ! siges dig.
 Du dit Sandheds Lys udsender,
 Jeg i Troen dig ret kiender.

17.

Mand til Doms med dig forfarer ;
 Ingen Sag mand har endnu ;
 En Misdæders Liv mand sparer,
 Hand har bedre Kor, end du.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu ! siges dig.
 Blant Misdædere du regnes,
 Blant Glds Benner jeg optegnes.

18.

Ufelig mand dig tilreder,
 Og dig pidsker Saar i Saar ;
 Hvert et Saar du mig helbreder,
 Som mig Synd og Satan slaaer.

Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du med Riset dig lod straffe,
 Mig for Riset Fred at skaffe.

19.

Til en Krone Torne flettes :
 Meeningen er ikke god ;
 Paa dit Hoved Kronen settes :
 Hver en Torn dig koster Blod.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Torne-Kronen du vil bære,
 Mig du krone vil med Ære.

20.

Ingen Spot du dig lod strefke :
 Purpur-Klædet du og bar ;
 Min Synd dermed at bedefke,
 Som saa rød, som Purpur var.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Jeg for Dommen nu kand træde
 I Retfærdighedens Klæde.

21.

Du fordømmes slet til Døde ;
 Dommeren sig toer i Vand :
 Naar hand skal for Dommen møde,
 Mon det Vand ham hielpe kand ?
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 I dit lod min Siæl sig tvetter,
 Mine Synder det udsletter.

22.

Korsset du paa Ryggen tager,
 Bærer det til Golaatha:
 Verdens Synders Straf og Plager
 Bærer du paa Ryggen da.
 Tusend, tusend Tak af mig
 Fromme Jesu! siges dig.
 Det nu skeer, som Skriften lærer:
 Guds Lam Verdens Synder bærer.

23.

Sions Døttre dig beklage
 Med veemodig Hiertens Graad;
 Graad dig holder ey tilbage;
 Du veed selv Guddommens Raad.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Lydig du i alle Stykker
 I din Faders Raad samtykker.

24

Mand til Døden med dig isler:
 Du faaer mangt et Slag og Stød;
 Paa et Træe mand dig udspiler
 Til en slem forbandet Død.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 En forbandet Ting du ligner,
 Mig du evig dog velsigner.

25.

Hver en Nable, dig blev drevet
 Giennem Haand og giennem Fod,
 I min Synd var hærdet blevet
 Og i Lovens Straf og Boed.

Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du min Synd til Korset navler
 Med sin Straf af Lovens Tavler.

26.

Korsets Pine, Bee og Dvale
 Lider du taalmodelig,
 Dermed fuld at afbetale
 Indtil sidste Skierv for mig.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du, som Moses Slange, hænger,
 Hver en Siæl til Trost, som trænger.

27.

Ja! jeg Livets Træ nu skuer,
 Frugten seer jeg skion og moed;
 Jeg for Dagten nu ey gruer,
 Som for Edens Have stoed.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du til Træet mig indluffer,
 Jeg nu frit af Frugten plukker.

28.

Paa dit Kors en Hedning skriver,
 Og dig giver Konge-Navn;
 Ja, dit Rige evigt bliver,
 Hver en Christen Siæl til Gavn.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Og dit Rige du mig tager,
 Dødens Konge du forjager.

29.

Dine Klæder Morder-Staren
 Deeler, som den best forstaar;
 Jeg langt bedre dog er faren,
 Som dig selv til min Deel faar.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig
 Du er min; jeg fand med Ære
 Dine beste Klæder bære.

30.

Du paa Korset i din Smerte
 Afbad dine Fienders Straf;
 Al! dit Naade-fulde Hierte
 Kiendes meer, end nok, deraf.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du med Forbøn hos din Fader
 Ey endnu for mig aflader.

31.

En bedrøvet Enkes Saare
 Du i din Fornedrings Stand,
 Skjønt du piintes selv saa saare,
 Uden Ynk ey skue kand.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du min Graad nu i det Høye
 Skuer med et ynksomt Dye.

32.

For en Røver, som dig beder,
 Midt i Dødens Kamp og Strid;
 Du i Paradiis bereder
 Liv og Fred til evig Tid.

Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 I min Død du mig og hører,
 Mig i Paradiis indfører.

33.

Slangen dig i Hælen stinger;
 Det i Pine bulner ud,
 Og den Klage dig afvinger,
 Alt du er forladt af Gud!
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Slangen knuser du og trykker
 Hovedet i tusend Stykker.

34.

Tørsten fandt du paa dig falde,
 Som kom af Guds Bredes Brand;
 Du drak Eddikke og Galde,
 Jeg fandt drikke Livets Vand.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Du udslukker Bredens Brynde,
 Jeg optænder med at synde.

35.

Alt, hvad af Guds Bredes Domme
 Synden var til Straf paalagt,
 Du det loed paa dig fuldkomme:
 Min Forløsning er fuldbragt.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.
 Alt hvad Verden frelse skulde,
 Leed og gjorde du tilfulde.

36. Derpaa du din Aand udsendte
 I din Faders hulde Haand,
 Need til Helvede dig vendte,
 Greeb og bandt den onde Aand.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.

Alt du saa den gamle Drage
 Toeg i Helvede af Dage.

37. Du i Graben lagde øde
 Døden og Fordømmelsen,
 Og med Seyr stoed op fra Døde,
 Toeg et evigt Liv igien.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.

Dit Liv og til mig sig strekker,
 Du af Døde mig opvækker.

38. Du nu lever i det Høye,
 Lad mig leve her i dig;
 Om jeg lever end med Møye,
 Lad mig leve Christelig.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.

Doer jeg her, du mig dog giver
 Der et Liv, som evigt bliver.

39. Jesu! Livets Liv og Kilde,
 I dit Liv og i din Død,
 Du mig Livet give vilde,
 Og mig Døden gjøre sød.
 Tusend, tusend Tak af mig,
 Fromme Jesu! siges dig.

Lad mig dig med Engles-Tunge
 Tusend Tak i Himlen sunge.

Indholden,
Over anden Samling.

No.		Pag.
I.	Phædri Fabler med Dedication til Ober- Secretaire Rostgaard - -	87
II.	Den latinske Skriver-Stue forestillet af H. H. H. i Wiborg - -	123
III.	Hyrde- & Klage over Hyrdindens Ubestan- dighed - -	136
IV.	Eil Sr. Nicolai Wesling og Jomfrue Antonette Høybye, paa deres Bryl- lups-Dag - -	144
V.	Eil Froken S. K. den 11 Jun. 1734 - -	147
VI.	Paa en vis Frues Navne-Dag - -	148
VII.	Paa Frue Etats-Raadinde B... Ge- burths-Dag - -	149
VIII.	Eil Capitaine J.. over en Steen, som traf ham i Ansigtet, da hand gik til Kirke	150
IX.	Over den grønne Gang paa Mörup	151
X.	Oversættelse af Monf. de Barreaux - -	151
XI.	Af Monsieur Morus - -	152
XII.	En Langfredags-Psalme, Melod; Som en Hiort med Tørst befangen. - -	153

Tredie Bind

Til en

Samling

Af smukke

Danske Vers

Og

MISCELLANEA:

Sproget til Nytte og Siir,

Befordrede til Trykken i

R J O B E N S H U B N,

Ved det andet Oplag udi Hans Kongel. Ma-
jestets privilegerede Bogtrykkerie, in Martio

Ao: 1742.

Imprimatur,
J. P. ANCHERSEN, Dr.

Phædri Sæbler.

Anden Bog.

PHÆDRUS.

 en Tunge, som løgnagtig er,
 Den Mund, som Sandhed dølger,
 Staaer ey til Troen, her og der
 Skam, Spot og Haanhed følger,
 Og det med Skiel; thi Een og Hver,
 Som mod sit Vidskab taler,
 Det Navn fortienner, at hand er
 Bedrager eller Praler.
 Om Fablen sligt ey siges bør,
 Naar os Æsopus tugter,
 Fortæller os, hvad Dyret gjør,
 Det alt af Lærdom lugter.
 At skye det Onde, gjøre got,
 At sette Priis paa Dyder,
 At leve saa, mand ey med Spot
 Sin Daarlighed fortryder;
 Sligt skiemteviis os settes frem,
 En Fabel overtaler
 Med større Fynd og bedre Klem,
 End Socratis Moraler.
 Thi siges denne Viise, der
 Hand var til Døden drevet,
 Dog først Æsopi Lignelser
 I Vers at have skrevet.
 Af Platos egen Republic
 Homerus er landskygtig,

Men til at lære gode Skit
 Esopus kiendes dygtig;
 Og hand, som den, der Zisen brød,
 Os Mennisker til Nytte,
 Fortolked Dyrer-Sproget, noed
 En Marmor Vres-Stytte.
 Af Phædrus i Augusti Tid
 Hand fik latinske Tunge,
 Den jeg nu, med ald muelig Flid,
 I danske Riim vil siunge.
 Dog ey med saadan Ziirlighed
 Og med saa klar en Stemme,
 Som hine Gamle; thi jeg veed
 Min fattig Geist og Nemme.
 Om Texten noget settes til,
 Det skeer for at behage,
 Min Læser, som formodes, vil
 Til Takke med mig tage.
 Men finder hand en Sinker-Pen,
 Og Verset troffet ilde,
 Jeg raader, hand det kaster hen,
 For Tiden ey at spille.

Fab. 1.

Ung-Nøddet, Løven og Røveren.

En ydmyg Siæl, der hielpes bor,
 Af alle tienes gierne,
 Men den, som sig for nærig gjør,
 Bør heller Knep, end Kiene.
 Eengang en Løve færdig stoed,
 En Dyr-Krop at ribe,

En

En Røver kom, ham bede loed
 Sig Deel deraf at give.
 Nej, svarer Løven: ingen Steeg
 Af mit du hiem skal bære;
 Du snapper selv, saavel som jeg,
 Za femten Gange værre.
 Strax efter kom en Vandrings-Mand,
 Blev bange, Løven setter
 I Manden Mod, tag, sagde hand,
 Tag dig af disse Netter;
 Din tavse Frygt og Sitsomhed
 Fortiener dig et Stykke,
 Det jeg dig lade vil i Fred,
 Og spiis kun efter Lykke.
 Vermed loed Dyre-Kongen staae
 Ud Skoven. Guld det give,
 At Stegen nu omstunder maa
 Saaledes deeleet blive!
 Men nu, desværre! Skalken, som
 Er uden Skam, sig fryder,
 Naar Bias i sin Fattigdom
 Kuns liden Smule nyder.

Fab. 2.

En Mand, elsked af en Gammel og en Ung.

At Dvindfolk (det er Phædri Ord)
 Gemeenlig Mandfolk skæerer,
 Skiondt Elskov med i Spillet gaaer,
 Os denne Fabel lærer.
 Enskimket Enke af den Smag,
 Som flere, der sig giste,

M 2

Ends

Endskiont ved Aar, fik dog Behag
 Sin Stand at vilde stifte.
 Ulykke, hendes Ynde faldt
 Til en med-aldret Junker,
 Betaget meest af hans Gestalt
 Og skionne fede Grunker.
 En Frøiken, muligt nitten Aar,
 En yndelig Brunette,
 Behag udi den samme faaer,
 Formeente sig med Nette
 At blive med ham Egte-Par;
 Thi vilde hun ham smykke,
 Og hvoad, som graat i Haaret var,
 Begyndte bort at rykke.
 Hvoad? siger Enken, som det saae,
 Hand bør mig ligest være;
 Det bedre staaer at være graae,
 End sorte Haar at bære.
 Saa plukte hver da begge sit:
 Den Gamle toeg de sorte,
 De graae den Unge, det saa tit,
 Til Haaret alt var borte.
 Bor Junker meente, hand blev fix,
 Indtil hand fandt til visse
 Paa Hovedet, og der var nix,
 Men kuns en skallet Tisse.
 Thi drev hand disse Nymphes bort,
 Og loed for alle sige,
 At ilde spiller den sit Kort,
 Der elsker To tillige.
 Man derfor (dog ey Phædri Ord)
 Tillegger sig Parykker,

Med dem, naar pluffet er vor Haar,
Mand ska llet Hoved smykker.

Feb. 3.

Manden bidt af Hunden.

Ja gaaer det gierne Skalk best,
Naar Edling undertrykkes ;
Ja, deres Talt tiltager meest,
Naar Skalk-Stykker lykkes.
En Mand, ret ilde saaret af
En Hund ; hand Saaret tænkte
At læges, naar hand Hunden gav
Af Blodet, som hand stenkte
Paa Brød. Æsopus bad ham see
Sig for, hand ikke brugte
For fleere Hunde sligt, at de
Os levende ey slugte.
Bør Brede, Had og Arrighed,
Som Dyd, belønnet være,
Skal ingen sine Been i Fred
For Hunde-Tænder bære.
Naar Lands-Forræder Fremgang faaer,
Sig flere strax begive
Til hannem, skulde hver Mand's Jord
End confisceret blive.

Feb. 4.

Ornen, Katten og Bildbassen.

Et Sprog hos Plautus er at see,
At de, som Gladder føre,
Bed Tungen henge bør, og de
Bed Dret, som det høre.

M 3

Sver

Hver den, som efter Gladder spør,
 Og efter Snaak vil tage,
 Det feyler aldrig, hand jo gjør
 Sig selv forvorpne Dage.
 Thi den, som var hans store Ven,
 Til større Fiende bliver;
 Imidlertid Forræderen
 Sin egen Handel driver.
 Der Ornen, Katten og en Goe,
 Tre særlige Gemytter,
 Foreentes i et Træ at boe,
 Dog i adskilte Hytter.
 I Toppen Ornen; Katten laae
 I Midten; Goens Bolig
 Ved Roden var; De deres Smaa
 Enhver opfødte rolig,
 Til sleetske Kat i Sinde fik
 Alleene Træet at tage;
 Hun allerførst til Ornen gif,
 Og førte denne Klage:
 Princes! forlad, jeg dristig her
 For eders Høyhed fører
 En Sag, som høy nødvendig er,
 Men begges Bølfærd rører;
 Vor Naboe Goe, det slemme Ting,
 Vil vore Unger øde,
 At de, naar Træet er fast omkring,
 Skal blive Svines Føde.
 Thi, om det skeer, at Træet er fast,
 Og vi ey skulde være
 Hos vore Smaa, hun skal i Hast
 Vor heele Folk fortære.

Forbaust blev Ornen, frygted hart;
 Den falske Kat sig skyndte
 Til Svinet; der paa anden Art
 Sin Tale saa begyndte:
 Min Hierte Dydige Frue Goe,
 Hvi skal jeg dig bedrøve?
 Ak vee! Os Ornen begge To
 Vil bore Smaa berøve.
 Men svær mig, Naboe, svær mig paa,
 Du mig ey skal forraade;
 Tænk dog, jeg freser dine Smaa
 Fra Dødens Nød og Vaade.
 Saa snart du vil paa Skoven gaae,
 Dig redelig at nære,
 Skal Ornen, troe mig, passe paa,
 For dine Hiem at bære.
 Forleden Dag jeg hørte paa,
 Da lidet var at jage,
 Hun lovede sine snart at faae
 En Marcassin at smage.
 Med dette sammensanket Toy
 Hun bragte det til Beye,
 At Ornen ey fra Keede fløy,
 Ey Gøen vigte Leye.
 Selv, som af Frygt, imidlertid
 Om Dagen blev til Huse,
 Og skyvlte sig med større Flid,
 Tog Natten til at muse.
 Saa sagt hun gif, dog rigelig
 Forsyner sig og Sine,
 Imedens begge Grander sig
 Med Frygt og Hunger pine.

Kort sagt: Det blev de Tvendes Død,
 Ja det i deres Hytte;
 Triumph sang Ratten, der hun nød
 Saa kosteligt et Bytte.
 Vi seer deraf, hvor stoer Fortræd
 Egnagtig Snak indretter;
 At den er u-lykfsalig med,
 Som Troe til Gladder setter.
 Men sært, at det, vi dadle paa,
 Nu daglig sees for Dye,
 Blant Bønder, Borger, Store, Smaa,
 Til Høve blant de Høve.
 Ja, naar en mægtig Potentat
 Har mange med at rykkes,
 Hand gjør det samme, som vor Kat,
 Om det vil ellers lykkes,
 Og søger, at kand Misforstand
 Blant Allierte sette,
 Naar hand allene lidet kand
 Mod samlet Magt udrettet.

Fab. 5.

Kenseren til sin Portner.

Et Slags geseftig Folk til Rom
 Var til i Phædri Alder,
 Der hvismed, føyted, stripped om
 Med Pralerie og Svalder,
 Med kiedsom Snak, unyttig Ord
 Og orkesløse Dage,
 Sig selv til Last og Byrde stoer,
 Men andre Folk til Plage.

Og disse vil Poeten her
 Paa andre Beye føre
 Med deune Tale, som er værd
 Af Manden selv at høre:
 Tiberius, den Keyser, foer
 Til Napels, og besøgte
 Paa Beyen sin den skionne Gaard,
 Lucullus forhen bygte.
 Som hand nu Haven der besaae,
 En Portner ey forglemmer,
 Hand med sin Lærrets Kiortel paa,
 Stafferet ud med Bremmer,
 Foran i Beyen løber hen,
 Og strax fik Vand i Kande,
 Den tørre Jord, hvor Keyseren
 Spasserer, flux at vande.
 Af det en Latter Hoffet fik;
 Og hand, som Haven kiendte,
 Gienstiod, og alt med Vandet gif,
 Hvor Keyseren sig vendte.
 Tiberius. som vel forstod,
 Og kiendte Knegtens Grillen,
 Vor Portner til sig kalde loed,
 Hand kom, og frem sig stiller,
 Ja, glædde sig, og meente vel
 Et Mundebast at fange,
 Dermed at blive qvit for Træl,
 Og Frihed at erlange.
 (Et Drefigen da til Rom
 Var nok saa høyt i Ære,
 Og vel saa stoer en Lykke, som
 Assessor nu at være)

Den store Keyser lysted da
 At skiemte, gaaf, hand sagde,
 Hos mig en Daff ey selges saa,
 Omsonst du dig umagde.
 Om Phædrus nu omstunder saae,
 Hvor heftig Mand og Qvinde
 Bemøyer sig for Rang at faae,
 Sin Milt hand loe i Splinde.

Mart: Lib. I. Ep. 8.

Semper agis causas, & res agis, Attale, semper,
 Est, non est, quod agas, Attale, semper agis.

Fab. 6.

Ornen, Kragen og Skildpadden.

God Magt er Harnisk skrøbelig:
 Men intet holder Prove,
 Naar List og Styrke samle sig,
 Naar Næv gjør Et med Løve.
 En Skelpad var af Ornen ført
 Fra Jorden i det Høye,
 Men lidet blev af Byttet rørt,
 For sterk var Paddens Trøye.
 En Krage just fløy hos, og skreg:
 En lækker Kost du bærer,
 Men nyder lidet af din Stæg,
 Om jeg dig det ey lærer.
 Aftalen blev, hun skulde faae
 Sin Deel, bad Ornen svinge
 Sig over Klippe, lade saa
 Sit Rov fra Kloen springe:
 Det skeer, hun saldt, blev gruttet slet,
 Paa Timen Ornen spiste,

Ein

Sin Mesterinde gav en Ret,
 Fordi hun Konsten viiste.
 Skelpadden af Naturen var
 Forsynet vel med Hytte,
 Som hende dog mod dette Var
 Umuelig skunde skytte.
 Et Slot mod Louis d'ors omsonst
 Forsvarer sig med Skandses,
 Og lidet mod bevæbnet Konst
 Beskiermer Skiold og Pandser.

Fab. 7.

Muulæselerne og Røverne.

Tvende Muuler sammen reyste,
 Een bar Spiise, anden Skat,
 Hun, som Skatten drog, sig kneyste,
 Haantes ved sin Cammerat,
 Traved spansk af alle Kræfter,
 Klingrendes med Vielde-Klang,
 Da den anden følger efter
 Med en sagt og stille Gang.
 Stray et Røver-Pak dem møder,
 For at tage Skatten bort,
 Dyret, som den førte, døder,
 Ngt'er ey den anden stort.
 Som den første sig beklager,
 Siger denne: Saa det gaaer,
 Jeg foragtet var, og drager
 Det, jeg har, foruden Saar.
 Jo høyre Bierget er, vi stige,
 Jo større Frygt der er for Stød.

3 Fare vogner tit den Rige,
Naar Sønnen er for Armod fød.

Juvenal:

Cantabit vacuus coram latrone viator.

Fab. 8.

Hiorten og Dreene.

Hiorten reyst forloed sit Stade,
Vilde Skyttens Bue flye,
Blind af Frygt, kom til en Lade
Udi neste Bonde-Bye,
Frelste sig blant nogle Stude;
Dren spør: hvad vil du her?
Meere tryg var du derude,
Her du faaer en Gandens Fær.
Hand dem tigger til at tie,
Skulde straxen, naar hand saae
En beleylig Tid, ey bie,
Heldst, nu Matten fulte paa.
Nygteren i dette giver
Straa for Fæét, seer ingen Hiort;
Mange Bønder gaaer og driver
Eil og fra, men ginge bort.
Lade-Fogden med de sidste
Gik desligeste forbi;
Hiorten sine Verter priiste,
Glædde sig, hand saa blev fri,
Takker dennem, for de sparte
Hannem i saa stoer Uheld;
Ja, vi, Een af dennem svarte,
Ønsker, at det gaaer dig vel.

Men,

Men, om hand, som har et Dye
 Paa hver Finger, komme maa,
 Frygte dig, hand seer saa nøye,
 At det dig vil ilde gaae.
 Herren selv just i det samme
 Kommer, spør, hvoraf det font,
 Fæet sig kand saa meget skamme,
 Baasen, siger hand, er tom;
 Spindelvæber, Støv og Smuller
 Burde vel at feres bort,
 Overkikker alle Huller,
 Seer og sidst den arme Hiort;
 Kalder sine Folk til Naabe,
 Dræber Dyret, Stegen faaer.
 Den, der seer i hver en Kraabe,
 Høster det, hand ikke saaer.
 Fablen viiser, Husbonds Dye
 Er den beste Tilsyns Mand;
 Blunder det, saa vaer din Tøye,
 Valter bliver Husets Stand.

Slutningen.

Athenen, Græske Stæders Ere,
 Som, for sin Viisdom, Navnet bær
 Af Landets Dye, best kand lære,
 Hvor stoer en Priis Forstand er værd.
 Æsopus, fiøndt af u-fri Dvinde,
 Og som en Træl i Buggen fød,
 Af Staden dog, til Ere-Minde,
 En prægtig Marmor-Støtte næed.
 Et fast Beviis, at Byrd allene
 Og Sexten Anhers Pergament

Sig ey saa stort et Navn fortiene,
 Som den, der er af Dyd bekiendt.
 Hin under Martis blodig Fane,
 En anden i et Cabinet
 Med Sværd og Pen sig Beyen bane,
 At skrives op paa Guders Bret.
 Fordi Alopus vandt en Stytte
 Med Dyrenes Philosophie,
 Sig holdte Phædrus for et Bytte
 Hans Spor at følge herudi,
 Af Rom formeente Tak at tiene,
 Fordi hand skrev i hendes Sprog,
 At Græker Land en skulde meene,
 Det andre Folk var Fode-Drog,
 Og hun, som lenge lod sig skrive
 Til Monarchiæt i Tempe Lund,
 Vel skulde Titul overgive,
 Naar andre viiste deres Pund.
 Men, skulde Momi skellet Dye
 Ey noget Got i Bertet see,
 Poeten lader sig fornøye
 Med det, hand veed sig burde see.
 Heldst, om en anden maatte finde
 I disse Fabler sær Behag,
 Hans Sorrig bort da skulde svinde,
 Og trøster sig ved vunden Sag.
 Men, skeede det, hans lærde Skrifter
 I deres onde Hænder faldt,
 Hvis største Konstler og Bedrifter
 Deri bestaaer, at dadle alt,
 Forsikkrer hand, sig sligt at bære
 Laalmodig med saa roer Foragt,

At disse skamfuld skulde være,
 Og Spotten blive dem tillagt.
 Velbaarne Oberst, fiære Lange,
 See Phædrus her nu i din Haand,
 Forklæd, mistroetig, som en Fange,
 Der frygter sig for Baal og Brand.
 Thi er hans Danske Dragt ey skaaren
 Til Pas, som jeg vel frygte maa,
 Med Kette hand, til Moloch baaren,
 Bør synlig giennem Ilden gaae.
 Skal dog vor Bensfabs faste Strikke
 Og Kiærligheds Magnete-Staal
 Forbende Ketten, det og skikke,
 At Bogen kiendes fri for Baal,
 Saa vil jeg hende dog paaminde
 Alvorligen af Faders Pligt,
 Hun for Herr Lange bør sig finde
 Til lønlig Skriftemaal og Bigt,
 At, før hun faaer sit Pas at vandre
 I Verdens Stræder overalt,
 Hans fine Pensel maa forandre
 Alt, hvis her findes krumt og galt.

Juven: Sat. 8

Tota licet veteres exornant undique Cere
 Atria, Nobilitas sola est atq; unica virtus.

Horat: Virtus repulsæ nescia fordidæ
 Intaminatis fulget honoribus.

Senec: Ep: 44.

Patricius Socrates non fuit. Cleantes aquam traxit
 & rigando hortulo locavit manus. Platonem non
 accepit nobilem Philosophia, sed fecit.

Ovidius. Invia virtuti nulla est via.

Poeters Skiebne.

Min Ven! Er du Poët? saa maa du dig og
væbne

Med god Taalmodighed imod Poeters Skiebne;
Og vil du spørge da, hvad deres Skiebne er?
Om der opstanden er paa ny en Scaliger? (a)
Oney! en Scaliger hand kunde dennem gavne,
Det er just deres Sorg, de Scaliger maa savne;
De intet Forum har at appellere til,
Naar nogen en Procefs mod dem begynde
vil.

Da hver, i hvo hand er, sit Bærning fand vide,
Hvor hand sin Dom skal faae; saa maa Poëten lide
At dømmes af Enhver, og føres rundt omkring,
Saa hver Mand's Stue er Poëtens Bærning.
Ting.

Bel har jeg læst, at mand om et Parnasso taler,
Hvor mand Apollo som en Dommere afmaler,
Hvor der og siges, at hand om sig har en Floff
Udaf Gudinder, som i Rættens sidder Stofk. (b)
Men mand fand sige, at de sidder der, som Stofke,
At Rættens kun bestaar af Hovedløse Bloffe;

Her

(a) Den lærde J. E. Scaliger har skrevet et Skrift dere Poëtica, hvor hand ikke allene examinerer gamle og ny Poëter, men er og undertiden noget for skarp og hva's i at censurere dem.

(b) Bisidderne ved de smaa Rette kaldes hos os Stofkemænd, og siges at sidde Stofk, uden Tvivl af den Marsage;

Her kand Poëten sig til Singe løbe træt,
 Og faar dog ingen Tid ved denne Ræt sin Ræt.
 Den høysfornemme Ræt er ikke værd en Skilling :
 Apollo lader hver gaae ind i sin Bestilling ;
 Enhver, som haver Lyst vil i Poëtens Sag
 Jo domme efter sin besynderlige Smag.
 Af dette Onde kand da intet andet komme,
 End mange stridige og underlige Domme ;
 Tidt Versmagere faar Laurbær Cronen paa,
 Naar mangen færdig Skiald maa Torne kronet
 gaae.

Hølst er Poëten skarp, og haver Been i Næsen,
 Saa at hand hvæsser Pen mod Verdens onde Bæsen ;
 Alt hand bestrøer sin Mad med det mand kalder
 Salt. (c)

Ja saa er Sagen klar, saa er det ude alt.
 I gamle Dage mand til Athen gif i Rætte
 Om Nattetider, og afgiorde Folkes Trætte (d)

R

En

fordi de i gamle Dage sad paa Stofke, da de holdt deres Rætte-
 teraang under aaben Himmel.

(c) Det Ord Salt brugtes hos de Gamle ikke allene for alt
 det, som var viist og klogt, ikke allene for lystig og latterlig
 Skiempt, men besynderlig for saadan Skiempt, som er blandedt
 med Alvor, som opvækker Latter hos Læseren og Efter-
 tanke, som fornøyer og rører tillige; og her bør Poeten saa
 vel forstaae sin Raage Bog, at hand ikke ved for meget Salt
 gier Maden usmagelig, saa at Giesterne lader den staae, i sær
 bør hand vogte sig for det Salt som Seneca sjaer, at hans Li-
 ders Poeter tracterede ham med: *Tota illa comicorum Poëta-
 rum manus in me venenatos sales suos effudit.*

(d) Areopagus var hos de gamle Græcker en Ræt, som blev
 holdt ved Nattetider, og skal, efter Ciceronis Berættning,

En Areopagit jo best i Mørket saae ;
 Hand trøde, Lyset ham i Lyset kunde staae :
 Saa gaar det dem, som om Poëterne vil domme ;
 De gaar som ofteste i Mørke og i Drømme ;
 Den tykke Saage tidt for deres Dyrne staar,
 Mens vi af dem vor Paf og Dom beskrevet faar.
 Endeel om Konsten selv kun ringe Tanker haver :
 Den Gave agter de iblant de mindste Gaver ;
 Et Vers med største Hæd og Fynd maa komme frem,
 Saa dog, naar det er Vers saa ækkler det for dem.
 Tilforne blev den Kunst saa agtet her i Landet,
 At den, som ikke var berømt af noget andet,
 Fik for et lidet Vers saa stor Belønning, at
 Der blev en Krone paa hans Skialdres Tinding
 sat. (e)

Det var vel noget rart ; dog var det rart tillige,
 At mand i den Tid paa Parnasso torde stige ;
 Mand meente, hvo til sligt i Brystet havde mod,
 At

Solon have beskiftet de første Areopagiter. Hensigten derved
 var, at de skulle ikke ansee Personer, derfor maatte de dom-
 me i Mørket ; Men da Mørket kunde vel hindre deres Dyrne
 at see Personer, saa kunde det dog vel ikke hindre deres Sind
 at ansee Personer.

(e) Vel anføres ikke den bekjendte Hiærne blant de danske
 Konger, dog kand mand af de mange Omstændigheder, som
 Caro fortæller, ikke slutte andet, end at hand jo for den
 Gravskrift hand gjorde over Kong Frode var bleven antagen
 til Konge ; Thvorvel det varede ikke lange, før Feidleif Fro-
 des Søn ved sin Hiemkomst dethroniserede Poeten, holdende
 for, at hand, som natus Rex, var nærmest til Kronen, og at
 Hiærne, som billigt var, skulle lade sig nøie med en Laurbær-
 Krone, og den Ere, at hand var natus Poëta.

At hand med Guderne udi Gemeenskab stod. (f)
 Nu er det ey saa rart et Vers at kunde skrive :
 Hvis derfor hver Poët til Konge skulle blive,
 Det med Regieringen da vist nok ilde gif,
 Vi Staader-Konger da i største Mængde sit.
 Imidlertid bør dog vor Kunst ey agtes ringe ;
 Kand end Poëten sig paa Thronen ikke svinge,
 Dog bør hand ikke, for sin Sveed og Hoved-Brud,
 Som et unyttigt Kræ, og Daare, hægles ud.
 Mand dog betænke maa, at Vers Umage koster,
 Og at Poëten tidt har Smerte for sit Foster, (g)
 Dog maa det smerte meest naar Fostret bruges til
 Den Tieneste, som jeg nu ikke nævne vil.
 Jeg aldrig roser dem, som Rime-orme haver
 I Hiernen dagligdags, og sig i Vers begraver ;
 Som, ved hver Navne-Dag, hvert Liig, og Gifter-
 maal,
 Med Lyst opfaager en ti gang opfaaget Raal.

(f) Est Deus in nobis, inquit Ovidius. Ennius sanctos appel-
 lat Poëtas, quod quasi Deorum aliquo dono & munere commen-
 dati nobis esse videantur. Og saaledes kand det vel være, at vo-
 re hedenske Forfædre har anseet Hiarnes Vers som et Recom-
 mendations Brev og hemmelig Befalning til dem fra Guderne,
 at de jo skulle udvælge ham til Konge, som med sit Vers nok-
 som havde beviist, at hans Sag stod vel hos Guderne, og at
 de derfor under ham kunde vænte sig et lykkeligt Regimente.

(g) Mange tænker, at det er ingen Kunst at være Poët,
 naar mand har Naturens Gave dertil ; Men det er dog ikke
 saa læt, som mand forestiller sig. Thi ligesom de der har na-
 turlig Application til Musiquen, Bygningskonsten ic. bliver
 dog ikke, uden Undervisning og Øvelse, ræt gode Musici og
 Bygningsmestere, saa udkræves der og til at blive en god Pvet
 meere end den naturlige Drift og Application, hand maa have

Jeg fand og væmmes ved en fattig Versemager,
Som Vers ey giøre fand, men Folk med Vers dog
plager,

Som ikke rætte Rim, ey nætte Indfald har,
Hand gjorde bedre, om den Stymper hiemme var.
Dog maa mand ikke dem med Skumle-tand budflætte,
Som haver Gave til en Ting i Rim at sætte,
Som bruger samme til en nyttig Tidsfordriv,
For at forsukre lidt det Kummerfulde Liv.

Vi Spare-timerne vil heller saa fordrive,
End at vi dennem bort til intet skulle give;
I den Tid tager vi af Nectars Glod en Taar,
Naar Sprade-basserne til Bacchi Tonde gaar.

Lad derfor disse os kun ved et Vinglas laste,
Og vores Tidsfordriv som Lapperie forkaste:
Vi sidder roelig og fornøyer vores Sind,
Og lader dennem gaae og fange Bæyr og Vind.

Bed saadant vores Geist kun mere modig bliver,
Bed deres Lasten de os ny Anledning giver,
De andet vinder ey ved en ubillig Dom,
End at vi noget faar igien at rime om.

Endeel af Hellighed fordømmer reent Poëter.
De taler saa om dem, som Paulus om de Creter. (h)

De

---

et oppaag Ingenium, saa at ham icke fattes artige Indfald,
og skriver icke hen alt hvad der fælder ham ind, hand maa og
saa have nogen Studering og Læsning, thi er hand arte rudis,
saa fand hand vel giøre smukke Rim, men icke gode Vers, me-
ret mindre fand hand med nogen Art ubføre en Materie.
Versificator, qvam Poeta, melior. Quintil.

(h) Tit. I. 12. De Creter ere Løgnere, onde Dyr, lade
Buge.

De meener Ondskab, Løgn, og Dovenhed, med
meer

Alf Ondt, som tænkes kand, er deres Caracteer.

Jeg maatte sætte mig i alt for stor en Fare,
Om jeg enhver i sær af dennem vil forsvare;

Men dog forsvarer jeg vor ædle Poëse,

Alt den udi sig selv er ikke Skyld deri. (i)

En god Poët iblant kand have onde Sæder,

Men derved mister ey hans Kunst sin Priis og Hæder,

Var David ikke god, derhos en stor Prophet,

Men hvo vil nægte, hånd jo ogsaa var Poët. (k)

Endeel af Fædrene har og Poëter været

Mand deres Skrifter dog og dem har altid æret;

N 3

For

(i) Endeel mistænker alle dem, som haver Gave til Poësie; de meener, at deraf denne Gave flyder visse Vaster, som ere uadskillige fra Poeterne: vides ne inquit Cicero, quid mali afferant Poetæ? molliunt animos nostros & nervos omnis virtutis elidunt &c. Og saa vreed har den berømte Tanaquillus Faber været vaa Poësie, at hand har skrevet et Strik de futilitate Poëtices, hvor hand giver Poeterne Skyld for al Ugudelighed; Men baade ere vore Tidens Poeter af anden Bessaff. n. hed, de udvælger nu gemeentlig enten gudelige, eller moraliske og andre nyttige Materier, de vøgte sig vafaa meere for det som er uanstændigt og forarædhat, og om der end findes nogen iblant dem, som enten er malitios, eller liderlig, eller med Smieger og Høflerie fordærver Folk, saa bør dog denne smukke Naturens Gave ikke bære Skylden, fordi een og anden, som besidder den, er ond, og behærskes endru af sin fordærvede Natur. Poeta est, ergo malus, er en gammel falsk Slutning, og kaldes i Scholerni Elenchus non causæ ut causæ.

(k) cf. Carpzovii Introd. in Libr. Canon. Bibl. V. T. & Buddeji Histor. Eccles. V. T. Tom. II. p. 291.

For deres Hymnis har mand aldrig dem fordømt,
 For disse har mand dem fast allermeest berømt. (1)
 Skal udenlandſke Mænd, en Hofmand, Brock, og
 flere

Da tabe deres Roes, og ikke taales mere?

Skal Danſke Skialdre-Mænd, ſom ind i Himmerig
 Sig ſjunget har, og end med Sang forlyſter ſig,
 Fordømmes? for de har haft Gaver til at rime,
 Og derved ſødgiort ſig ſaa mangen bitter Time.

Nej jeg vil takke dem endnu i deres Grab,
 Og ſtræbe, at jeg kand dem Kunſten lære av.
 Vel an, min Herr Poët! du maa da ey begrave
 For onde Dømmes Skyld din ypperlige Gave;

Der findes dog hos os de Moecenates, ſom
 Vil fælde over dig en fordeelagtig Dom.

Du maa forſikre dig, at de, ſom ere viiſe,
 De ſkionner altid paa, hvad der er værd at priiſe.

Alſ Eftertiden vil du ogsaa Være ſaac,
 For det, ſom Alvind nu maaſkee ſlaar Brag oppaa.

Lad ikkun Naren da imellemſtunder flyde;
 Hvis til Belønning du maa intet andet nyde,

Du dog bevifer, en fornuftig Siæl du har:
 Du gjorde ikke Vers, hvis du en Støtte var.

No. III.

---

(1) Alſ Fædrene berømmes Clemens Alexandrinus, Gregorius Nazianzenus, Apollinaris, Synefius og Ambroſius i ſær for deres Poetiſke Gaver, deres Hymni ere meget affholdne, og holdes den hid ſie for at være Author til den bekiendte Pſalme: Te Deum laudamus. O Gud vi love dig.

EPIGRAMMATA:

Betænkning over de Mange som i den sidste
Kjøbenhavn's Ildbrand lidde Frost.

Stiont Ilden haver saa udspreedt sin søle Lue,
Alt mand ey andet seer, end Ild i hver en Braa;
Dog kand mand over alt ey uden Corrig skue
En heelhob Mennisker af Kuld fast at forgaae.
Men vores Guld er vreed! sin Ild hand derfor sender
Alt straffe Staden, for den er saa syndefuld;
Hand Ildens Nytte til en Straf for os ombvender:
Den tage skal vor Gods, men ikke vores Kuld.

Om Een som i Ildbrandens Tiid selv bar sit
Loy paa Gaden for at rædde det, da hand ellers
for Ildbranden lod sig jævnlig bære i en
Porte-Chaise.

Sor Branden loed du dig fra Sted til andet
bære:
I Branden du dit Gods og Eyendom selv bar:
Du efter Branden maa af saadan Skiebne lære
Alt gaae paa Fodderne, som Guld dig givet har.

Betænkning over Langfredag.

Langfredag ikke bør blant Dage mere tegnes,
Men af os Christne bør den som en Nat kun
regnes.

Naar Soelen* dalet er, og haver os forladt,
Saa er det jo ey Dag, men meget mere Nat.

* Natfærdigheds Soel, som Christus kaldes Mal. 4.

Oversættelse af et tydsk Vers.

Fald du gierne vil udaf min Fiende høre
Hvad ondt om min Person hand kand fortælle
dig!

Laan da og til min Ven et Dyeblis dit Dre,
Alt hand og sige kand, hvad got hand veed om mig.
Om Hin da siger, hand kand mine Feyl ey tælle:
Om Denne siger, jeg er overmaade god:
Du Middelvøyen da bør mellem begge vælle:
Og tænke: Jeg, saa vel som du, er Kjød og Blod.

Over de mange, der fusker paa Medicinen.

Fald du skulle i et saadant Sælskab falde,
Hvor der var Een iblant, som du ey kiendte til?
Du uden Fare da kand ham Hr. Doctor kalde:
Paa Læge-Kunsten jo de fleste fuske vil.

Svar til Een, som sagde at Poëter vare
Narrer

oversatt:

Net ofte en Poet kand være Narr tillige,
Det er en Sandhed, som jeg ey imod vil sige:
Men er du ey Poët? Da har jeg ogsaa seet
En Narr, som ikke er tillige en Poet.

Hyrde-Klage over sin Fraværelse fra
sin elskede Iris.

Bedrøvet Tirsis gik udi de grønne Lunde
 Sin Længsel at forslaae; thi Iris alle Stunde,
 Som var fraværendes, ham i hans Tanker laae,
 Saa hand ey mindste Noe i Hiertet kunde faae.
 Hand over Bierge gik, hand gik igiennem Dale,
 Nu i den heede Soel, nu under Træers Svale,
 Nu langs den klare Flod, men see, paa hvert et Sted,
 Hvor Tirsis vandrede, hans Længsel fulte med.
 Den smukke Skov stoed klæd i sine Foraars Klæder;
 Altting saae ud til Fryd og Lyst paa alle Stæder,
 Men dog i Hyrdens Siæl den mindste Fryd ey var,
 Ney, Dødens Angest hand og Bee i Siælen bar.
 Alt det, som Tirsis saae, alt hvad ham kom for Dye,
 Var skabt og stiftet til et Hierte at fornøye,
 Dog var her ey for ham Fornøielse at faae,
 Thi Tirsis der iblant sin Iris ikke saae.
 Hand saae de raske Dyr med Glæde om at springe,
 De smukke Fugle med i Lusten sig at svinge,
 Ja! mangan Fugl hand saae bag mangt et Linde-
 Blad,
 Som med sin Mage sig af Hiertet gjorde glad.
 Hand her Voeg-Finken saae, hand Rattergalen hørte:
 En hver paa sin Maneer sin søde Tunge rørte;
 Men paa en vissen Green, hvorpaa ey var et Blad,
 Hand Turtel-Duen saae, som slet allene sad.
 Den Due stille sad, og sig slet intet rørte,
 Dog syntes ham, den Fugl ret sørgelig fremsætte
 Udaf sit kydske Bryst et huult og sagte Lyd,
 Som mere var et Tegn til Sorrig, end til Fryd.

Hand tænkte ved sig selv : hvad mon den Due skade ?
 De andre Fugle jeg jo seer saa Hierte-glade ;
 Hvad skader da den Fugl ? men, der hand seer sig om,
 Hand blev en Due var , som til den Due kom.
 Hand saae den sette sig paa Greenen hos sin Mage,
 Hand saae dem begge To strax deres Flugt at tage
 Til neste Linde-Træ, hvor de ret gladelig
 Begyndte begge To for ham at mage sig.
 Hand saae dem Neb i Neb, ja ! hvad de meere gjorde,
 Jeg kunde det ret vel opnevne, om jeg torde ;
 Nok er det, som den Fugl sin Lyst gav at forstaae,
 Hand intet Corrigs Tegns hos Duen meere saae.
 Men see ! den Fuale-Keeg i hans beflemte Hierte
 Opvakte med det Syn en dobbelt Længsels Smerte,
 Saa hand omsider slet derved i Graad udbrød,
 Og ynste ved sig selv af Hiertet, hand var død :
 Skal jeg i Eensomhed da ende mine Dage ?
 Skal jeg da, sagde hand, min Hiertens søde Mage
 Da aldrig meere see ? Skal jeg af Længsel slet
 Forgaae og visne bort ? Al ! Himmel, er det ret ?
 Kand baade Fugl og Dyr da santens saa med Glæde ;
 Og jeg allene her maa sukke og maa græde :
 Hvert Dyr sin Mage har hos sig, hver Fugl har sin,
 Og jeg allene gaaer, og ey kand have min.
 Hvorfor har Hymen selv os da tilfammen bundet,
 Smens vor Lykke var ey bedre for os grundet ?
 Hvorfor har Hymen da sit Fakkelt for os tændt,
 Smens det Blus saa snart til Mørket blev forvendt ?
 Hvi gav os Hymen da den søde Skaal at smage,
 Mens Skibuen skulde os for Munden den borttage,
 Saa hastelig igien, før vi knap med en Drik
 Vor Elskovs Torst deraf og Brynde lædsket fik ?
Hvor

Hvor er den Sødhed nu, den Glæde, jeg har funden,
Min Iris, i din Favn? Er den da slet forsvunden?

Hvor er saa mangt et Kys, du af din søde Mund,
Mig gav, og hvor derpaa, det kom af Hjertens
Grund?

Skal Lykkens bittre Had saa gandske mig berøve
Saa mangt et Venstabs Tegn, saa manges Huld-
stabs Prøve,

Som jeg saa gierne tog, som du saa gierne gav?

Hvor er den søde Tid? hvor er den bleven af?

Da Hymen torde vel med Venus selv brave,
Om Ægte-Kiærlighed i Verden aldrig meere
Blev funden nogensteds; Trods hendes nøgne
Dreng,

Den fandtes dog i min og Turtel-Duens Ceng.

Å! af den søde Tid, af disse Glædestabs Dage

Jeg i min Eensomhed ey meere har tilbage,

End hvad Hukommelsen endnu deraf har giemt,

Mig til des større Bæ. Å! at det og var glemt.

Dog nej; den Sødhed mig skal aldrig gaæ af Minde;

Å lille smukke Fugl, som blant de grønne Linde

Saa tit fra Green til Green ombviser frydelig,

Hvi gav Naturen mig ey Binger, saasom dig?

Hvad vilde jeg da snart paa Bøven mig begive,

Og, som den raske Piiil, igiennem Skyen drive,

Jeg sværger, at min Krop ey skulde Hvile faae,

Før jeg min søde Siæl, min smukke Iris faae.

Ø Verden intet mig tilbage skulde holde,

Ey Fæstning, eller Muur, ey Grave eller Bolde,

Ey Fiendens Skjold og Magt, var hand engang

saa vred,

Ey Havets stolte Strøm, om den var end saa breed.

Men

Men af! desvær for mig, det er kun Tid at spille
 At tænke meer derpaa; Mey Skæbnen alt for ilde
 Har lavet det for mig; i ald min Suf og Graad
 Imod den bittre Had jeg finder ingen Raad.
 Nu Iris, har jeg da ey Turtel-Duens Binge,
 Kand jeg mig ey, som den, igiennem Luften svinge;
 Ja; har jeg Flugten ey, som Duen, raff og snar,
 See! Duens Kiærlighed og Troskab jeg dog har.
 Den skal, imens jeg her i Eensomhed ombanker,
 Opofre dig mit Liv og alle mine Tanker;
 Ja giennem Luften dig levere i din Haand
 Til evig Eyendom mit Hierte og min Aand.
 Den skal dig, søde Siæl, igiennem Luften sende
 Ti tusend Hiertens Suf, og Ynsker uden Ende,
 At Himmelen dig vil bevare i sin Favn,
 Og ende Lyffens Had til begge vores Gavn.
 Lev vel da, hulde Siæl, vil Lyffen os den Glæde
 I Kiærlighed saasnart at sankes ey tilstæde,
 Tænk dog i Kiærlighed paa din trofaste Ven,
 Som aldrig bliver glad, før hand dig seer igien.
 Hermed den Hyrde tav, og endede sin Klage;
 Men hvad ham meer deraf i Hiertet blev tilbage,
 Det i hver ærlig Siæl, som har, saa vel som hand,
 En trofast Kiærlighed, optegnet findes kand.

No. V.

Verdens Daarlighed
 in Martio 1699.

Til GREGERS FRIIS.

Svis ey mit Haab og Christendom,
 Forsikret mig at leve

Enz

Engang naar Verden smieltes om,
 Og Jordens Grundvold beve,
 Jeg skulde, var det mig tilladt
 Mig selv en Krop at skabe,
 Langt heller blive til en Kat,
 En Slange ja en Nabe ;
 End det forfænglig Dyr, jeg er,
 Som giækker sig og driller,
 Saa vel som andre Mennesker,
 Med u-omstaarne Griller ;
 De Viise syv af Græcker Land,
 De gamle kloge Romer,
 I Fallet gaar, jeg tager an
 Naturen selv til Dommer ;
 Thi far med Draco Verden om,
 Du skal dog ikke finde
 Et Creatur saa gal og dum,
 Som Dyret fød af Qvinde ;
 Det puffet, puffet af Forstand,
 Sig daarlig lader tykke,
 At haand af den Almægtig Haand,
 Er giort et Mester-stykke ;
 Men den Fornuft vi roser mest,
 Bort Dye tit forblinder
 Os, naar vi skulde leve bæst,
 I Eviel og Frygt opbinder,
 Affecterne er her og der,
 Nu frem og nu tilbage
 I Medgangs Bør og Verdens Bør,
 Med liden Møye drage ;
 Den Ting hvorføre jeg i Gaar
 Til Himlen vilde storme,

I Morgen skal forskydes, naar
 Mig plager andre Orme;
 Bestandig Ubestandighed,
 Omstiftelige Tanker
 Vi Mennsker regieres ved,
 Til Livet os afdanker;
 Men derimod det dumme Bæst,
 Vi uden Hierne dømme,
 Kun søger det som hannem meest,
 Bequemme Land og somme;
 Hand følger sin sædvanlig Stie,
 Det hand i Gaar forskyder
 Hand ey af anden Phantasi,
 I Morgen dog fortryder;
 Den liden Myres Republik,
 Bestaar at sammenbære
 Sin Spisning efter Aarsens Skik,
 Og den igien udtære;
 Det er den eneste Recels,
 Hvorefter de sig rætte
 Mand saae dem aldrig i Procefs,
 Om Liv og Ere trette;
 Ey røres Trommen der til Krig,
 Hver sanker ind med Møye,
 Og lever saa eendrægtelig,
 Sig siden lader nøye;
 Ey Herreds- Birke- Landstings- Dom,
 Ey Procurator Kæncker
 Ey Rang, ey Gang, ey noget som
 Ergierighed optenker
 Naar hørtas blant de vilde Dyr,
 Som ufornuftig kaldes,

Een Abner udi Bøns Postyr,
 Af Joab overfaldes,
 Hvad hine gjør det skeer af Svang,
 Alt de sig kunde matte
 Men vi foruden Nød og Svang,
 Med vores Næste trætte,
 Ja tit foruden billig Sag,
 Vor beste Ven forrader
 Med Hyklen, Smilen, Favne-tag,
 Med Kys og søde lader.
 Hvo vil nu rose den Forstand,
 Der bruges til det Onde
 Hvorleedes vi en anden Mand,
 Med List besnære kunde?
 Hvad det angaar, at os er sagt,
 Det vi som Herrer kunde
 Befale Dyrene med Magt,
 Som Adelen sin Bunde;
 Da hvo sig det indbilder, svar:
 Om dig paa Bøven møtte,
 En Gluben Ulv, der hungrig var,
 Du selv dig skulde skiotte;
 Og vilde du en Slagter-Hund,
 Som Dyrer-Konge byde,
 Alt legge sig, at holde Mund,
 Jeg tvivl, hand vilde lyde;
 Mey kunde vi med god Forstand,
 De Passioner drive,
 Der os som Circe skabe kand,
 Alt vi til Bæster blive,
 Forgiver os med Ulve Blod,
 Som Svin vi Buggen føye,

Har Næve Hjerte, Paafugl-Mod,
 Og Crocodilers Dye;
 Pythagoras, den viise Nar,
 Der over os beskriver,
 Hvorledes Sielen, naar hun var
 Udfaren, sig begiver
 I Luften søger sig et Stæd,
 Der farer ind og giæster,
 Nu Bæsternes i Mennisket,
 Nu Menniskets i Bæster.
 Saaledes er en Mulbarps-Siæl
 I Indgivet en Forpagter
 En Afens i en Bonde-Træl,
 Og Ulbens i en Slagter,
 Saa bliver Bukken Courtisan,
 Og bær en lang Parique
 I Stæd for Nag; en Hane kand,
 I Klokke-strengene rykke;
 Saa kommer mange Fogeder
 Af store Luus og Lopper
 Af Starne-Bassen Doctorer,
 Af Qvinder Eder-Kopper.
 Soldaters Siæle flytte sig,
 I Harer, nu i Løber;
 En Tyv skal blive Mynde liig,
 En snylte Giæst til Støver,
 Der er vel dem, der med sin Brud,
 Om Tro og Love snaffer,
 Skal som en Hiort, stafferes ud,
 Og drage lange Taffer,
 Og mange Præster som vel tør,
 For Helgen sig udgive,

Pythagoras forstaaer de bør,
 Til Crocodiler blive;
 Et Menniske, der svares mig,
 Desvære! kand vanslegte
 Og blive disse Bæster lig,
 Dog er det ey at negte,
 Hand jo med Wiisdom og Forstand,
 I Verden Love giver,
 Befaler over Vand og Strand,
 Og der sin Handel driver;
 Planeternes og Maanens Løb
 For hannem sig ey dølger,
 Hand trodsfer (naar hand hidser op
 Sit Seigl) de stolte Bølger,
 Hand veed at giøre Klippen blød,
 Hand Jorden giennem bryder,
 Den ene Guld, den anden Brød,
 Til Skat og Landgild yder.
 Mon Biørnen eller Løven veed,
 Recepter at forskrive
 For Vatter-Sot, og kand med Sveed
 En hidsig Feber drive?
 Hvad Dyr kand sige 10 og 10
 Til Tyve skulde blive,
 Den Sum, naar Aaret er forbi,
 Skal eenf til Rente give?
 Hvo kand som vi med Fynd og Klem,
 Med Syllogismer prutte
 En Major, Minor sette frem,
 Og med en Ergo slutte?
 Hvo kand med Circul og Compas,
 Planeters Høyde tage,
 D

Og med Magnet og Time-Glas,
 Den vide Søe randsage?
 At sige kort: er det tilladt
 Et andet Dyr at blive,
 Til Doctor og Licentiat,
 Og store Bøger skrive?
 Vist ikke, ney, men agte ræt,
 Hvad Aarsag og Motiver,
 Der driver os at gjøre det,
 Som Verden høyt opskriver,
 Hoffærdighed er Xre-kiær,
 Ergierighed er dristig,
 En Dyenskalk andægtig er,
 Og Venlighed er listig;
 Bold, Uret, Svig, Bedragerie,
 Had, Avind, Riv, og Trette,
 Har voldet os den Politie,
 Hvorefter vi os rette,
 En ond Diæt, en graadig Tand,
 Og alt for tørstig Gane
 Har sat Hipocrates i Stand,
 Ført Medicin paa Bane,
 Af Penge-Tørst og Gierighed,
 Vi efter Guldet leede
 I Jordens Indvold, siden det,
 Som anden Gud tilbede;
 Vi have lært af samme Præst,
 Vor Held til Søes at prøve,
 At skindre ud Antipodes,
 Og Indien berøbe.
 Os viser Rente-Kammer-Kunst
 Summarum at udregne,

Alt os en Pending ey omsonst,
 Fragaae, vi den jo tegne.
 Sophisters, dobbelt Ney og Ja,
 En falsk tre-egget Tunge
 Har smiddet ud Rhetorica,
 En Løgn dermed at siunge,
 Prælaters Striid, og Munke-Tvist
 De trættesuge Græker,
 Med Syllogismer klamre meest,
 Og skænde Christi Kirker.
 Vor første Moders Liverie,
 Nysgierig Sind og Hierne,
 Os viser af Astrologie
 At søge ved en Stierne
 Vor Dages Tal og døde Stund,
 Men see! naar vi udstrekke
 Vor Haand for vidt, et lidet Nun
 Os gjør til blinde Giælle.
 Vergierighed en stor Tyran,
 Saa hart os til sig binder,
 Alt verdslig Stand og geistlig Mand,
 Deri en Guddom finder;
 Det følger os indtil vor Død,
 En Præst vil være Pave,
 Og mangel som er Bonde fød,
 Vil Rang og Titul have;
 For det vi love Liv og Blod,
 For det mand Bøger skriver,
 Det i Soldaten setter Mod,
 Det Doctor-Graden giver.
 Jeg og af samme Vanitet,
 Blandt andre Narre flere,

Vil her mig giøre til Poët,
 Og Daarer reformere ;
 Og med det samme Vidne bær,
 Jeg fand det ikke dølge
 At jeg som andre Mennisker,
 Min Daarlighed maa følge.
 Men holt Satyre, seer mand ey
 Vel mangan en til Hobe
 Hvis ja, er ja, hvis ney, er ney,
 Der holder Ord og Love ;
 Der tænker Landets Tarv og Gavn,
 Der hader Skient og Gave,
 Der seer ey efter Slegt og Navn,
 Men lærde Folk og brave ?
 Saa sees der mangan Præstemand,
 Der ey for Verden tiener
 Om hvem i Sandhed siges fand,
 Hand GUD trohiertig meener ;
 Sit Embede sagtmodig giør,
 Ey stræger eller skærer,
 Men straffer Synden som hand bør,
 Og lever som hand lærer,
 Utopiane viis mig den,
 Jeg lover at forsvære,
 Mit Paradox til dig igien,
 Og intet sige meere.
 End hvis Æsopus kunde mig
 Et Æsel forestille,
 Der kunde tale tydelig,
 Og sige frem sin Billie,
 Naar hand, os saae paa Gaden gaa,
 Bør Kiortel hengt i Lykker,

Een rød, een sort, een anden blaa,
 Med kruusede Peruquer.
 En vinge Riortel, høy Bonnet,
 En pibed Svizzer-Krave,
 Bordyred Skoe, et Kniplings Sæt,
 Og Lokker sat i Lave;
 Saa taabelig og dum hand er,
 Det Bæst dog vilde dømme.
 De Drer, som hans Moder bær,
 Os skulde bedre sømme.

No. VI.

Aurea

Pythagoræ Carmina.

Den sande Guld for alle Ting
 Du elske skal og ære,
 Hans Bud, i hvor du gaaer omkring,
 Et Lys skal for dig være.
 Svær ikke, men forsøg at naae
 De store Helgens Dyder;
 Din Jorde: Guld og Konge maae,
 Adlydes, naar hand byder;
 Din Fader og dit næste Blod
 Du holde skal i Ære,
 Og ingen, uden hand er god,
 Lad Navn af Venfæb bære,
 Adlyd din Ven, og hør hans Ord,
 Naar hand paa dig vil minde,
 Og gjør hand brav, da see du faaer,
 Det samme Vert i Sinde.

Bliu ey for liden Brøde vred
 Imod din Ven , og ikke
 Mistænk den Mand , som du vel veed,
 Ey setter for dig Strikke.
 Paa disse fire Ting leg Bind,
 Og var dig for at føye
 Din Bug, din Søvn, et hastig Sind,
 Og et letfærdig Dye.
 Gjør aldrig det som ilde staaer,
 Hvormed du Spot kand tiene,
 Hvad heller du med andre gaaer,
 Hvad heller du est ene.
 Og for dig selv du allermest
 Bør frygte for at vide,
 At du ey noget skyldig est,
 Hvorfor du burde lide;
 Gjør altid ret , dig den betee,
 Som Rættens vil befale,
 Lad intet u-besindig skee
 I Gierning eller Tale.
 At døe engang bestiaeret er
 For hvad som er i Live,
 Men Rigdom veyles her og der,
 En Riig kand fattig blive;
 Det som af Guld beskicket er,
 At Mennisket skal lide,
 Din Deel deraf taalmodig bær,
 Hvo kand mod Guder stride?
 Af dette dog dig er tillagt,
 Og din medfødde Skiebne,
 Saa meget som er i din Magt,
 Du slætte bør og jævne;

Thi meget baade med og mod,
 Et Menniske maa prøve,
 Men daarlig den, derfore lod
 Sig sin Fornuft berøbe;
 Om dig paalybes, vogte dig,
 Du ikke dig forhaster,
 Da mangen for at hæbne sig,
 Sit Liv i Fare kaster;
 Lad dig og aldrig af en Mand
 Forføres til at giøre,
 Og til at sige det som kand
 Dig ingen Nytte føre.
 Betænk dig vel, raadfør dig før,
 Du nogen Ting begynder,
 Thi Daaren u-betænkksom giør
 Sin Gierning, derfor synder;
 Og naar du haver giort et Val,
 Det da til Ende drive,
 Dog om du veedst, det ikke skal
 Fortræd og Harme give.
 I det som du vankundig est,
 Dig intet foretage,
 Men lær de Ting, som tiener best,
 Til Livet frem at drage;
 Din Helbred ey forsøm, men see,
 Du stedse holder Maade,
 I Spise, Drik og Øvelse,
 Formeget dig kand skade;
 Din Mad maa være reent og got,
 Skjønt du det ikke kryder,
 Da tarvelig, er ingen Spot,
 Men Bordet meere pryder.

Gjør aldrig det, du veed, dig känd
 Misundelse forbolde,
 Vær ey for ødsel som den Mand,
 Der Pungen ey känd holde.
 Vær ikke nidst, det sig ey bør,
 Vel den! der rammer Naade,
 Betenk dig først og siden gjør,
 Det som dig ey känd skade.
 Leg Pudsen ikke under Kind,
 Lad ey dit Øre slumme,
 Før du dig selv har stevnet ind,
 Til Regenskab at komme.
 Hvor vidt du est? Hvad du har gjort;
 Hvad er forsømt at gjøre;
 Begynd fra først, og siden fort,
 Dig flittig overhøre;
 Har du forsømt den ædle Tiid,
 Da bør du dig at skamme,
 Men hvis du viiser Lyst og Gliid,
 Da glæd dig ved det samme;
 Saaledes lev; derpaa du bør
 Ald Gliid og Kunst anvende,
 Og skal du, naar du dette gjør,
 Saa Dyden selv at kiende.

Til

General POUL de LÖWENÖRN,

Da hand af Hendes Majestet Dronningen
blev becreet med L'Ordre de la Fidelité.

Troefaste Kongens Mand, tag hen den Troefasts
Orden,

Som ingen har fortient med større Skial i Norden;
Hvert troefast Landets Barn bør glæde sig derved,
At see, mand husker dog iblant din Troefasthed.

Vil Troefasts Løn ikkun saa troe fremdeles blive,
Som mand dig Troefasts Tegn har seet mod Dan-
mark give,

Da er ey Orden til, ey Rang i dette Land,
Som din Troefasthed jo sig billig vente kand.

Bed C. M. Friis.

No. VIII.

Om Skiebnen.

Hvor længe? siig; min Skiebne blind,
Hvor længe skal det vare,

At jeg saa mangt et kiedsomt Trin

Saa lang en Bey skal fare,

Før jeg kand komme til det Sted,

Hvor jeg hver Tid kand nyde

Den Bey, som med Fornøylighed

Mig glæde kand og fryde?

Saa daarlig falske Mahomet

Vil Bierget overtale,

Alt det sig flytter, naar hand det
 Alvorlig vil befale,
 Gaa taabelig jeg være maa,
 Om jeg vil mig indbilde,
 Alt Verdens Løb for mig skal gaae,
 Som jeg det yncke vilde.
 Nej, viiselig at slage bort
 De Dnsker, som ey gielder.
 En Giel er den, der immerfort
 Sin Tid med Dnske spilder.

No. IX.

Paa en Uhr-Hane.

Aprilis! du smukke, du deylige Vaar
 Som volder, Naturen sin Skabelse faaer;
 Da Markene grønnes, da Træerne knoppes,
 Da Fugle med Fugle vil parres og kropses.
 En Spurre sin Mage, en Andrik sin Brud,
 En Bibe Bibinde vil søge sig ud.
 Uhr-Hanen allene med Hønen vil hore,
 Og aldrig sig eneste Kone vil kaare:
 En Tyrk i sit Hierte; saa tit, som hand kand,
 Til io og til zobe vil binde sig an.
 Naar Lærken hun siunger, hand høres at væse,
 Som Staffels Philander, der savnte sin Næse.
 Kort efter hand buldrer og bromler paa tydsk,
 Og springer, ret som hand var galen og rydsk;
 Og viiser, hvad heller hand hopper og triner,
 Lætfærdige Fagter, hoeragtige Miner.
 Naar Hønen hun kagler, og raaber: kom, kom,
 Paa spanske hand triner, og snurrer sig om.

Men

Men Enden paa Leegen: Vulcanus jeg møder,
Med Blye og Salpeter til Døde jeg støder.

No. IX.

Smukke og Velbyrdige Jomfrue
FRID: FOSS.

Her er en Bog, som sendes kun
Eil bare Convoluter,
To Skilling (veed jeg) giemmer hun
I sex og tyve Tutter.

Hvert Ord, som udi samme staaer,
Ei 1000 Tak skal hede,
For hun behaged mig i gaar
Auctores at tilbede.

Tænk! Tak in duodecimo!
Hvad vil den Tak vel sige?

Auctores var in folio;
Formaten er ulige.

Lars Lund undskyldte sine Bind,
Og svor, hand ikke kunde
Min Tak saaledes binde ind,
Som jeg den vilde unde.

Her sendes da med svage Been
Min Tak, som linke Fanden;

Den søde Jomfru haver en,
Her har hun nu en anden.

Jeg vil ey mere Stadens Bud
Fra Cancellie-Raad vente;

Eh! de af mig et Vreskud
I Naven kun maa hente.

Tænk

Tænk, om min gode Foliant
 Bort fra mig skulde drage,
 Jeg aldrig den Fortred forvant,
 Jeg græd i 8 Dage.
 Jeg vilde ey den Sammer see,
 Saa lærde Mænd at miste,
 (Den Skilsmis agter ikke de,
 Ey heller jeg at friste)
 Og, om jeg saa ulykkelig
 Med dennem skulle være,
 Jeg vilde tænke, jeg et Liig
 Til Jorden skulde bære:
 Et vilde jeg da bede om,
 Til sidste Afsted's Ære,
 Den søde Jomfru mig saa from
 Og gunstig vilde være,
 Og mage, at saa brave Mænd
 Dog ikke skulle tiøres
 Paa Dør af nogen Byens Svend
 Men hæderlig henføres
 Af Præsidenten, og hans Raad;
 Selv vilde jeg det mage,
 At Skolen skulle sig med Graad
 Og Kapper overdrage.
 For Resten vil jeg haabes til,
 Det haver ingen Fare,
 Den søde Jomfrue (veed jeg) vil
 Min Foliant forsvare.
 Hun er saa god, og lader vor
 Patron sin Tak erlange,

Selv takkes hun tillige for
Sin Godhed 1000 Gange.

Bed C. Følster.

No. X.

Over

Den Belædle og Belbyrdige Fruens, Fr.
CHRISTIANA MARIA WORMS

Høytidelige Fødsels Dag.

Ribe den 13 April, Ao. 1719.

Dersom Fruens smukke Næve
Sad i Dag for Alvor løs,
Og jeg havde Hemmers Kiæve,
Hun mig useilbarlig kises,
Som med Fødsels Vers nu vover
At fremkomme, efterat
Sey Apriler alt er over,
Da jeg den hår efterladt.
Men min smukke, Dyderige,
Frue her i Skylden har;
Thi hun pleyer jo at sige:
Sprech mig to um seven Jahr.
Hvor hår mine Vers tordt komme
Da for hendes Dyne frem,
Før bemeldte Aar var omme
Som har ene hindret dem.
Blev jeg længer nu tilbage,
Burde hun mig ikke, før

Efter

Efter 7 Apriler, tage
 Inden nogen hendes Dør.
 Tænk! hvad Niis var ikke dette
 Til at slaae mig Stomper med,
 Naar jeg Fod ey maatte sætte
 Paa saa kiært og sødt et Sted.
 Her er jeg da nu tilstæde.
 Lille søde Frue, tag
 Ufortroden mod min Glæde
 Over hendes Fødsels Dag.
 Som i Dag paa nye oplives;
 Thi hvis Fruen ey var fød,
 Kunde jeg umuelig tribes
 Udaf dette Riber-Brød:
 Hiemme jeg for lang Tid siden
 Havde sidt min Ryg i tu,
 Ja af Svindsot døet med Tiden,
 Som mig ey anfegeter nu.
 Colica, maaskee, var gaaet
 Af med Sundhed, Liv og Sands,
 Hvis jeg ikke havde saaet
 Af min Frues Pomerands.
 Tænk, naar jeg hår tit maatt tørste
 Efter vores Saltmads Fad,
 Røged Tunge, Svine-Børste,
 Eller anden Søndags Mad,
 Hvor var da vel nogen Bande,
 Der mig kunde ledsket saa,
 Som min Frues Pibekande,
 Jeg saa ofte ryster paa.
 Tænk! hvad havde Siælen været
 Uden Sandselss i mig,

AS (211) SE

Hvis ey hun mig var beskiaret?

Skal jeg da ey glædelig

Sage mod min hierte, fromme,

Frues kiære Fødsels Fest?

Ja! gid den saa ofte komme,

Som min Frues hverdags Gæst.

Chr. Falster.

No. XI.

Supplique til Kongen.

Stormægtigste Monarch!

som skionner saa rætsfærdig;

Jeg kiender nok at jeg din Naade er uværdig;

Men vidner dog for Gud, at i mit Kald med mig

Jeg har saaledes stræbt, som jeg har lært af dig.

Jeg stræber gierne til mit Maal af flere Kræfter,

Om Gud og Kongen vil med Naade følge efter,

Om du vilt love mig at høre min Supplik.

Og give mig derpaa din Haand Kong FRIDERICH.

Chr. Falster.

No. XII.

Til

Etats-Raad SELIO MULLER

Og

Somfrue MALENE BARTHOLINS

Bryllup in Octobr. 1704.

Som Rom i Sted for Viin og Brød,
Alleene Brødet giver,

Saa

Saaledes Solen Norden fød,
 Papist i Norden bliver,
 Og med sin Barme bringer os,
 Alleene Rug og Hveede,
 Men Landet saune maa derhos,
 Den Viin der kand os glæde.
 Et Vers det vil saa lidet her,
 Som Vinen, hos os vore,
 Bort Land som ey Poeter bær,
 Sig roser af sin Dye.
 I hvor det gaaer jeg Pennen min,
 Fra Bletket kand ey drive,
 Mon nogen kand? Nu BARTHOLIN,
 Sin Datter bort vil give.
 Men vilde nogen sige mig,
 Hvorledes at begynde,
 At Verket blev behagelig,
 Som tapped frisk af Tynde;
 Thi Bryllups Vers er saa forslit,
 At ingen faar Pige.
 Kand blive Pige, Lauget qvit
 At Vers det jo skal sige.
 Saa nødig og som Johan Bæhr,
 Med sin Musik og Strenge
 Maa være der, saa nødig er
 Med Niim at gaae til Senge,
 Og som en Ting er sagt saa tit,
 Hvad kand mand faae at snakke,
 Der høres kand med Appetit,
 Og Dret er til Takke?

At tage Stamme Navn til Text,
 Er Borne-Keeg at spille,
 At ski elde Venus for en Her,
 Er u-betenkjom Grille,
 Og den som gjør Cupido blind,
 Og uden Dye maler,
 Hand skriver hen i Bær og Vind,
 Og u-besindig taler,
 Og med sin liden blinde Gud
 (At sige ret mit Lykke)
 Fortiener U-tak for sin Brud,
 Hand ønske vil til Lykke,
 Siig Venus siig! Var Amor blind,
 Da du fra MÜLLER spurte,
 At hand for Jomfrue BARTHOLIN,
 Sit første Knæfald gjorde?
 Med Billighed du svarer ney,
 Og skal jeg sanden sige,
 Hver u-fortalt jeg kiender ey,
 En anden hendes lige.
 Der i vor Brudgom sin Forstand,
 Lod see der hand udsøgte
 En Jomfru, trods den viise Mand,
 Det gjorde med sin Løgte.
 Men var det i Kong Hothers Tid,
 Da Skionhed maatte koste
 Saa mangan blodig Kamp og Striid,
 Før Beyleren sig roste,
 At kunde føre Bruden hjem,
 Saa sandelig som MÜLLER
 Paa Pladsen burde komme frem,
 Med Harnisk, Spyd og Kollert,

Thi Hamre var dog ey saa skion,
 For hvilken Hother stride,
 Da Balder Afgud Othins Søn,
 I Græsset maatte bide,
 For Syred Other Ebbesen,
 Med Konge Blod maa tiene,
 Da Syred ikke var saa ven,
 Som Jomfrue Magdalene.
 Og hvo kand regne hver i sær?
 Moilde, Signe, Rinde,
 Som den der læser Kroniker,
 Skal Millioner finde.
 Men Brud og Brudgom glæde sig,
 At Don Qvichot allene
 I disse Eider fører Krig,
 For Jomfrue: Dom at tiene.
 Den Krig som nu skal føres ud,
 Af vores Unge gifte
 Er den vor Brudgom med sin Brud
 Alleene faaer at stifte,
 For Lemme-Lyt og Beene-Brud,
 Jeg vover Hæst og Stude,
 Thi Kampen fattes Lod og Krud,
 Og Kredsen er en Pude;
 Men sømmeligt at tie stil,
 Og Talen ey at strekke
 Til det, Naturen for os vil,
 Med Figenblade dekke;
 Noe er at disse Brude-Folk
 (Som kand af Arten giettes;)
 Behøver ikke nogen Tolk,
 Til hvad der skal forrettes,

Jeg vedder paa Hr. Müllers Haand,
 At hand er ikke bange,
 Det hand iblant det Munkes Flok,
 Skal Closter Ravn erlange,
 Med mindre Tiden er for kort,
 Jeg vedder, naar vi skrive
 Et andet Aar October bort,
 Hand til Papa skal blive.
 Gaa lidet Henrich vidne Land,
 Udi sin Faders Stue,
 At Sillius er Dannemand,
 Og Madelon en Frue,
 Og, om Poëter kunde spaae,
 Hun uden Gld at laane,
 Skal Aaret næst derefter faae,
 Een liden Mariane,
 Holt nu! thi Buen løsnes vel,
 Lad Plougen lidet hvile,
 Den Høst sin Styrke setter til,
 Som haste vil og ile;
 At Tiden des mellem Land,
 Des bedre gaae og skride,
 Vor Müller i et andet Land,
 Vil see hvor Frender lide;
 Hvad meere sig tildrage Land,
 Bidtloftig er at skrive,
 Dog tviler paa, den gode Mand,
 Det lader derved blive;
 Men stræber efter, som jeg meen,
 At see en ung Constance,
 Thi Mariane fattes een,
 At spille med og dandse;

En Frue meget vel bekiendt,
 Bad Manden hos sig møde,
 Da hun med Smerte laae bespendt,
 Ey kunde Barnet føde,
 See! sagde hun, hvor smertelig,
 Min gode Mand! jeg lider
 For eders skyld, thi sværer mig,
 I aldrig eders Eider,
 Anfanger denne Daarlighed,
 Hand bad det maatte være,
 Det blev vel got, men hun blev ved,
 Thi maatte Manden svære;
 Nu Barnet fød, hun spør sin Mand
 Om Navnet, hand formeente
 At hun som haardest var deran,
 Den Ere best fortiente;
 Ney svarer hun en anden gang,
 Der ere nok tilbage,
 Den Ed, du soer, er skeed i Ewang,
 Den Synd vil paa mig tage;
 Og sandelig at domme ret,
 Mand burde med sin Kone
 Fordrages kierlig, men discreet
 Af Medynk dennem skaane,
 For alt for mange Barseler,
 Men vor Natur, desvære;
 I mange Poster, særlig her
 Optugtelsen vil lære.
 Saa vil det og vor Müller gaae,
 Hvad skulde den vel giøre,
 Der gierne vil, og ikke maa
 De staalne Bænde røre?

Hvad' derfor skeer, det bør at skee,
 De gavner Præsten Offer,
 Naar hand ved Funten faaer at see
 En' liden ung Christopher
 Sin Moders egen Dvesteen;
 Thi hand i Ord og lader
 Ket ligesom det var kuns een,
 Skal ligne hendes Fader,
 Skal og udi hans Fodspor gaae,
 Og efter Ere stile,
 At hans Forfædre leve maae,
 Naar de i Graven hvile;
 Af Dyd, Forstand i Lov og Dom,
 Berømte Prøver give,
 Og af Copie skal ligesom
 Originalen blive.
 Udi sit Huus det Rygte faar,
 At hand er saa godhierttet,
 At ingen fra Lynborregaard
 Kom bort, der var jo sverttet,
 Hvo skal den gylden Tid opnaa?
 No' spaaet: jeg faaer at ende,
 Mig med et lidet Dnske maae
 Til Brude-Paret vende;
 Skiont dette, som jeg sagde før,
 Er for gemeen en Mode,
 Dog som jeg kand, ey som jeg bør,
 Vil ønske, Himlens Gode,
 Maa regne need i Eders Skiod,
 At Gud vil dennem gieste,
 Med hvad som hør til daglig Brød,
 Og dette Lives Beste,

Med trygge Venner, Sølv og Guld,
 Rudolpher og Alberter,
 Af Fæe og Erter Gaarden fuld,
 Fornoyelige Hiertes!
 Men Huuset hand beskierme vil,
 Fra Lande Straf og Plage,
 Fra den, som sladrer fra og til,
 Og skraber til sin Kage;
 Fra Abinds Tand og Logner Mund,
 Fra Rappe-Lyvens Hænder,
 Fra falske Venner, Hylfers Jund
 Fra hemmelige Fiender,
 Fra Ulve, Røtter, mange Muus,
 Fra Høgen, Uglen, Tudsen,
 Mia selv fra Drukkenskab og Ruus,
 Det ønsker Jacob Knudsen.

No. XIII.

In Januario 1694

INVITATIO

Til

Bisshop Henrich Gerner.

Herr Bisshop! I vel undre maa,
 Og tænke, Bonden primer,
 Nu sig min Pen tør understaae
 Alt giøre sig til Rimer,
 Og skrive Vers til en Poët.
 Som veed til Punkt og Priske,

Hvor

Hvor Ordene skal settes ret,
 Og bør sig vel at stifte.
 Men, som det er vor Danske Skik,
 Naar vi med Tydske tale,
 Af Ney et Nicht, af Jeg en Ich
 Vi vide strax at male,
 Saa maatte jeg Herr Biskop og
 (I det for Got annammer)
 Alt tale udi eget Sprog,
 Det hjælper ey, jeg stammer,
 Og, for at være Bonde lig,
 Min Hat jeg skal omkiøre,
 Ja med min Kiep behendelig
 I Jorden Streger giøre.
 Hvad siden? I mig spørger bradt,
 Hvad vil I Danmand sige?
 Er I til Kirke-Berge sat,
 Og andet saa deslige?
 Jeg svarer: Ney, jeg intet har
 Med Præst og Degn at giøre;
 I selv min Sag kand giøre klar,
 Vil I Herr Biskop høre.
 Jeg vil ey noget vanskeligt;
 Om Kald jeg ikke spører,
 Ey fæste Tiender eller sligt,
 Som Interesse rører;
 Men, hvis I svarer Ney dertil,
 Det gielder Troe og Love;
 Jeg Sagen stævner ind og vil
 En Dom med Eder bove.
 I husker sidste Vindses-Fest,
 I gjorde mig den Ære,

Og var mig vel saa kjær en Giest,
 Som nogen kunde være.
 I lovede med Haand og Mund,
 Gaasnart I kom tilbage
 Fra Sielland til vor Jydsk Grund,
 Til mig I vilde tage.
 Herr Biskop, I det mindes vel,
 I lovede end meere,
 Alt og Bispingen vilde selv
 Sig lidet med lustere!
 Alt skue den berømte Fiord,
 Og Luften til sig tage,
 Som i den muuret Bispe-Gaard
 Er ey saa frisk at drage.
 Og, skulde I ey holde Ord,
 Jeg kunde det udtyde,
 Alt Verten eder ey anstod,
 Som skulle mig fortryde.
 Af Reputation jeg fand
 Ey miste mindste Flippe,
 Saa nødig Svensken Skaane-Land,
 De Franske Strasburg slippe.
 Og efter disse Ord, jeg veed,
 Vel ingen tør sig vove
 Alt gjøre mig saa hastig vreed,
 I derfor holder Love.
 Helst nu det deylig Sommer-Bær
 Til Lystighed indbyder,
 Og Creaturerne enhver
 Med Billighed sig fryder.
 Sin grønne Kiortel Skoven bær,
 Og Engen staaer i Grøde,

Ja Marken udstofferet er
 Med gule Baand og røde.
 Men paa det J, Hr. Biskop, kand
 Bispinden overtale,
 J rose kand det deylig Vand,
 Og Steden høyt afmale,
 Og sigge, at det fordum var
 Et Residentz og Sæde,
 Hvor Bisperne lusteret har,
 Naar de sig vilde glæde,
 Og svære paa, Naturen der
 Har viist sit Mester-Stykke,
 Og intet glemt af hvad, som er
 For Deylighed at smykke.
 Men mager saa, hun det vil troe,
 Jeg skal det vel undskyldde:
 Rhetorica tilsteder jo
 Sin Tale at forgyldde.
 Skal hun da svære ney dertil,
 Og sig dermed aarsage,
 Hun ey det got Folk giøre vil
 Saa megen stor Umage.
 Da svarer for mig: Hvorfor ey?
 Du Neysen ey fortryder;
 Det staaer ey smukt at sigge ney,
 Naar nogen os indbyder.
 Jeg veed dog vel, at Konen der
 Vil gierne have Giester,
 Bi hende saa velkommen er,
 Som Juule-Dag er Præster.
 Jeg eders Haand skal holde frie;
 Jeg svarer for min Kone.

Jeg elsker gierne Compagnie,
 Det er jo hendes Tone.
 Alt hvad det heele Huus formaaer,
 Det stande skal til Rede;
 Hun slagter baade Svin og Faar,
 Og giorer Vølser feede.
 Til Maade dog har beste Klem;
 Thi lidet best kand smage:
 Non multi cibi hospitem
 Vil Cicero indtage.
 Kun fire Retter skal I see;
 Claus Rask hand det os lærte:
 Sup, Fisk og Steg, der har vi tre,
 Og Resten er en Tærte.
 For Stadsen skyld det skeer vel og,
 Et Bi-Fad mand hos setter;
 Thi efter egen Kiøffen-Bog
 Sig Fruentimmer retter.
 I samme Bog, som mig er sagt,
 En sær Articul nævnes:
 Paa Fadet skal der være lagt
 Saa meget, at der levnes.
 Ja for en buden Giest jeg bør
 Aldeeles intet spare;
 Thi, hvis jeg anderledes gior,
 Min Ære staaer i Fare.
 For saadan Snak I tænke kand,
 Det svier til mine Lomme;
 I derfor hielper, som en Mand,
 Vil I Selv-buden komme.
 Og, siont I lidt paa Fadet faaer,
 Og Maden ey tilstrecker,

J dog vil sige disse Ord :
 Ret nu min Mave sprekker.
 Min Kone da vil fatte Mod,
 J Ene: Kom mig kalde,
 Og sige : See ! hvor Bispen loed
 Sig Maden vel befalde.
 Naar Maaltidet er siden endt,
 Jeg skal for Resten snakke,
 Og med en gammel Compliment
 Vil sige : Tag til Takke.
 Saa siden , for at være glad,
 Jeg af Jens Madsens Lønde
 Bispindens Skaale først paa Rad
 Skal som en Vært begynde.
 Er mere Fruentimmer hos,
 Med Billighed dem tykkes,
 At deres Sundhed og af os
 Skal efter Rangen drikkes.
 Saa veed jeg vel, hvad følger paa,
 Herr Biskop , J vil sige :
 Tre Glasse det Land staae og gaae,
 Mens mere ey tillige.
 Ak ! jo , Hr. Biskop , jo J vil,
 Vi drikke dog til Maade ;
 Et enest Glas og et Glas til
 Kand ey aldeles skade.
 Jeg er ey Tyrk, det Mahometh
 Mig aldrig skal indbilde,
 At jeg min Paradises Ret
 Med Vinen kand forspilde.
 Dog ikke, som den galne Gief.
 Der est est vilde have,

Bed Tønden draß sin Helbred veß,
 Og loed sig der begrave:
 Sin Knegt hand sendte for sig hen,
 Den beste Viin at smage,
 Som skrev paa Porten est for den,
 Som kunde best behage;
 Hvor Knegten skrev et est, est, est,
 Der vilde hand lustere,
 Saa fuld hand draß sig, som et Bæst,
 Og tørsted aldrig meere.
 Jeg ikke dog saa fugtig er,
 Men, hvor mand Vinen skienter,
 Et lystig Laug jeg elsker meer,
 End Bremmerholmens Lenker.
 O Hierne-mægtig Drue-Blod!
 Hvor kand du skierpe Tunger,
 I Harer sette Løve-Mod,
 Og reformere Konger.
 Bed Vinen raisonnerer vi,
 Hvad Ende Krigen tager,
 Om Fred og Feyde, Fransk Parti,
 Religionens Sager,
 Om Alcoran og Pabens Mess,
 Og om Calvini Lærdom;
 Et quem fœcundi calices
 Fecêre non disertum?
 Hr. Biskop! I forlader mig,
 Jeg faldt i dybe Tanker,
 Da jeg saa u-formodentlig
 Bestrev den store Dranker.
 Det gaaer mig, som de Spille-Mænd,
 Der tigges til at spille,

De samme tigges vil igien,
 Om de skal holde stille.
 Jeg, som i Rime-Konsten er
 En Vebling, ja en Sinker,
 Og neppe veed paa god Maneer
 Et Vers at sammenklynke,
 Dog skriver hen, og bliver ved
 Min dumme Geist at prøve,
 Og tænker ey, at jeg dermed
 Skal eders Dren døve.
 Til Straf, Hr. Biskop, skeer det og,
 Fordi jeg eder minder
 Til det, som eders Løfte dog
 Ubrydelig forbinder.
 Men, dersom Verset er anseet,
 Jeg roser af min Stierne,
 Og siige skal, jeg er Poët,
 Og haver Rime-Hierne.
 Hvis ikke, jeg et Løfte gjør,
 Ald Vers jeg skal forsvare,
 Til Alse brænde vil mit Rør,
 Og aldrig skrive meere.

P. S.

Omskiont min Geist mig brat forsøer
 At skrive Vers og digte,
 Hvad skeede dog, der jeg i Gaar
 Fik Peperlow i Sigte?
 Mit Blod opsvolmet i mit Liv,
 Jeg fandt i hver en Draabe,
 Apollo til mig sagde: Skriv
 Latin og Dansk tilhaabe.

Hr.

Hr. Biskop, derfor obsecro,
 Naar I vil Reysen tage,
 I vilde bede Peperlow,
 Hand vilde sig umage
 At følge med, og see sin Ven;
 Jeg ellers vel tør vove
 At sige: Peperlow er den,
 Som holder ingen Love.

No. XIV.

Til BROBERG

Anno 1694. den 6 Aprilis

Monfrere! paa dit sidste Brev
 Af Tredie Aprilis
 Jeg skulde svare, men det blev
 Til Vers, og ilde stiles.
 Paa Byget hvad der fattes dig
 Jeg dobbelt skal oprette,
 Og med en Skieppe glædelig
 Til Bords din Hane sette.
 Da det blev maalt, var jeg ey der;
 For Sellen blev vel bundet;
 Men muligt, det paa Beyen er
 Af brodden Pose rundet.
 At Rugen gaaer saa herlig hen
 For 14 Mark en Lønde,
 Skal volde, jeg den Konst igien
 In Majo skal begynde.
 Og Tak for Tjeneste, du gjør;
 Jeg vilde vel begjære,

Om

Om nogen efter meere spør,
 Du vilde da levere
 Udaf dit Eget, om saa er,
 At mit Land ey tilstrekke;
 Jeg haver, Guld var æred! her
 At fylde mange Sekke.
 Og tusend Tak for Hopperne;
 O! vare de i Fole,
 Hvor vilde jeg af Glæde lee,
 Og dennem see at stole.
 Til Brude-Skient jeg billig maa
 Din Kiøre-Svend forgylde:
 En Daler, hand ey førre saae,
 Hans Nøye skal forskulde.
 Min Kone raaber ogsaa Tak;
 Dog Smedens Katte døde
 Af denne Snak, og finge Snak
 For deres sulten Føde.
 Min Lime-Fiord din- Afte Land
 Til Smeelt og Alal forkere;
 Trods Boile, den berømte Mand,
 Det skulde prophetere.
 Velkommen, naar du kommer her;
 Men jeg til Asmild Kloster,
 Hvor skulde jeg vel komme der,
 Nu Viin saa meget koster?
 Min Snaptings Viin tog meget bort,
 Og lutter Rinske Draaber,
 De plukkede mig immerfort,
 Og tømmed alle Kroger.
 Guld veed, hvor gierne, jeg var der;
 Du veed Junonis Nykker,

Maar

Naar Jupiter for lystig er,
 Og Nectar Søde drifker.
 Hiis nu det heele Compagnie,
 Hans Lange, Mette, Micke,
 Med første, meen jeg, samles vi.
 Paa Tiirsdag vil jeg skikke
 Til Weile-Broe. Til samme Tid
 Jeg dennem her formoder,
 Da skal du finde mild og blid
 Din Tiener og din Broder.

No. XV.

Til BROBERG.

Den 15 April 1694.

Tak, tak for eders Compagnie!
 Jeg ene nu tilbage
 Af Længsel med Poëterie
 Min Cranium vil plage.
 Det angret mig, jeg sagde ney,
 Af Frygt for min Gudinde,
 Og jeg ey tog den samme Bey,
 Rhenanum frisk at finde.
 Ja tummel-masset var mit Sind,
 Jeg strax loed Hesten sadle;
 Men i det samme faldt mig ind?
 Mon Juno vil det dadle?
 Mercurius jeg talte ved,
 Hand vilde mig tilsiige
 En liden Løgn, jeg mig dermed
 Af Gaarden kunde snige.

Jeg

Jeg sagde det , jeg sagde dat,
 I hvad jeg forevendte,
 Mig svaret blev : Hvor er det fat ?
 En Ruus du dig vil hente.
 En Daler brænder dig paa Laar ;
 Jeg Stakkel sidder ene,
 Du drikker op , hvad jeg et Aar
 Med kniplen Land fortiene.
 Hvad vil du svare for din GUD ?
 Din Søn du slet forsømmer ;
 Skal hand da blive til en Stud,
 Og til en døsig Drømmer ?
 Jeg bange blev ved disse Ord ;
 Jeg brugte Fod og Beene,
 Løb i mit Kammer , ved mit Bord ;
 Der sidder jeg allene.

No. XVI.

Til

Biskop Henrich Gerner.

Den 12 Julii 1694.

J Gaar , jeg veed ey , hvor det kom,
 Saa randt mig udi Sinde,
 Til Felts jeg vilde see mig om,
 En fangen Mand at finde.
 Hr. Biskop ! giætter : hvo er qvit,
 Nu mand den Tolste skriver ;
 Thi , om jeg troer. Sort paa Hvit,
 Henricus fangen bliver.

D

Helt

Helst Posten bragte Tidender,
 Nu just i denne Stunde,
 At Biskop Henrich fangen er,
 Og bunden af en Bonde.
 Jeg tørste mig ved denne Snaa,
 Det stod i Hue og Sinde,
 At Jaqu', Clement og Ravailac
 Sig fordum lode finde
 At give Henrich Banc-Saar;
 Hvorfor de Franske pleye
 At sige: Kronen neppe faaer
 Kong Henrichs Navn at eye.
 Ney, ney, Hr. Biskop! skrekkes ey;
 Jeg kiender samme Bonde:
 Hvor hand seer Blod, hand gaar sin Ben
 Thi frygter ingenlunde.
 Hand ingen efter Livet staaer,
 Vil kun en Fange tage
 Med ringe Spørsmaal og med Ord,
 Som i Kong Frodes Dage.
 Dog holdes hannem vel for got,
 Om hand her ikke spørger
 Om Kikkajon og Behemoth;
 For det hin Lærde sørger.
 Men Manden er kun taabelig,
 Og taabelig kun taler:
 En Kylling ey saa lydelig,
 Som gammel Hane galer.
 En Skipper spør, hvor Binden er;
 De tauris spør Orator;
 Det Sagen er, hvi Bonden her
 Om Saaen og Ploeyen prater:

Hvo var den første Danne-Mand,
 Som brød vor Jydske Heede,
 Omvendte Ekov til Alger-Land,
 Der saae de Rug og Hveede?
 Hvor mange gange Bonden maa
 Sig ne for Kornet bukke,
 Før hand det kand til Føde faae,
 Sin tørstig Gane slukke?
 Hvor mange Kierner Rug mand kand
 Opmaale paa en Skieppe?
 Hvor nu i Berden er det Land,
 Mand fanger Faar med Kieppe?
 Hvor Jyde-Fisken Helten staaer
 I Lime-Fiord om Sommer?
 Hvor mange Kanick-Fist i Nar
 Til Bispe-Bordet kommer?
 Holdt, snaksom Bonde, holdt! hvorhen?
 Jeg veed, hvad Bispen tænker:
 Sid jeg var qvit med denne Svend,
 Jeg hannem gierne skienker
 En Koe, en Soe; end mere, jeg
 Til Giest skal hannem byde
 Paa Viin og Sukker, Fist og Steg,
 Kand jeg kuns Frihed nyde.
 Ney men, Hr. Biskop! ikke saa,
 Ney lader saadant være;
 En Ting hand vil, kand hand det naae,
 Af eder kuns begiære.
 Og kand det skee, jeg vil mig troe,
 Hand gierne Frihed giver,
 Skiont hand faaer hverken Koe og Soe,
 Og Gieste-buden bliver.

Jeg beed, I svarer ja dertil,
 I lover det at give:
 Hr. Biskop! at I hannem vil
 I eders Hierte skrive.
 Den store Gud, som selver sig
 Ald Gudheds Kilde kalder,
 Der eder tit saa underlig
 Har frelst til denne Alder,
 Hand Eders Høyarværdighed
 Vil rigelig beklæde,
 Med Got og ald Lyksalighed,
 Med Ære, Sundhed, Glæde.
 Og, som I til Henrici Dag
 Nu een nu anden Lykke
 Har fristet, efter Guds Behag
 Og efter Herrens Lykke,
 I Næsten, hvad der leves skal,
 I Fred og Fryd maa leve,
 Og siden i Guds Huses Sal
 I evig Glæde sveve!

No. XVII.

EPIGRAMMATA.

No. I.

Da Kong FREDERICH den Tjerde
 havde indtaget Stift-Bremen Ao. 1712.

Fong Frederich mand nu Lyk-
 Dnskning maae frembære,
 At hand Stift-Bremens vandt, for ham er Guds
 rens Ære,
 For

For Stiftet Lykken er, at det til Herre fit
 Ved Seyren, som hand vandt, igien Kong Fre-
 derich.

No. 2.

Stormægtig.

Hand stoer og mægtig vel i eet vil sammenbinde,
 Mellem begge dog er stor Forstiael at finde;
 At kunde, hvad mand vil, det gjør en mægtig Mand;
 En stor Mand dette: Ey at ville, hvad hand kand.

No. 3.

En stor Regierings Konst Augustum du vil lære,
 En Tiener, siger du, som hand kand let undvære,
 Hand strax affkaffe skal; veed du, min kloge Mand,
 Om og dend Tiener ham saa let undvære kand?

No. 4.

En gammel Fane nok iblant Soldater prises,
 Nok prises nu, hvad Nytt blant Mennisken frem-
 viises;
 Men en Ting priser jeg, som nu blant Mennisken
 For vist er noget Nytt, det er en gammel Ven.

No. 5.

Til Complimenter og til Stads hos høye Giæster
 En Fyrste gierne har sin Ceremoni-Mester;
 Saa har og Verden sin, som saare stoer Credit
 I Complimenter har, den kalder mand Profit.

No. 6.

En brav Soldat har Lov at yncke sig at leve,
 Eligt ey for Døden er at frygte eller bære;
 Hand yncker Døden ey, men, naar den komme vil,
 Med frit Moed hand da gaaer, dog løber ey dertil.

No. 4

No. 7.

No. 7.

Sist nok, en stoer Monarch sit gandske Rige eyer
 Med hver Mand's Gods og Liv, men, naar hand
 overbeyrer
 Den Eyendom, endnu langt meere eyer hand
 Den Naade, hand beteer imod en ærlig Mand.

No. 8.

Gud Ægte-Standens Brug imellem Mand og
 Qvinde
 Paa Jorden stiftet har; i Himlen er at finde
 Den rette Kiærlighed; hvad Under, mand ey fand
 Den her paa Jorden see hos os i Ægte-Stand.

No. 9.

At leve længe nok, det hver Mand eftertragter,
 At leve ret og vel, mand det kun lidet agter:
 Det sidste kand enhver, det første ingen Mand;
 Men hvo det sidste vil, hand nok det første kand.

No. 10.

Hvo Jæger være vil, paa Hunde og paa Heste
 Hand bør sig vel forstaae, og vælge ud de beste;
 Hvo Dren skalde vil, hand Dren kiende maa,
 Og hvo der holder Folk, paa Folk sig bør forstaae.

No. 11.

Foruden Tiennere en Herre ey kand være;
 Af en Deel hand stoer Gavn kand have og stoer
 Ære;
 Af en Deel hand ey Gavn, ey Ære have kand:
 De første tienner ham, de sidste tienner hand.
 De sidste seer mand dog saa lidt derpaa at skionne,
 At mangan en Fantast vil, Herren skal ham lønne
 Med

Med Værdighed og Rang hans Arbejd og hans
 Eweed,
 At hand udi hans Huus har ædt sig stoer og feed.

No. 12.

Du mangt et ærligt Navn med Skiemt i Stykker
 slider,
 Langt værre, end en Hund; thi see! om Hunden bider
 Og viser Tænder frem, det jo i Brede skeer;
 Du viser Tænder frem, og bider, naar du leer.

No. 13.

Som Skoen først er eng, men sig med Tiden romer,
 Saa har og mangan Een, som først til Embed
 kommer,
 En eng Sambittighed, men det vel ofte skeer,
 At den, som Mandens Skoe, sig rommer meer og
 meer.

No. 14.

At Fogden i en Hast hos Bonden sig beriger,
 Det er hans Husbonds Gavn, som os Knud Fos
 ged siger;
 Thi hvo sin Husbonds Skoe og Støvle smøre vil,
 Paa sine egne Hand sig først bør lære til.

No. 15.

At Carsten sig ey skal i Embedet forvilde,
 Hand intet giøre tør, men Mads giør alting ilde,
 I Meening, at hand selv best alting giøre kand;
 Hvo er af disse To vel tienligst i et Land?

No. 16.

Sig Mikkell bilder ind, ham hver Mand vil besnilde,
 Men Mads, at ingen kand, om hand end gierne
 vilde:

To Daarer begge To. En ærlig Christen Mand
Hand troer, at ingen vil, hand troer, at hver Mand
kand.

No. 17.

At Claus en Sinke er, det veed enhver at sige;
Hvad Jochum være kand, det veed mand ey saa
lige;
Sin Hierne bærer Claus paa Tungen blot og bar,
Sin Tunge, om ey meer, i Hiernen Jochum har.

No. 18.

Udi Neronis Tid en god Mand ey saa lige
Sin rette Ære nœd; men hvad vil dette sige,
Du, som saa kunstig er, og er saa rig en Mand,
Udi Augusti Tid ey Ære nyde kand?
Saa men! min kiære Ven, om jeg det ret maa sige,
En Ting her fattes kun for dig og dine Lige;
Det er ey Guld, ey Sølv, ey Møye eller Flid,
Ey Tredfthed, eller Konst; men kun Neronis Tid.

No. 19.

Herr Just i alle Ting ret gierne du vil vige;
Om hvad ham fattes, dog du meget har at sige;
Din Meening er maaffee, du ham ey vige vil,
Naar det, som fattes ham, dig kun maa legges til.

No. 20.

Alsd sin Læsning Mads saa lidt Got har at vente,
Som Luffe Geds, der Jld i Byen gaaer at hente;
Jld nok hun finder, dog, naar hun sig varmet faaer,
Hun uden Jld til sit igien tilbage gaaer.

No. 21.

Pompejus, naar hand vil i Nødsfald sig raadføre,
Hand vil de Gamle først, dernest de Unge høre;
Hand

Hand høre vil, om hvad ham best og tienftligst er,
 I hine, Guderne; i disse Mennisker.

No. 22.

En stoer Bestilling Mads har kiobt for store Penge,
 Hans Penge faaer hand vel, det varer ey ret længe,
 Med Rente ind igien; den Sag er meer end klar,
 Got Folkes Belfærd hand i Pant derfor jo har.

No. 23.

Tu mig saa fort, som Kull for alle Mand afmaler,
 Jeg tvært imod om dig paa beste Maader taler,
 At ikke bedre Mand kand gaae udi to Skoe;
 Det værste er, at Folk vil ingen af os troe.

No. 24.

Sist nok, mand finder tit Forstand foruden Lykke,
 Den Staffel dog er halt, og gaaer som ved en
 Krykke;
 Men herimod igien mand vel forsikkre kand,
 Hvo Lykke faaer og har, hand faaer og har Forstand.

No. 25.

Til Procurator.

Man seer dig med stoer Konst Mathises Sag at føre,
 Og ham udaf et Skarn en ærlig Mand at giøre;
 Men viid, med ald din Konst du intet andet giør,
 End, at mand har et Skarn i Verden meer, end før.

No. 26.

At Christus kommen er, en Jøde ey vil kiende;
 Hand længe for os dog har Lyset havt i Hænde,
 Hver ved vi Christum see, men selv hand seer ham ey;
 Den Jøde for os gaaer med Lygten som Laquey.

D 5

No 27.

Til Betler: Munken.

Naar Christus spørge vil, hvo ham og hans mel
 Føde
 Og Klæder har forseet, da lover du at møde,
 For hvad du af mig saarer, at rose mig i sær;
 Men Spørsmaal, om du da vel kommer ham saa
 nær.

No. 28.

Naar Mennisket er dødt, paa Skue-Plads det føres;
 Men, naar det ables skal, i Stiul den Gierning
 gøres;
 Det eene fast enhver vil see paa, naar det skeer,
 Det andet er en Skam, at nogen derpaa seer.
 Ret nok, den Gave, Gud i Livets Plantning giver,
 Som saare lidt fortiendt, os til en Haandhed bliver;
 Men Syndens Straf, vor Død, som vel fortient;
 deraf
 En Ære gøres, os til Spot og dobbelt Straf.
 Dog, mueligt, Verden selv sin egen Dndskab kiender,
 Og derfor Ære gjør af det, som Dndskab ender,
 Men skammer sig ved det, hvoraf en Ting saa slem
 Og ond, som Mennisket, til Verden kommer frem.

No. 29.

Den Død, som Syndens Straf i Verden skulde
 være,
 Den mangen Martyr dog er bleven til stoer Ære;
 Den Død, vi fik til Straf for det, som Adam brød,
 Til Ære og Triumph os blev i Christi Død.
 Men Diablen heraf sig strax Anledning tager
 At efterabe Gud; saa mangen Erts-
 Bedrager

Og

Og ublue Vere, Tyv sig til en Martyr gjør,
 Naar hand Kag-strøgen er, og Kaget kysse tør.
 Der intet Bæst er til, som Frygt for Døden bærer,
 Fornuften Mennisket den Frygt allene lærer;
 Og, hvad Fornuften end af Troen lære kand,
 Alt døe dog, som et Bæst, var got for mangel Mand.

No. 30.

Sin Næste raner Mads med lutter falske Renker,
 Men i sit Testament hand hver Mand sit dog
 skienker
 Igien, naar hand er død; See! Mads hand være
 vil
 En god og ærlig Mand, naar hand ey meer er til.

No. 31.

Saa mangel en Slags Dands i Verden her vil
 læres:
 Her dandses Neyer-Dands, her Caprioler skieres;
 Hvor vel og ziirlig mand at dandse end forstaaer,
 Som Tiden spiller op, mand dog at dandse faaer.

No. 32.

Med Kaste-Skoolen Gud os Mennisker vil prøve;
 Sig Satan med et Sold i samme Konst vil øve:
 Med Kaste-Skoolen Gud kun Skarnet kaster hen,
 Men Satan i sit Sold kun Skarnet har igien.

No. 33.

Gravskrift over Mester Hans.

NB. Hand døde samme Dag, hand blev ordineret.
 Der ligger Mester Hans; enhver den Mand berøms
 mer
 Af alt det, som en Præst og Guds Ords Tienner
 sommer;
 Men

Men af Narvaagenhed hand dog berømmes best ;
 Thi see ! hand aldrig sov, imedens hand var Præst.

No. 34.

Min gamle Alder du med Spot en Barndom
 kalder ;
 Jeg længe siden dog har havd min Barndoms Alder ;
 Skal jeg i Tiden her endnu en anden faae,
 Til Evigheden den da vist henhøre maa.
 En stoer Lykfsalighed for mig jeg det da kalder,
 Om jeg min Barndom nu udi min gamle Alder
 Til Evigheden har ; langt fra jeg vil forsmaa
 At kunde, som et Barn, i Evighed indgaae.

No. 35.

Du siger, at du veed, det ingen meer maa vide ;
 Halv-Deelen alt er sagt, derpaa du vel maa lide ;
 Thi aldrig nogen Skat saa dybt kand graves need,
 Mand faaer den jo vel op, naar mand først Stedet
 veed.

No. 36.

En Mynt i Verden er, som fremmer mange Sager,
 Trods Penge, Sølv og Guld den klinger og bes
 hager ;
 Derpaa mand undrer ey, men herpaa, at enhver
 Paa sliig en herlig Mynt saa saare ødsel er.
 Dog, hvad mand af den Mynt end øder og udgiver,
 Der hos den Fattige dog nok tilbage bliver ;
 En klog Mand skyder den, naar den ham bydes til,
 Men Skalken for den faaer af Gieffen, hvad hand
 vil.

No. 37.

Ut nemo in sese tentat descendere ! nemo !
Sed præcedenti spectatur mantica tergo.

Naturen paa vor Fødsels Dag
En Eder-Sæt paa os kaster,
Halv-Deelen for, halv-deelen bag ;
Enhver sin Næstes Laster,
At hand dem see og skue kand
I Sækken foran bærer ;
Hans egne bag i , aldrig hand
Dem selv at see begiærer.

Continuatio.

Men , om hand selv dem ikke seer,
En anden , som ham følger,
Dem seer , og offentlig beleer,
Langt fra , hand dem fordølger.

Grav-Skrift over Marchal Rantzau.

Der hviler Rantzous Støv, hvis Navn mand al-
drig glemmer :
I mangt et blodigt Tog halv-deelen af hans Lemmer
For Seyr og for Triumph med Mars hand havde
deelt,
Men med sig til sin Grav beholdt sit Hierte heelt.

Tre Ting i Verden maa en Christen vel begiære,
At være karsk og sund, at være værd at ære ;
Og uden Erang til det, som Verden trænger til,
De tvende sidste har enhver, dem have vil.

Indholden

Over tredie Samling.

No.		Pag.
I.	Phædri Fabler. Anden Bog. " "	165
II.	Poeters Skæbne. " "	180
III.	Epigrammata. " "	187
IV.	Hyrdes Klage over sin Fraværelse fra sin elskede Iris. " "	189
V.	Verdens Daarlighed. " "	192
VI.	Aurea Pythagoræ Carmina "	201
VII.	Til General Poul de Löwenörn. "	205
VIII.	Om Skæbnen. " "	205
(IX.)	Paa en Uhr-Hane. " "	206
(IX.)	Smukke og Velbyrdige Jomfru Frid. Fols. <i>Falster</i> " "	207
X.	Over Fru Christiana Maria Worms Fødsels-Dag. <i>Falster</i> " "	209
XI.	Supplique til Kongen. <i>Falster</i> "	211
XII.	Til Etats-Raad Selio Müller, og Jom- fru Malene Bartholins Bryllup i Oct. 1704. " "	211
XIII.	In Januario 1694 Invitatio til Biskop Henrich Gerner. " "	218
XIV.	Til Broberg Anno 1694 den 6 April. "	226
XV.	Til Broberg den 15 April 1694. "	228
XVI.	Til Biskop Henrich Gerner den 12 Julii 1694. " "	229
XVII.	Epigrammata. " "	232

